Ioan - Comentarii W. McDonald

La început era Cuvântul. El nu a avut un început al Său, ci există din veşnicia veşniciilor. Oricât de departe în timpul trecut ar putea pătrunde omul cu mintea, ar constata că Domnul Isus era prezent în oricare din aceste timpuri. El nu a fost creat niciodată. El nu a avut o obârşie, ceea ce explică de ce autorul nu găseşte de cuviinţă să insereze în această evanghelie a Fiului lui Dumnezeu o genealogie a Sa.

Cuvântul era cu Dumnezeu. El avea o personalitate separată şi distinctă. El nu era doar o idee, un gând, o noţiune sau un gen vag de exemplu, ci o Persoană reală, care trăia cu Dumnezeu.

Cuvântul era Dumnezeu. Nu numai că locuia cu Dumnezeu, ci era El însuşi Dumnezeu.

Biblia ne învaţă că există un singur Dumnezeu şi că sunt trei Persoane în cadrul Dumnezeirii - Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. În acest verset sunt menţionate două din Persoanele Dumnezeirii - Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Fiul. Este doar prima din numeroasele afirmaţii clare din această Evanghelie că Isus Cristos este Dumnezeu. Nu e de ajuns a se afirma că El este „un dumnezeu", respectiv unul având atribute de dumnezeu sau fiind de natură divină. Biblia afirmă fără echivoc că Isus Cristos este Dumnezeu.

Versetul 2 ar părea, la prima vedere, o simplă repetare a celor spuse anterior. Realitatea e însă alta. Versetul 2 ne învaţă că personalitatea şi dumnezeirea lui Cristos sunt fără de început, nu cunosc obârşie. El nu a avut un moment de început, când a devenit o persoană întruchipată prin pruncul din ieslea Betleemului. Tot aşa, El nu a devenit un dumnezeu după învierea Sa, cum susţin unii din vremea noastră. El este Dumnezeu, din veci de veci.

Toate lucrurile au fost făcute prin El. El însuşi nu a fost o fiinţă creată; mai degrabă, El este Creatorul tuturor lucrurilor. Aici sunt incluse: omenirea, animalele, corpurile cereşti, îngerii - toate lucrurile, vizibile şi invizibile. Nimic din ce a fost făcut nu a fost făcut fără El. Nu poate exista nici o excepţie. Dacă a fost făcut vreun lucru, El l-a făcut. Ca şi Creator, desigur, El este superior oricărui lucru sau fiinţe pe care le-a creat. Toate trei Persoanele Dumnezeirii au fost implicate în lucrarea de creaţie: „Dumnezeu a creat cerurile şi pământul" (Geneza 1:1). „Duhul lui Dumnezeu plutea peste faţa apelor" (Geneza 1:2). „Toate lucrurile au fost create prin El (Cristos) şi pentru El" (Coloseni 1:16b).

În El era viaţa. Asta nu înseamnă doar că El poseda viaţa, ci că era şi este sursa vieţii. Sensul acestui cuvânt cuprinde atât viaţa fizică, cât şi cea spirituală. Când ne-am născut, am primit viaţă fizică. Când ne naştem din nou, primim viaţă spirituală. Ambele provin de la El.

Viaţa era lumina oamenilor. Acelaşi care ne-a dat viaţă este lumina oamenilor. El îi dăruieşte omului călăuzirea şi îndrumarea de care are nevoie. Una este să exişti, şi alta e să ştii cum să trăieşti, să cunoşti adevăratul scop al vieţii şi să cunoşti calea spre cer. Acelaşi care ne-a dat viaţă este Cel care ne asigură lumina pe cărarea vieţii.

În acest superb capitol cu care începe evanghelia după Ioan găsim şapte titluri minunate ale Domnului Isus Cristos. El este numit:

(1) Cuvântul (versetul 1,14);

(2) Lumina (versetul 5,7);

(3) Mielul lui Dumnezeu (versetul 29,36);

(4) Fiul lui Dumnezeu (versetul 34,49);

(5) Cristosul (Mesia) (versetul 41);

(6) Regele Israelului (versetul 49);

(7) Fiul Omului (versetul 51).

Primele patru titluri, care sunt menţionate, fiecare, de patru ori, par a avea o aplicaţie universală. Ultimele trei titluri, care sunt menţionate, fiecare, doar o singură dată, au fost prima oara aplicate lui Israel, poporul străvechi al lui Dumnezeu.

Lumina străluceşte în întuneric. Pătrunderea păcatului a adus cu sine întuneric în minţile oamenilor. A cufundat lumea în întuneric în sensul că oamenii, în general, nici nu L-au cunoscut pe Dumnezeu, nici nu au dorit să-L cunoască. În acest întuneric a venit Domnul Isus - o lumină strălucind într-un loc întunecos.

Întunericul nu a înţeles-o. Asta ar putea însemna că întunericul nu L-a înţeles pe Domnul Isus când El a venit în lume. Oamenii nu şi-au dat seama cine este El sau de ce a venit. Un alt sens este cel găsit în textul marginal al versiunii NKJV (şi în majoritatea versiunilor româneşti, n.tn), şi anume: întunericul nu a biruit-o. În acest caz, ideea este că respingerea de către om a luminii şi duşmănia manifestată faţă de ea nu au împiedicat-o să strălucească.

Versetul 6 se referă la Ioan Botezătorul, nu la apostolul Ioan, autorul acestei evanghelii. Ioan Botezătorul a fost trimis de la Dumnezeu ca predecesor al Domnului Isus. Misiunea lui a constat în a vesti venirea lui Cristos şi a le spune oamenilor să se pregătească să-L primească.

Omul acesta a venit ca să mărturisească despre faptul că Isus este cu adevărat Lumina lumii, pentru ca toţi oamenii să-şi poată pune încrederea în El.

Dacă Ioan ar fi încercat să atragă atenţia oamenilor asupra sa, n-ar mai fi fost fidel sarcinii care i s-a încredinţat. El însă a îndreptat privirea oamenilor către Isus, şi nu către el însuşi.

Aceasta a fost adevărata Lumină. De-a lungul veacurilor, au existat mulţi oameni care au pretins a fi călăuze şi salvatori, dar Cel despre care mărturiseşte Ioan este Lumina autentică, Lumina supremă şi adevărată. O altă traducere posibilă a acestui verset ar fi: „Adevărata Lumină, care, venind în lume, dă lumină tuturor oamenilor." Cu alte cuvinte, expresia venind în lume ar putea descrie adevărata Lumină, mai degrabă

decât pe toţi oamenii. Tocmai prin venirea adevăratei Lumini... în lume fiecărui om i s-a dat lumină. Asta nu înseamnă că fiecare om a primit o oarecare cunoştinţă lăuntrică privitoare la Cristos, după cum nu înseamnă că toţi oamenii au auzit, cândva, despre Domnul Isus. Mai degrabă, sensul versetului este că Lumina străluceşte peste toţi oamenii, fără deosebire de naţionalitate, rasă sau culoarea pieli. Mai înseamnă că prin faptul că străluceşte peste toţi oamenii. Domnul Isus a descoperit adevăratul caracter al oamenilor. Prin venirea Sa în lume, ca Omul desăvârşit, El a arătat cât de imperfecţi sunt restul oamenilor. Când o încăpere e cufundată în întuneric, nu se mai observă praful de pe mobilă. Dar de îndată ce aprindem lumina, camera ne apare în adevărata ei înfăţişare. În acelaşi sens, strălucirea adevăratei Lumini îl descoperă pe om aşa cum este în realitate.

De la data naşterii Sale, în ieslea Betleemului, până în ziua când S-a întors în cer, El a fost în aceeaşi lume în care trăim şi noi în prezent. El, Cel care a adus la fiinţă întreaga lume, El, care este Stăpânul ei de drept. În loc să-L recunoască de Creator, oamenii au crezut că El este doar un om obişnuit, ca ei înşişi şi, prin urmare, L-au tratat ca pe un străin şi un paria.

El a venit la ai Săi (în textul marginal al ediţiei KJV: la ale Sale, sau la domeniul Său). El nu intrat peste proprietatea altcuiva. Mai degrabă, a trăit pe o planetă pe care El însuşi a creat-o.

Ai Săi nu L-au primit. În sens global, aceasta se referă la întreaga omenire, căci majoritatea oamenilor L-au respins. Dar în sens restrâns, membrii poporului Israel sunt aleşii Lui pe pământ. Când a venit în lume, S-a înfăţişat evreilor, ca Mesia al lor, dar ei nu L-au primit.

Prin urmare, acum El Se oferă întregii omeniri şi celor care Îl primesc le dă dreptul sau autoritatea de a deveni copii ai lui Dumnezeu.

Versetul acesta ne spune clar cum putem deveni copii ai lui Dumnezeu. Nu prin fapte bune, nici prin aderarea la o biserică sau prin străduinţele noastre proprii de a fi cât mai buni, ci primindu-L pe El, crezând în Numele Lui.

Ca să devii copil în sens fizic, trebuie să te naşti. Tot aşa, pentru a deveni copil al lui Dumnezeu, trebuie să te naşti a doua oară. Asta se numeşte naşterea din nou sau convertirea, mântuirea sau salvarea. Versetul acesta ne arată cele trei căi prin care nu are loc naşterea din nou şi apoi singura cale prin care are loc naşterea din nou. Mai întâi, cele trei căi prin care nu ne naştem din nou.

Nu din sânge. Asta înseamnă că nimeni nu devine creştin doar pentru că părinţii lui sunt creştini. Mântuirea nu se transmite de la părinţi la copii, prin circuitul sanguin.

Nici din voia firii. Cu alte cuvinte, un om nu are puterea, în propria sa fire să producă naşterea din nou. Deşi pentru a fi mântuit el trebuie să dorească acest lucru, voinţa lui nu este suficientă pentru a-l mântui.

Nici din voia vreunui om. Nici un om nu-l poate mântui pe alt om. De pildă, un predicator poate dori foarte mult ca cineva să se nască din nou, dar nu are puterea de a produce această naştere miraculoasă. Atunci cum se efectuează această naştere? Răspunsul îl găsim în cuvintele: ci din Dumnezeu.

Cuvântul a devenit trup când Isus S-a născut, ca un prunc, în ieslea Betleemului. El existase din totdeauna ca Fiul lui Dumnezeu ce era cu Tatăl în cer, dar acum a ales să vină în lume în trup omenesc.

El a locuit printre noi. Nu a fost doar o scurtă apariţie, care să poată fi greşit înţeleasă sau confundată cu un alt eveniment, ci Dumnezeu realmente a venit pe acest pământ şi a trăit aici, ca Om între oameni. Cuvântul „a trăit" înseamnă de fapt „a cortuit" sau „Şi-a ridicat cortul". Trupul Lui a fost cortul în care a trăit printre oameni treizeci şi trei de ani.

Şi noi am privit slava Lui. În Biblie, termenul „slavă" se referă adesea la lumina strălucitoare care a însoţit întotdeauna prezenţa lui Dumnezeu. Când S-a aflat Domnul Isus aici pe pământ, El Şi-a acoperit slava cu un trup de carne. Dar două sunt modalităţile în care slava Lui a fost totuşi revelată.

Mai întâi, a fost slava Lui morală. Prin asta înţelegem strălucirea vieţii şi caracterului Său. În El n-a fost nici cea mai mică pată sau imperfecţiune. El a fost desăvârşit în toate căile Sale. Toate virtuţile s-au manifestat în viaţa Lui într-un superb echilibru. Apoi a mai fost şi strălucirea vizibilă a slavei Sale, care a avut loc pe Muntele Schimbării la faţă (Matei 17:1,2). Cu acel prilej, Petru, Iacov şi Ioan au văzut faţa Lui strălucind ca soarele iar hainele lui radiind de o extraordinară luminozitate. Acestor trei ucenici li s-a dăruit o avanpremieră a splendorii pe care o va avea Domnul Isus când va reveni pe pământ şi va domni o mie de ani.

Când Ioan a spus: „Noi am privit slava Lui", el s-a referit, mai cu seamă, la slava morală a Domnului Isus. El împreună cu ceilalţi ucenici au privit minunăţia unei vieţi absolut perfecte care a fost trăită pe acest pământ. Dar se poate deduce că Ioan s-a referit aici şi la evenimentul de pe Muntele Schimbării la Faţă. Slava pe care au văzut-o ucenicii le-a arătat că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Isus este singurul născut din Tatăl, adică Cristos este singurul, unicul Fiu al lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a mai avut alt Fiu ca El. Luată în alt sens, afirmaţia înseamnă că toţi credincioşii adevăraţi sunt fii ai lui Dumnezeu. Dar Isus este Fiul lui Dumnezeu prin excelenţă, aparţinând unei clase unice, din care face parte doar El. Ca Fiul lui Dumnezeu, El este egal cu Dumnezeu.

Mântuitorul era plin de har şi adevăr. Fiind pe de o parte, plin de bunătate şi îndurare nemeritate faţă de alţii, El a fost, în acelaşi timp, complet onest şi drept, nescuzând niciodată păcatul şi neîncuviinţând nicicând răul. A fi plin de gingăşie şi amabilitate, fiind, în acelaşi timp, complet drept este un atribut pe care numai Dumnezeu îl poate avea.

Ioan Botezătorul a mărturisit că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Înainte de a-Şi începe Domnul misiunea publică, Ioan le spusese oamenilor despre El. Mai târziu, când a păşit Isus pe scenă, Ioan a exclamat: „Acesta este Cel pe care vi L-am descris." Isus a venit după Ioan în ce priveşte naşterea şi lucrarea Sa. Cronologic, El S-a născut cu şase luni după Ioan şi S-a înfăţişat poporului Israel la câtva timp după ce Ioan începuse să predice şi să boteze. Dar în realitate Isus a fost înaintea lui Ioan. El era mai mare decât Ioan. Lui I se cuvenea mai multă cinste, pentru simplul fapt că era înainte de Ioan, căci El există din toată veşnicia, fiind Fiul lui Dumnezeu.

Toţi cei care cred în Domnul Isus sunt dotaţi cu puterea spirituală din plinătatea Sa. Plinătatea Sa este atât de mare încât El poate să-i înzestreze cu tărie pe toţi creştinii din toate ţările şi din toate veacurile. Expresia har din har înseamnă probabil „har peste har" sau „har din abundenţă". Termenul har din acest verset înseamnă bunăvoinţa sau favoarea plină de iubire pe care o revarsă Dumnezeu peste preaiubiţii Lui copii.

Ioan face o comparaţie contrastivă între perioada Vechiului Testament şi cea a Noului Testament.

Legea dată prin Moise nu a constituit o manifestare a harului, căci le poruncea oamenilor să asculte, condamnându-i la moarte dacă dădeau greş. Ea le spunea oamenilor ce este bine, dar nu le acorda şi puterea de a face binele respectiv. Ea a fost dată oamenilor pentru a le arăta că sunt păcătoşi, neputând să-i salveze de păcatele lor. Dar harul şi adevărul au venit prin Isus Cristos. El nu a venit să judece lumea, ci să-i salveze pe cei nevrednici, care nu se puteau mântui pe ei înşişi, şi pe cei ce-i erau duşmanii. Acesta este harul - tot ce are mai bun Cerul, pentru tot ce are mai rău pământul.

Nu numai că harul a venit prin Isus Cristos, ci şi adevărul a venit prin El. El a afirmat despre Sine: „Eu sunt... adevărul." El a fost absolut onest şi fidel în toate cuvintele şi faptele Sale. El nu a manifestat harul cu preţul adevărului. Deşi i-a iubit pe păcătoşi, El nu le-a iubit păcatele. El Şi-a dat seama că plata păcatului este moartea. Şi astfel El însuşi a murit pentru a plăti plata sau pedeapsa morţii, pe care o meritam noi înşine, pentru ca să-şi poată manifestă faţă de noi bunătatea nemeritată de noi, mântuindu-ne sufletele şi asigurându-ne un loc în cer.

Nimeni nu L-a văzut niciodată pe Dumnezeu. Dumnezeu este Spirit şi, prin urmare, invizibil. El nu are un trup. Deşi S-a arătat oamenilor din Vechiul Testament în chip vizibil, ca înger sau ca Om, aceste arătări nu L-au revelat cu adevărat pe Dumnezeu. Ele au fost doar apariţii temporare prin care a binevoit El să le vorbească membrilor poporului Său. Domnul Isus este singurul Fiu născut al lui Dumnezeu (textul critic în notele marginale din ediţia NKJV conţin cuvintele: singurul Dumnezeu născut"). El este Fiul unic al lui Dumnezeu. Nu mai este nici un alt fiu ca El. El ocupă în permanenţă locul cel mai apropiat faţă de Dumnezeu Tatăl. Chiar când era aici pe pământ, Isus era tot în sânul Tatălui. El era una cu Dumnezeu şi egal cu Dumnezeu. Binecuvântatul Fiu al lui Dumnezeu ne-a relevat pe deplin natura lui Dumnezeu. Când oamenii îl vedeau pe Isus îl vedeau pe Dumnezeu, îl auzeau pe Dumnezeu vorbind. Simţeau iubirea şi tandreţea lui Dumnezeu. Gândurile şi atitudinile lui Dumnezeu faţă de omenire au fost făcute cunoscute pe deplin de către Cristos.

Când s-a răspândit în Ierusalim vestea că un om pe nume Ioan îndeamnă naţiunea să se pocăiască, pentru că vine Mesia, iudeii au trimis un comitet de preoţi şi leviţi să afle cine era acesta. Preoţii erau cei ce efectuau servicii importante în templu, iar leviţii asigurau desfăşurarea activităţilor de zi cu zi din templu. „Cine eşti Tu?" au întrebat ei. „Eşti Tu Mesia, pe care-L aşteptăm de atâta timp?"

Alţi oameni au profitat de faima lor, pentru a se da drept Cristosul. Dar Ioan a fost martor credincios. El a mărturisit că el nu este Cristosul (Mesia).

Iudeii se aşteptau ca Ilie să revină pe pământ înainte de sosirea lui Cristos (Maleahi 4:5). Prin urmare, ei au conchis că dacă Ioan nu este Mesia, atunci trebuie să fie Ilie. Dar Ioan i-a asigurat că nu este Ilie. La Deuteronom 18:15 Moise afirmase: „DOMNUL Dumnezeul vostru vă va ridica un Profet ca mine din mijlocul vostru, dintre fraţii voştri. De El să ascultaţi!" Iudeii şi-au adus aminte de această prezicere şi s-au gândit că Ioan ar putea fi Profetul la care s-a referit Moise. Dar şi de data aceasta Ioan a precizat că nu aşa stau lucrurile. Şi atunci, pentru a nu fi făcuţi de ruşine la întoarcerea lor la Ierusalim, fără să fi obţinut un răspuns clar, membrii delegaţiei de preoţi şi leviţi l-au rugat pe Ioan să le spună răspicat cine este.

El a spus: „Eu sunt «glasul celui ce strigă în pustiu. Răspunzând întrebării lor, Ioan Botezătorul a citat din Isaia 40:3, unde găsim profeţia despre apariţia unui predecesor care va vesti venirea lui Cristos. Cu alte cuvinte, Ioan a afirmat că El este predecesorul prezis în Isaia 40:3. El este glasul iar Israel pustiul. Datorită păcatului lor şi faptului că s-au îndepărtat de Dumnezeu, oamenii s-au împietrit şi s-au uscat, ca deşertul arid. Ioan se mulţumeşte să spună despre el că este glasul - care se aude, dar nu se vede. Ioan era glasul dar Cristos era Cuvântul. Cuvântul are nevoie de un glas ca să se exprime iar glasul nu are nici o valoare tară cuvânt. Cuvântul este infinit mai mare decât glasul, dar şi noi avem un privilegiu extraordinar de mare de a fi un glas în slujba Lui.

Mesajul lui Ioan a fost: „Neteziţi calea DOMNULUI" Cu alte cuvinte: „Vine Mesia. Deci, eliminaţi din viaţa voastră orice lucru care v-ar putea împiedica să-L primiţi. Pocăiţi-vă de păcatele voastre, pentru ca El să poată veni şi domni peste voi, ca Rege al Israelului."

Fariseii alcătuiau o sectă strictă a iudeilor, fălindu-se cu presupusele lor cunoştinţe superioare în materie de lege şi făcând mare caz de eforturile lor de a împlini până în cele mai mici detalii instrucţiunile cuprinse în Vechiul Testament. În realitate, mulţi dintre ei erau nişte făţarnici, care se dădeau oameni religioşi, trăind, în realitate, o viaţă păcătoasă. Ei au dorit să afle cu ce autoritate boteza Ioan, dacă era una din persoanele cu vază pomenite de ei.

„Eu botez cu apă", a spus Ioan. El nu a dorit să dea nimănui impresia că el ar fi important. Sarcina lui era doar aceea de a-i pregăti pe oameni pentru Cristos. Ori de câte ori ascultătorii lui se pocăiau de păcatele lor, el îi boteza în apă, ca simbol exterior al schimbării petrecute înăuntrul lor. „Dar în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoaşteţi," a continuat Ioan, referindu-se, desigur, la Isus. Fariseii n-au recunoscut în El pe îndelung-aşteptatul Mesia. În fapt, Ioan le spunea fariseilor: „Nu pe mine să mă consideraţi un om mare, ci Domnului Isus să-i acordaţi atenţia! Dar voi nu ştiţi Cine este El cu adevărat." El este Cel cu adevărat vrednic. El a venit după Ioan Botezătorul, totuşi Lui I se cuvine toată lauda şi preeminenţa. Era de datoria unui rob sau slujitor să dezlege cureaua încălţămintelor stăpânului său. Dar Ioan nu se considera pe sine vrednic să înfăptuiască nici măcar această slujbă umilă pentru Cristos.

Nu se cunoaşte locul exact unde se afla Betabara (sau Betania, în textul marginal din versiunea NKJV). Ştim însă că era în partea de răsărit a Iordanului. Dacă acceptăm varianta Betania, atunci pesemne că era vorba de o altă localitate decât cea cu acelaşi nume situată în apropierea Ierusalimului.

A doua zi după vizita fariseilor de la Ierusalim, Ioan şi-a ridicat privirea şi L-a văzut pe Isus venind spre El. Cuprins de fiorul sfânt al acelui moment, Ioan a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu!" Mielul era la evrei un animal de jertfă. Dumnezeu îi învăţase pe membrii poporului Său ales să taie un miel şi să stropească sângele lui, ca jertfa. Mielul era omorât ca substitut iar sângele lui era vărsat pentru iertarea păcatelor.

Dar sângele mieilor jertfiţi în perioada Vechiului Testament nu putea îndepărta păcatele. Mieii aceia erau imagini sau tipuri care îndreptau privirile oamenilor spre viitor, când Dumnezeu avea să dăruiască un Miel care va ridica păcatul. De-a lungul tuturor veacurilor care s-au scurs între timp, evreii au aşteptat venirea acestui Miel. Acum, în sfârşit, sosise clipa mult aşteptată ca Ioan Botezătorul să poată anunţa cu nespusă bucurie în inimă sosirea adevăratului Miel al lui Dumnezeu.

Când a afirmat că Isus poartă păcatul lumii, Ioan nu a înţeles prin aceasta că păcatele tuturor sunt automat iertate. Moartea lui Cristos a fost suficient de valoroasă pentru a plăti pentru păcatele întregii lumi, dar numai acei păcătoşi care-L primesc pe Isus ca Mântuitor sunt iertaţi.

J.C. Jones relevă că acest verset prezintă esenţa ispăşirii creştine, în toată splendoarea ei:

1. Ea excelează prin NATURA victimei. Dacă jertfele din cadrul iudaismului erau nişte miei necugetători, jertfa creştinismului este însuşi Mielul lui Dumnezeu.

2. Ispăşirea creştină este cu mult superioară celei din Vechiul Testament prin EFICACITATEA lucrării sale. Pe când jertfele iudaismului pomeneau de păcat doar o dată pe an, jertfa creştinismului a îndepărtat cu totul păcatul. „El a îndepărtat păcatul, jertfindu-Se pe Sine."

3. Ispăşirea creştină excelează prin ARIA ei de acţiune. Pe când jertfele iudaice aduceau beneficiu doar unei singure naţiuni, jertfa creştinismului este destinată tuturor naţiunilor; „ea ia păcatul lumii."

Ioan nu obosea amintindu-le oamenilor că el nu făcea altceva decât să pregătească calea pentru Unul mai mare decât el, care venea. Isus era mai mare decât Ioan în aceeaşi măsură în care Dumnezeu este mai mare decât omul. Ioan s-a născut cu câteva luni înaintea lui Isus, dar Isus există din veşnicia veşniciilor. Când Ioan spune: „Eu nu L-am cunoscut", asta nu înseamnă neapărat că nu L-a mai văzut până atunci pe Isus.

Fiind verişori, e normal să credem că Ioan şi Isus se cunoşteau foarte bine. Dar Ioan nu recunoscuse adevărata identitate a Verişorului său, respectiv faptul că era Mesia, până în momentul botezului lui Isus. Misiunea lui Ioan era de a pregăti calea Domnului şi apoi să-L prezinte poporului Israel după ce Se va fi arătat. Din această cauză Ioan îi boteza pe oameni cu apă - pentru a-i pregăti pentru venirea lui Cristos, şi nu cu scopul de a-şi câştiga ucenici.

Versetul acesta se referă la momentul când Ioan L-a botezat pe Isus în râul Iordan. După ce a ieşit Domnul din apă, Duhul lui Dumnezeu S-a coborât ca un porumbel şi a rămas peste El (cf. Matei 3:16). Autorul explică apoi sensul acestei afirmaţii.

Dumnezeu îi descoperise lui Ioan că Mesia urma să vină în curând şi că de îndată ce El va fi venit, Duhul va coborî peste El şi va rămâne peste El. Prin urmare, când s-au petrecut toate acestea cu Isus, Ioan şi-a dat seama că Acesta este Cel care va boteza cu Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este o persoană, una din cele trei Persoane ale Dumnezeirii. El este egal cu Dumnezeu Tatăl şi cu Dumnezeu Fiul.

Ioan boteza cu apă, dar Isus avea să boteze cu Duhul Sfânt. Botezul cu Duhul Sfânt a avut loc în ziua de Rusalii (Fapte 1:5;2:4,48). Cu acel prilej, Duhul Sfânt S-a coborât din cer, ca să locuiască în trupul oricărui credincios şi să-l facă pe fiecare credincios un membru al Bisericii, Trupul lui Cristos (1Corinteni 12:13).

Pe baza a ceea ce a văzut la botezul lui Isus, Ioan a dat o mărturie pozitivă asupra faptului că Isus din Nazaret este Fiul lui Dumnezeu, despre care s-a profeţit că va veni în lume. Când Ioan a spus că Cristos este Fiul lui Dumnezeu, a afirmat, în realitate, că este Fiul lui Dumnezeu.

B. Chemarea lui Andrei, Ioan şi Petru (I:35-42)

În ziua următoare se referă aici la ziua a treia, în ordinea zilelor menţionate. Ioan era cu doi din ucenicii lui. Oamenii aceştia îl auziseră pe Ioan predicând şi au crezut mesajul lui. Dar ei încă nu-L întâlniseră pe Domnul Isus. Acum Ioan depune mărturie publică despre identitatea lui Isus. În ziua precedentă, el le vorbise oamenii or despre Persoana Domnului Isus (Mielul lui Dumnezeu) şi despre lucrarea Sa (a Celui care ia păcatul lumii). Acum Ioan se mulţumeşte doar să atragă atenţia oamenilor asupra Persoanei Sale. Mesajul lui a fost concis, simplu, altruist şi s-a referit exclusiv la Mântuitorul.

Propovăduind mesajul cu fidelitate, Ioan a pierdut doi ucenici, dar nu s-a întristat, ci s-a bucurat că aceştia au mers după Isus. Tot aşa şi noi ar trebui să dorim mai mult ca prietenii noştri să-L urmeze pe Domnul, decât să aibă o opinie elevată despre noi.

Pe Mântuitorul întotdeauna îl interesează cei ce-L urmează pe El. El Şi-a manifestat şi aici interesul, întorcându-Se spre cei doi ucenici şi întrebându-i: „Ce căutaţi?" El cunoştea, desigur, răspunsul la această întrebare, căci El ştie toate lucrurile. Dar El a dorit ca ei să-şi exprime dorinţa în cuvintele lor proprii. Răspunsul lor: „Rabi, unde locuieşti?" a demonstrat că ei doresc să fie cu Domnul şi să-L poată cunoaşte mai îndeaproape. Ei nu s-au mulţumit să facă cunoştinţă cu Isus, ci au dorit să aibă părtăşie cu El. Rabi înseamnă în ebraică Învăţătorule (textual: „al meu (om) mare)".

„Veniţi şi vedeţi", le-a zis El. Nici o persoană care doreşte sincer să-L cunoască mai profund pe Mântuitorul nu va fi niciodată alungată. Isus i-a invitat pe cei doi la locul unde stătea în acea perioadă - probabil o locuinţă foarte sărăcăcioasă, în comparaţie cu locuinţele din vremea noastră.

Ei s-au dus deci şi au văzut unde locuia şi în ziua aceea au rămas la El. Era cam pe la ceasul al zecelea. Niciodată nu mai avuseseră aceşti oameni parte de o asemenea onoare. Ei au petrecut noaptea aceea în aceeaşi casă cu Creatorul universului, numărându-se printre primii membri ai poporului evreu care L-au recunoscut pe Mesia.

Ceasul al zecelea poate însemna fie ora zece dimineaţa, fie ora 4 după amiază. În general, părerile înclină în favoarea primei variante, ce reprezintă timpul roman.

Unul din cei doi ucenici a fost Andrei. Andrei nu este tot atât de cunoscut, în zilele noastre, precum era fratele lui, Simon Petru, dar e interesant să observăm că el a fost primul din cei doi care L-a întâlnit pe Isus.

Numele celuilalt nu ne este precizat, dar aproape toţi cercetătorii Bibliei sunt de acord că era Ioan - cel ce a redactat evanghelia de faţă şi care, din modestie, nu-şi dezvăluie numele.

Când îl găseşte cineva pe Isus, de obicei, doreşte numaidecât să le facă cunoştinţă şi rudelor sale cu Mântuitorul - pentru că mântuirea este un dar mult prea mare ca să fie păstrat doar pentru sine. Tot aşa şi aici Andrei s-a dus îndată la fratele său Simon, comunicându-i vestea minunată: Noi L-am găsit pe Mesia!" Ce anunţ uluitor! De mai bine de patru mii de ani, oamenii îl aşteptaseră pe Cristos Cel făgăduit, Unsul lui Dumnezeu. Simon aude din gura propriului său frate electrizanta veste că Mesia e prin apropiere. Negreşit ei se găseau chiar într-un loc şi într-un moment în care istoria, respectiv un măreţ şi extraordinar aspect al ei, se făurea chiar în văzul lor. Câtă simplitate şi concizie în mesajul lui Andrei! „L-am găsit pe Mesia" - doar cinci cuvinte, dar au fost suficiente pentru ca Dumnezeu să-l câştige pe Petru. Asta ne învaţă că nu e nevoie să fim mari predicatori sau vorbitori iscusiţi. Tot ce trebuie să facem este să le spunem oamenilor despre Domnul Isus, în cuvinte simple, fiind convinşi că Dumnezeu se va ocupa de restul.

Andrei l-a adus pe fratele lui la locul corect şi la Persoana corectă. El nu l-a adus la biserică, la un crez sau la un cleric. El l-a adus la Isus. Ce act important a fost acesta! Datorită interesului lui Andrei, Simon a devenit ulterior un mare pescar de oameni şi unul dintre apostolii de frunte ai Domnului. Simon a dobândit o publicitate mai mare decât fratele lui, dar Andrei va beneficia împreună cu Petru de răsplata acestuia, întrucât Andrei este cel ce l-a adus pe Petru la Isus. Domnul ştia cum îl cheamă pe Simon şi fără să I se spună. El mai ştia că Simon avea un caracter instabil. Dar mai ştia şi aceea că în viitor caracterul lui Simon se va schimba, dobândind tăria unei pietre. Cum se explică faptul că Isus cunoştea toate aceste lucruri? Prin faptul că era şi este Dumnezeu!

Într-adevăr, numele lui Simon s-a schimbat în Chifa (sau „chefas", care înseamnă piatră în aramaică) iar el a devenit un om integru, cu un caracter stabil, în special după înălţarea Domnului la cer şi Coborârea Duhului Sfânt.

Suntem acum în a patra zi a evenimentelor consemnate în acest capitol. Bosch arată că în prima zi îl vedem doar pe Ioan (versetul 15-28); în a doua zi îi vedem pe Ioan şi pe Isus (versetul 29-34); a treia zi îi vedem pe Isus şi pe Ioan (versetul 35-42) iar a patra zi îl vedem doar pe Isus (versetul 43-51). Domnul S-a deplasat spre nord, intrând în regiunea cunoscută sub denumirea de Galileea. Acolo l-a găsit pe Filip şi l-a invitat să vină după El, să-i fie adept. „Urmează-Mă!" Sunt cuvinte mari, având în vedere Cine le-a rostit şi privilegiul pe care l-a oferit. Mântuitorul continuă să lanseze şi astăzi această invitaţie de o sublimă simplitate, tuturor oamenilor de pretutindeni.

Betsaida era o cetate situată pe malul Mării Galileii. Puţine oraşe din lume au mai fost onorate ca această cetate. Domnul a săvârşit câteva dintre cele mai mari minuni în acest oraş (Luca 10:13), de unde proveneau Filip, Andrei şi Petru. Şi totuşi, acest oraş L-a respins pe Mântuitorul, urmarea fiind faptul că a fost distrus atât de profund încât până în prezent nu s-a putut stabili nici măcar locul exact unde a existat.

Filip a dorit să împărtăşească cu cineva marea sa bucurie şi astfel s-a dus şi l-a găsit pe Natanael. Noii convertiţi sunt cei mai buni câştigători de suflete. Mesajul lui a fost simplu şi la obiect. El i-a spus lui Natanael că L-a găsit pe Mesia, Cel prezis de Moise şi de profeţi - Isus din Nazaret. În realitate, mesajul lui nu a fost întru-totul exact. El L-a descris pe Isus ca fiind fiul lui Iosif, deşi Isus s-a născut, desigur, din Fecioara Maria şi nu a avut tată uman. Iosif L-a adoptat pe Isus şi astfel a devenit tatăl lui din punct de vedere legal, deşi nu era tatăl lui real. Iată ce spune James S. Stewart în această privinţă:

Cristos niciodată nu a pretins o credinţă deplin maturizată de la început. Niciodată El nu i-a oprit pe oameni să se angajeze pe calea uceniciei, doar pe considerentul că nu posedă un crez suficient dezvoltat. Şi, desigur, tot aşa stau lucrurile şi azi. El Se aşează alături de fraţii Lui. El îi roagă să-i fie ataşaţi în orice moment în care sunt pregătiţi s-o facă. El îi primeşte cu credinţa pe care le-o pot oferi aceştia. El Se mulţumeşte cu acest început şi de aici începe să-i conducă pe prietenii Lui, cum a condus primul grup de ucenici, pas cu pas, ajutându-i să-L cunoască tot mai profund pe Cel în care se ascund toate comorile înţelepciunii şi să guste gloriile depline ale uceniciei.

Natanael avea probleme. Nazaretul era un oraş dispreţuit din Galileea. Lui i se părea cu neputinţă ca Mesia să trăiască într-un mediu atât de sărac. Şi astfel el a pus întrebarea care-l frământa. Filip nu a polemizat cu el, ci a considerat că cea mai bună modalitate de a-i răspunde la obiecţiile ridicate era să-i facă cunoştinţă nemijlocită cu Domnul Isus - aceasta fiind o lecţie de mare preţ pentru toţi cei ce caută să-i câştige pe alţii la Cristos. Nu argumentaţi. Nu vă angajaţi în discuţii interminabile! Îndemnaţi-i doar pe oameni să vină şi să vadă.

Versetul 47 arată că Isus ştia totul. Fără să-i fi cunoscut în prealabil pe Natanael, Isus l-a caracterizat a fi „cu adevărat un israelit în care nu este viclenie". Iacov dobândise reputaţia de a recurge la practici şi tranzacţii ce nu erau total cinstite, dar Natanael era un „israelit" în care nu era nimic din trăsăturile lui „Iacov".

Natanael a rămas surprins că un Străin i s-a adresat, ca şi când l-ar fi cunoscut dinainte. Se pare că el nu se vedea, din cauza frunzelor care-l acopereau. Dar Isus l-a văzut, deşi Natanael era ascuns.

Poate că tocmai puterea Domnului Isus de a-l vedea pe Natanael când acesta era ascuns de privirile oamenilor l-a convins pe Natanael cu privire la identitatea Domnului sau poate că această cunoaştere i s-a dat în chip supranatural. În orice caz, el ştia acum că Isus este Fiul lui Dumnezeu şi Regele Israelului.

Domnul i-a dat lui Natanael două dovezi că El este Mesia. El i-a descris caracterul şi i-a arătat că l-a văzut într-un moment în care acesta era ascuns de privirile oamenilor. Aceste două dovezi au fost suficiente pentru ca Natanael să creadă. Dar acum Domnul Isus îi promite că va vedea lucruri şi mai mari.

Ori de câte ori Isus a început o afirmaţie cu cuvintele Adevărat, adevărat (textual: „Amin, amin" - numai Ioan redă aşa numitul „dublu amin", celelalte evanghelii, dintr-o dorinţă aparentă de a comprima expresia folosită de Domnul, reţin doar un singur „amin"), a avut de spus lucruri foarte importante. Şi aici El îi prezintă lui Natanael evenimentul viitor, în cadrul căruia El va veni şi va domni peste tot pământul. Lumea va şti atunci că Fiul tâmplarului care a trăit în dispreţuitul oraş Nazaret a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu şi Regele Israelului. În ziua aceea, cerul va fi deschis. Harul lui Dumnezeu se va odihni peste Rege şi domnia Sa, ce-şi va avea sediul la Ierusalim.

Probabil Natanael meditase la istoria cu scara lui Iacov din Geneza 28:12. Scara aceea, cu îngerii care urcau şi coborau, este o imagine a Domnului Isus Cristos însuşi - singura cale de acces la cer. Îngerii lui Dumnezeu sunt slujitorii lui Dumnezeu, care se deplasează ca nişte flăcări de foc, îndeplinindu-şi misiunile încredinţate. Când Isus va domni ca Rege, aceşti îngeri se vor deplasa mereu între pământ şi cer, împlinind voia Lui.

Isus i-a spus lui Natanael că a văzut doar o foarte jalnică demonstraţie a atributelor lui Mesia. În viitoarea Domnie a lui Cristos, Natanael Îl va vedea pe Isus descoperit pe deplin ca Fiul uns al lui Dumnezeu. Atunci întreaga omenire va şti că, într-adevăr, a venit cineva din Nazaret.

A treia zi se referă, negreşit, la a treia zi a şederii Domnului în Galileea. La 1:43 Mântuitorul soseşte în acest ţinut. Nu ştim exact unde se afla Cana, dar deducem din versetul 12 al acestui capitol că era în apropiere de Capernaum, fiind situată la o altitudine apreciabilă.

În această zi s-a făcut o nuntă în Cana din Galileea şi la nunta aceasta se afla şi mama lui Isus. E interesat de observat că Maria este descrisă aici drept mama lui Isus. Faima Mântuitorului nu deriva din faptul că era Fiul Fecioarei Maria, ci invers: Fecioara Maria era binecunoscută datorită faptului că era mama Domnului. Scripturile îi acordă întotdeauna prioritate maximă lui Cristos, şi nu Mariei.

Şi la nuntă a fost invitat şi Isus, cu ucenicii Săi. A fost înţelept din partea celor care au organizat nunta să-L invite pe Cristos. Şi astăzi este înţelept din partea oamenilor să-L invite pe Domnul la nunta lor. Pentru a putea proceda aşa, însă, atât mirele, cât şi mireasa trebuie să fie credincioşi adevăraţi în Domnul Isus. Şi, desigur, ei trebuie să-şi dăruiască viaţa Mântuitorului şi să decidă ca locuinţa lor să fie un cămin în care Domnul să se simtă bine.

Vinul nuntaşilor s-a terminat şi atunci mama lui Isus, dându-şi seama de acest lucru, i-a spus Fiului ei ce s-a întâmplat, căci ştia că El poate face o minune, să fie din nou vin. În plus ea dorea ca Fiul ei să Se descopere pe Sine mesenilor, descoperindu-le că este Fiul lui Dumnezeu. În Scriptură vinul simbolizează adesea bucuria. Când Maria a spus: „Nu mai au vin", i-a descris foarte exact pe cei ce nu au fost mântuiţi, arătând că aceştia nu dispun de bucurii reale şi trainice.

Răspunsul pe care l-a dat Domnul mamei pare rece şi distant. Dar nu este atât de aspră pe cât ni s-ar părea nouă. Cuvântul femeie folosit aici constituie o formulă respectuoasă de adresare, similară cu corespondentul ei modern „doamnă". Când Domnul a întrebat: „Femeie, ce am Eu cu tine?" El a arătat că în îndeplinirea misiunii Sale divine, El nu era supus instrucţiunilor provenite de la mama sa, ci acţiona în totală ascultare de voia Tatălui Său din cer. Maria dorise să-L vadă pe Isus glorificat, dar El a trebuit să-i amintească Mariei că nu sosise clipa acestei proslăviri. Înainte de a se putea înfăţişa omenirii în postura sa de Cristos atotcuceritor, Domnul trebuia să urce mai întâi pe altarul jertfei, să moară pe crucea Golgotei, după cum comentează Williams:

Expresia „ce am Eu cu tine?" apare de mai multe ori în Biblie. Ea înseamnă: „Ce avem noi în comun?", răspunsul fiind: „Nimic". David o foloseşte de două ori, cu referire la verişorii lui, fiii Ţeruiei, care nu puteau avea absolut nimic în comun cu David, pe plan spiritual. Elisei recurge şi el la această expresie la 2Regi 3 pentru a exprima prăpastia dintre el şi Ioram, fiul lui Ahab. Folosind de trei ori această expresie, demonii au arătat că Satana nu are nimic în comun cu Cristos, nici Cristos cu Satana. Şi, în fine, Domnul a folosit această expresie când i s-a adresat Fecioarei Maria, pentru a arăta cât de adâncă era prăpastia dintre Dumnezeirea Sa fără păcat şi natura ei umană păcătoasă, precum şi faptul că urechea Sa se pleca doar în faţa autorităţii Unui Singur Glas.

Maria a înţeles sensul acestor cuvinte şi astfel i-a instruit pe slujitori să facă tot ce le va porunci El. E important să înţelegem cuvintele ei. Observaţi că nu le-a spus oamenilor să asculte de ea, ci i-a îndreptat la Domnul Isus, spunându-le să asculte de El. Învăţăturile Domnului Isus ne sunt date în paginile Noului Testament. Citind paginile cărţii sfinte, să ne aducem aminte de cuvintele Mariei: „Să faceţi orice vă va zice!".

În locul în care s-a ţinut nunta erau . şase vase mari de piatră, în care încăpeau două sau trei măsuri de apă. Apa era folosită de iudei pentru curăţirea de întinare. De pildă, dacă un iudeu se atingea de un mort, era considerat necurat până când se supunea unui ritual de curăţire.

Isus a dat instrucţiuni să fie umplute vasele cu apă, lucru pe care slujitorii l-au executat îndată. Domnul S-a folosit de posibilităţile disponibile în momentul în care era gata să săvârşească o minune. El le-a permis oamenilor să aducă vasele şi să le umple cu apă, dar apoi El a făcut ceea ce nici un simplu om nu putea face vreodată: a schimbat apa în vin! Servitorii, nu ucenicii, au fost aceia care au umplut vasele cu apă. În felul acesta, Domnul a evitat posibilitatea de a fi acuzat de comiterea vreunui truc. De asemenea vasele cu apă au fost umplute până sus, pentru ca nimeni să nu poată spune că s-a turnat vin peste apă.

Minunea a avut loc. Domnul i-a instruit pe slujitori să scoată din vase şi să dea conţinutul lor mai-marelui mesei. De aici rezultă că miracolul s-a produs într-o clipă. Apa nu a devenit vin de-a lungul unei perioade de timp, ci în câteva secunde, sau, cum s-a exprimat cineva poetic: „apele inconştiente au văzut pe Dumnezeul lor şi au roşit."

Mai-marele mesei era cel ce se ocupa de întreaga organizare a nunţii. Când acesta a gustat, şi-a dat seama că s-a petrecut ceva neobişnuit. El n-a ştiut de unde provenea vinul, dar şi-a dat seama că era de calitate şi astfel îndată l-a chemat pe mire.

Care ar trebui să fie atitudinea creştinilor de astăzi faţă de vin? Vinul este prescris uneori în scopuri medicinale şi lucrul acesta este în acord deplin cu învăţătura Noului Testament (1Timotei 5:23). Dar, din pricina groaznicelor abuzuri care s-au comis în legătură cu consumul necontrolat de vin, majoritatea creştinilor evită cu totul vinul. Oricine poate deveni dependent de consumul de băuturi tari. Singura modalitate de a evita această înrobire este să se evite cu totul consumul de băuturi alcoolice. Din nou, trebuie să avem întotdeauna în vedere efectul acţiunilor noastre asupra altora. În cultura noastră ar fi o mărturie proastă din partea unui creştin, dacă ar fi văzut de o persoană nemântuită că bea vin. Prin urmare, mai bine este să se abţină de la băuturi alcoolice.

Mai-marele mesei atrage atenţia la deosebirea marcantă dintre modul în care procedează Domnul Isus şi, pe de altă parte, oamenii de rând. Practica la nunţi era să se servească mai întâi vinul cel mai bun, când mesenii erau încă în stare să-i aprecieze calitatea. Mai târziu însă, după ce au mâncat şi au băut, nu mai erau atât de sensibili la calitatea băuturii consumate. La această nuntă, vinul cel mai bun a fost servit la urmă, ceea ce are semnificaţie spirituală pentru noi. Lumea de obicei serveşte ce are mai bun la început, întinzându-le tinerilor tot ceea ce are mai atrăgător. Apoi, după ce aceştia şi-au irosit viaţa în plăceri deşarte, lumea nu mai are decât drojdie pentru oamenii ajunşi la bătrâneţe. Viaţa creştină este exact opusul acestei situaţii. Calitatea ei sporeşte pe măsura trecerii timpului. Cristos păstrează vinul cel mai bun pentru timpul de la urmă. Ospăţul urmează postului.

Textul acesta din Biblie are o aplicaţie foarte directă la poporul evreu. În acest timp, iudaismul era lipsit de orice bucurie. Oamenii îşi îndeplineau monoton ritualurile şi ceremoniile, dar viaţa era fadă pentru ei, căci nu cunoşteau bucuria divină. Domnul Isus încerca să-i înveţe să-şi pună încrederea în El, voind să le transforme existenţa aridă într-o viaţă de plinătate şi bucurie. Apa ritualurilor şi ceremoniilor iudaice a putut fi transformată, prin Cristos, în vinul unei realităţi pline de bucurie.

Afirmaţia că acesta a fost începutul semnelor infirmă teoria lipsită de temei că Domnul Isus ar fi săvârşit tot felul de minuni în copilăria Sa, pe care le găsim descrise în aşa-numitele „pseudo-evanghelii, cum ar fi „Evanghelia lui Petru." Aceste minuni pe care pseudo-evangheliile I le atribuie Domnului, susţinând că ar fi fost săvârşite de El în copilărie, au caracter de blasfemie. Întrucât Duhul Sfânt a prevăzut că se va întâmpla aşa, a avut grijă să fie păstrat caracterul neîntinat al acestei perioade din viaţa Domnului prin adăugarea acestei importante precizări că minunea din Cana a fost începutul semnelor săvârşite de El.

Schimbarea apei în vin a fost un semn, adică o minune cu un scop precis, cu o semnificaţie. A fost un act supranatural, încărcat de înţeles spiritual. Aceste minuni au avut de asemenea menirea de a arăta că Isus este cu adevărat Cristosul lui Dumnezeu. Prin săvârşirea acestui semn, El Şi-a arătat slava. El le-a arătat oamenilor că este cu adevărat Dumnezeu, manifestat în trup. Ucenicii Lui au crezut în El. Desigur, într-o anumită privinţă, ei crezuseră în El şi înainte, acum credinţa lor a fost întărită, ei ajungând să se încreadă în El mai profund, cum

subliniază şi Cynddylan:

Prima minune a lui Moise a fost transformarea apei în sânge, minune pătrunsă de un grav element distructiv. Dar prima minune săvârşită de Cristos a fost transformarea apei în vin, act mângâietor şi alinător.

Mântuitorul a părăsit apoi Cana şi s-a dus la Capermaum, cu mama Lui, fraţii Lui şi ucenicii Lui. Ei nu au rămas la Capernaum decât câteva zile. Curând după aceea, Domnul S-a suit la Ierusalim.

Începând din acest punct, asistăm la prima mărturie pe care o aduce Domnul oraşului Ierusalim. Etapa aceasta a misiunii Domnului continuă în capitolul 3, versetul 21. El Şi-a început şi Şi-a încheiat lucrarea publică prin curăţirea templului cu prilejul Paştelui (cf. Matei 21:12,13;Matei 11:15-18;Luca 19:45,46). Paştele era sărbătoarea anuală care comemora acea perioadă din istoria Israelului când israeliţii au fost izbăviţi de sclavia lor în Egipt, fiind trecuţi, în chip miraculos, prin Marea Roşie, conduşi apoi prin pustiu şi aduşi, în cele din urmă, în Ţara Făgăduinţei. Prima sărbătorire a Paştelui este consemnată la Exod 12. Fiind un iudeu devotat, Domnul Isus S-a suit la Ierusalim cu prilejul acestei zile importante din calendarul iudaic.

Prezentându-se la templu, a constatat că acesta devenise un talcioc, în care se vindeau boi, oi şi porumbei iar schimbătorii de bani îşi desfăşurau nestingheriţi activitatea. Animalele şi păsările se vindeau oamenilor pentru jertfe. Schimbătorii de bani preluau valuta străinilor, oferindu-le banii aflaţi în uz la Ierusalim, pentru ca pelerinii să poată achita taxa pentru templu. Se ştie că schimbătorii aceştia de bani adesea îi trăgeau pe sfoară pe călătorii veniţi de la mari depărtări.

Biciul pe care l-a confecţionat Domnul era probabil făcut din mai multe fire. Nu se spune nicăieri că Domnul s-ar fi folosit, realmente, de el. Mai degrabă, a fost folosit ca un simbol al autorităţii în mâna Sa. Rotind astfel biciul, El i-a alungat pe negustori din templu şi a răsturnat mesele schimbătorilor de bani.

Legea le permitea celor săraci să aducă o pereche de porumbei, dacă aceştia nu-şi puteau permite să aducă jertfă animale mai de preţ. Celor care vindeau porumbei Domnul le-a poruncit să ridice lucrurile acelea, căci nu se cădea să facă din casa Tatălui o casă de negustorie. În toate veacurile, Dumnezeu şi-a avertizat copiii să nu se folosească de serviciile religioase ca mijloc de îmbogăţire. În nici una din acţiunile acestea ale Domnului nu era nici un pic de cruzime sau nedreptate, ci ele au indicat sfinţenia şi neprihănirea Lui.

Când ucenicii Lui au văzut ce se întâmplă, şi-au adus aminte de Psalmul 69:9 unde s-a făcut prezicerea că la venirea Sa, Mesia va fi mistuit de râvnă pentru lucrurile lui Dumnezeu. Acum ei L-au văzut pe Isus manifestând o hotărâre intensă de a Se asigura că oamenii se vor închina lui Dumnezeu cu inima curată şi şi-au dat seama că Acesta era Cel despre care vorbise psalmistul.

Să nu uităm că trupul creştinului este templul Duhului Sfânt. După cum Domnul Isus a ţinut la puritatea templului de la Ierusalim, tot aşa şi noi trebuie să avem grijă ca trupurile noastre să fie predate Domnului, pentru a fi mereu curăţite.

Se pare că iudeii căutau mereu un semn sau o minune. Ei spuneau, de fapt: „Dacă ne vei demonstra că poţi face o faptă măreaţă, un semn extraordinar, atunci vom crede." Dar Domnul Isus a săvârşit minune după minune, şi totuşi inimile lor au rămas închise faţă de El. În versetul 18 ei au pus la îndoială autoritatea Lui de a-i da afară din templu pe oamenii de afaceri. Ei au cerut ca El să săvârşească vreun semn care să confirme pretenţia Sa de a fi Mesia.

Drept răspuns, Domnul Isus a făcut o afirmaţie uimitoare cu privire la moartea şi învierea Sa. El le-a spus că ei vor distruge sanctuarul Său, dar că în trei zile El îl va reconstrui. Dumnezeirea lui Cristos reiese din nou, din acest verset. Numai Dumnezeu putea spune: „în trei zile îl voi ridica."

Iudeii nu L-au înţeles. Pe ei îi interesau mai mult lucrurile materiale, decât adevărul spiritual. Singurul templu la care se puteau gândi ei era templul lui Irod, ce se afla la Ierusalim. Or, templul acesta a fost construit în patruzeci şi şase de ani şi ei nu puteau înţelege cum va putea să-l rezidească cineva în trei zile.

Dar Domnul Isus Se referea la trupul Său, respectiv sanctuarul în care locuia toată plinătatea dumnezeirii. După cum iudeii au întinat templul de la Ierusalim, tot aşa ei aveau să-L omoare pe Isus la numai câţiva ani după aceea.

Mai târziu, după ce Domnul Isus a fost răstignit şi a înviat din morţi, ucenicii şi-au adus aminte că El promisese că va învia în trei zile. Văzând împlinirea atât de minunată a profeţiei, chiar în faţa ochilor lor, ei au crezut Scriptura şi cuvântul pe care îl rostise Isus.

Întâlnim adesea adevăruri ce nu pot fi înţelese cu uşurinţă. Dar aici învăţăm necesitatea de a aduna Cuvântul lui Dumnezeu ca pe o comoară în inima noastră. Apoi, într-o zi, Domnul ne va clarifica acel adevăr, pe care nu l-am înţeles iniţial. Când se afirmă aici că ei au crezut Scriptura sensul este că au crezut prezicerile din Vechiul Testament cu privire la învierea lui Mesia.

Ca urmare a semnelor pe care le-a făcut Isus în Ierusalim, la Paşti, mulţi au crezut în Numele Lui. Asta nu înseamnă neapărat că ei l-au predat viaţa lor. Mai degrabă, au declarat doar că cred în El, pe când acţiunile lor trădau o altă realitate. Era doar o demonstraţie exterioară a unora care spuneau că-L urmează pe Isus. Era o situaţie similară celei din vremea noastră, când mulţi oameni susţin că sunt creştini, dar nu s-au născut niciodată din nou, prin credinţa în Domnul Isus Cristos.

Deşi mulţi au crezut în El, Isus nu a crezut în ei (în greacă e acelaşi cuvânt în ambele cazuri). Cu alte cuvinte, El nu avea încredere în ei. El Şi-a dat seama că ei veneau după El din curiozitate, din dorinţa de a vedea ceva senzaţional şi spectaculos. El îi cunoştea pe toţi oamenii - inclusiv gândurile şi motivaţiile inimii lor. El cunoştea mobilul care îi determina să se poarte în felul acela. El ştia dacă credinţa unora era reală, sau doar o imitaţie.

Nimeni n-a cunoscut inima omului mai bine decât Domnul nostru. El n-avea nevoie să-L înveţe nimeni sau să-L lumineze, cu privire la nici un subiect. El ştia prea bine ce se află în om şi de ce se poartă într-un anumit fel.

Istoria lui Nicodim e în contrast cu ceea ce s-a întâmplat până în acest punct. Mulţi dintre iudeii din Ierusalim mărturiseau că cred în Domnul, dar El ştia că nu era o credinţă autentică. Nicodim însă era o excepţie. Domnul a recunoscut în el o dorinţă sinceră de a cunoaşte adevărul. Dar între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaş al iudeilor.

Nicodim se bucura, în popor, de reputaţia de învăţător. Poate că a venit la Domnul cu scopul de a dobândi învăţături suplimentare, pe care să le transmită apoi oamenilor.

Biblia nu precizează de ce a venit Nicodim la Isus noaptea. Cea mai plauzibilă explicaţie este că s-ar fi simţit jenat să vină la Isus ziua, deoarece majoritatea iudeilor nu-L acceptaseră pe Isus. Oricum, fapt e că el a venit la Isus. Nicodim a recunoscut că Isus este un învăţător trimis de Dumnezeu, întrucât nimeni nu putea face asemenea minuni, fără ajutorul direct al lui Dumnezeu. În pofida tuturor cunoştinţelor sale, Nicodim nu şi-a dat seama că Dumnezeu era întrupat în Isus Cristos. El era ca mulţi din vremea noastră, care spun că Isus a fost un om minunat, un învăţător neîntrecut, un exemplu strălucitor, toate aceste caracterizări lăsând afară adevărul esenţial: că Isus a fost şi este Dumnezeu!

La prima vedere, răspunsul Domnului Isus nu pare să aibă legătură cu ceea ce afirmase Nicodim. Domnul nostru spune: „Nicodim, tu ai venit la Mine ca să dobândeşti învăţături suplimentare, dar în realitate tu trebuie să te naşti din nou. Acesta trebuie să fie punctul de plecare. Altfel, nu vei vedea niciodată împărăţia lui Dumnezeu." Din nou, Domnul a prefaţat aceste cuvinte minunate cu expresia: „Adevărat, adevărat" (textual: Amin, amin). Ori de câte ori întâlnim aceste cuvinte, să înţelegem că ni se prezintă un adevăr foarte important.

Ca iudeu, Nicodim îl aşteptase pe Mesia să vină şi să elibereze Israelul de sub robia Romei. Lumea se afla pe vremea aceea sub stăpânirea imperiului roman iar iudeii erau supuşi legilor şi administraţiei romane. Nicodim aştepta cu ardoare vremea când Mesia îşi va întemeia împărăţia pe pământ, când iudeii vor fi primii între naţiuni şi toţi duşmanii lor vor fi învinşi. Iar acum Domnul îl informează pe Nicodim că pentru a intra în împărăţia aceasta, cineva trebuie să se nască din nou. După cum prima naştere este necesară pentru viaţa fizică, tot aşa naşterea a doua este necesară pentru ca cineva să poată avea viaţă divină. (Expresia naştere din nou mai poate fi redată şi prin sintagma „naştere de sus".) Cu alte cuvinte, în Împărăţia lui Cristos pot intra doar cei ale căror vieţi au fost schimbate. Întrucât domnia Lui va fi neprihănită, şi supuşii Lui trebuie să fie neprihăniţi. El nu ar putea domni peste un popor care ar continua să comită păcate.

Şi aici observăm cât de dificil a fost ca oamenii să înţeleagă cuvintele Domnului Isus. Nicodim a ţinut cu orice preţ să interpreteze totul în sens literal. El nu a putut pricepe cum se poate naşte un adult a doua oară, considerând că e imposibil ca cineva să poată intra fizic în pântecele mamei sale pentru a se naşte a doua oară.

Nicodim ilustrează adevărul potrivit căruia „omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci sunt o nebunie pentru el; nici nu le poate cunoaşte, pentru că acestea se înţeleg duhovniceşte" (1Corinteni 2:14).

Continuându-Şi explicaţia, Isus i-a spus lui Nicodim că trebuie să se nască din apă şi din Duhul, căci altfel nu poate intra niciodată în Împărăţia lui Dumnezeu.

Ce a vrut Isus să spună prin aceste cuvinte? Mulţi susţin că termenul „apă" trebuie luat în sens literal şi că Domnul Isus S-a referit la nevoia de a fi botezat, pentru a putea fi mântuit. Dar o atare învăţătură e contrară restului Scripturii. Peste tot în Cuvântul lui Dumnezeu citim că mântuirea se capătă doar prin credinţa în Domnul Isus Cristos. Botezul este destinat celor care au fost mântuiţi deja, dar nu ca mijloc de mântuire.

Unii sugerează că apa din versetul acesta s-ar referi la Cuvântul lui Dumnezeu. La Efeseni 5:25,26 apa este strâns asociată cu Cuvântul lui Dumnezeu. Tot aşa, la 1Petru 1:23 şi Iacov 1:18 se spune că naşterea din nou are loc prin Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, ar fi posibil ca apa din acest verset să se refere la Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Noi ştim că nu poate fi mântuire în afara Scripturilor, în care este cuprins Cuvântul lui Dumnezeu, pe care trebuie să şi-l însuşească păcătosul, înainte de a avea loc naşterea din nou.

Dar apa ar putea să se refere şi la Duhul Sfânt. La Ioan 7:38, 39 Domnul Isus vorbeşte despre râurile de apă vie şi ni se precizează că atunci când a folosit cuvântul apă S-a referit la Duhul Sfânt. Dacă apa înseamnă Duhul în capitolul 7, de ce nu ar putea avea acelaşi sens în capitolul 3?

Totuşi întâmpinăm dificultăţi dacă acceptăm această interpretare. Isus spune: „dacă nu este născut cineva din apă şi din Duhul, nu poate intra în împărăţia lui Dumnezeu." Dacă apei i se atribuie înţelesul de Duhul, atunci înseamnă că Duhul apare de două ori în acest verset. Dar termenul din original tradus prin conjuncţia: „şi" ar putea fi tradus şi prin „chiar". În cazul acesta, versetul ar suna astfel: Dacă nu se naşte cineva din apă, chiar din Duhul, nu va putea intra în împărăţia lui Dumnezeu. Noi credem că acesta e sensul corect al versetului. Naşterea fizică nu este de ajuns (o altă interpretare valabilă care corespunde contextului de contrastare a naşterii spirituale cu cea fizică, este că apa se referă la naşterea fizică, în timp ce Duhul se referă la Duhul Sfânt. Rabinii foloseau „apa" cu sensul de sămânţă bărbătească. Dar apa ar putea fi şi o referire la spargerea sacului de lichid ce are loc la naşterea unui copil). Trebuie să existe şi o naştere spirituală, pentru ca cineva să poată intra în împărăţia lui Dumnezeu. Această naştere spirituală este produsă de Duhul Sfânt atunci când o persoană crede în Domnul Isus Cristos. Interpretarea aceasta este întărită de faptul că expresia „născut din Duhul" apare de două ori în versetele următoare, 6 şi 8.

Chiar dacă Nicodim ar fi putut intra, în vreun fel, în pântecele mamei sale, pentru a se naşte a doua oară, asta n-ar fi schimbat cu nimic natura rea din el. Expresia ce este născut din carne este carne înseamnă că copiii născuţi din părinţi umani sunt născuţi în păcat, fiind total neputincioşi de a se mântui pe ei înşişi. Pe de altă parte, ce este născut din Duhul este duh. O naştere spirituală are loc atunci când cineva se încrede în Domnul Isus. Când cineva se naşte din nou prin Duhul, el primeşte o natură nouă, fiind dotat pentru a putea trăi în împărăţia lui Dumnezeu.

Nicodim nu trebuia să se mire de învăţăturile Domnului Isus. El trebuia să-şi dea seama că cineva trebuie să se nască din nou şi să înţeleagă totala incapacitate a firii omeneşti de a-şi remedia condiţia decăzută. El trebuia să-şi dea seama că pentru a fi unul din supuşii împărăţiei lui Dumnezeu, un om trebuie să fie sfânt, curat şi spiritual.

Şi, aşa cum a procedat de atâtea ori, şi de data aceasta Domnul Isus a recurs la natură pentru a ilustra un adevăr spiritual. El i-a amintit lui Nicodim că vântul suflă încotro vrea şi oamenii îi aud sunetul, dar nu ştiu de unde vine, nici încotro merge. Naşterea din nou este în multe privinţe ca vântul. Mai întâi, ea are loc după voia lui Dumnezeu, şi nu se află sub controlul omului. În al doilea rând, naşterea din nou este invizibilă. Nu poţi să vezi când are loc, dar negreşit poţi vedea rezultatele ei în viaţa cuiva. Când un om a fost mântuit, în acea persoană s-a petrecut o schimbare. Lucrurile rele pe care le iubea cândva acum le urăşte. Lucrurile lui Dumnezeu pe care le disprețuia cândva acum le iubeşte. După cum nimeni nu înţelege pe deplin vântul, tot aşa naşterea din nou este lucrarea tainică şi miraculoasă a Duhului lui Dumnezeu, pe care omul nu poate s-o înţeleagă în toată profunzimea ei. Mai mult, naşterea din nou, asemenea vântului, este imprevizibilă. Nu se poate

preciza când şi unde va avea loc.

Din nou, Nicodim a ilustrat neputinţa minţii omeneşti de a pătrunde lucrurile divine. Negreşit el încerca să conceapă naşterea din nou ca pe un eveniment natural sau fizic, mai degrabă decât unul spiritual. Şi astfel el L-a întrebat pe Isus: „Cum se poate face aşa ceva?"

Isus a răspuns că, întrucât Nicodim este un învăţător al Israelului, ar trebui să fi înţeles aceste lucruri. Scripturile Vechiului Testament propovăduiesc clar că atunci când Mesia va reveni pe pământ să-Şi întemeieze împărăţia, El îi va judeca mai întâi pe duşmanii Lui şi va distruge toate lucrurile care sunt o pricină de cădere. Numai aceia care şi-au mărturisit şi s-au lăsat de păcatele lor vor intra în împărăţie.

Domnul Isus a subliniat apoi infailibilitatea învăţăturii Sale şi necredinţa omului faţă de ea. Din veşnicia veşniciilor, El a cunoscut fidelitatea acesteia şi a propovăduit doar ceea ce ştia şi văzuse. Dar Nicodim şi majoritatea iudeilor din vremea aceea refuzau să creadă în mărturia Sa.

Care au fost lucrurile pământeşti la care S-a referit Domnul în acest verset? Răspunsul este: împărăţia Sa pământească. Ca cercetător al Vechiului Testament, Nicodim ştia că într-o zi Mesia va veni şi-Şi va instaura o împărăţie în sens literal pe acest pământ, cu capitala la Ierusalim. Ce n-a înţeles Nicodim a fost că pentru a intra în această împărăţie, cineva trebuie să se nască din nou.

Ce înseamnă lucrurile cereşti la care S-a referit Domnul? Ele sunt adevărurile explicate în versetele următoare - lucrurile minunate prin care primeşte cineva naşterea din nou.

Numai o singură persoană a fost calificată să vorbească despre lucrurile cereşti, întrucât numai El a fost în cer. Domnul Isus nu a fost doar un învăţător uman trimis de la Dumnezeu, ci a fost şi este Cel ce a trăit cu Dumnezeu Tatăl din veşnicia veşniciilor, venind apoi în lume. Când a spus El că nimeni nu s-a suit la cer, nu a afirmat prin aceasta că sfinţii din Vechiul Testament cum ar fi Enoh şi Ilie nu s-ar fi suit la cer, ci că aceştia au fost mai degrabă luaţi sau duşi în cer, pe când El S-a suit la cer prin propria Sa putere. O altă explicaţie este că nici o fiinţă umană nu a avut acces la prezenţa lui Dumnezeu încontinu, în acelaşi mod în care El a avut acces. Chiar pe când Domnul Isus stătea pe pământ, vorbind cu Nicodim, El a spus că este în cer. Cum se poate aceasta? Iată o afirmaţie potrivit căreia, ca Dumnezeu, Domnul era pretutindeni în acelaşi timp. Asta înţelegem când afirmă că El este omniprezent. Deşi unele traduceri moderne omit cuvintele care este în cer, ele îşi au locul lor legitim în text, sprijinit de manuscrisele vechi.

Domnul Isus era acum gata să-i dezvăluie lui Nicodim un adevăr ceresc. Cum poate avea loc naşterea din nou? Pedeapsa păcatelor omului trebuie plătită. Oamenii nu pot merge în cer în starea lor, cu păcatele asupra lor. După cum Moise a înălţat în pustiu şarpele de aramă, pe o prăjină, când toţi copiii lui Israel au fost muşcaţi de şerpi, tot aşa Fiul Omului trebuie să fie înălţat. (Citiţi Numeri 21:4-9.) Pe când au rătăcit prin pustiu, în drum spre Ţara Făgăduinţei, copiii lui Israel au căzut în descurajare şi şi-au pierdut răbdarea, începând să murmure împotriva Domnului. Pentru a-i pedepsi, Domnul a trimis şerpi înveninaţi împotriva lor şi mulţi dintre ei au murit. Când supravieţuitorii au strigat către Domnul, cuprinşi de pocăinţă, Domnul i-a spus lui Moise să facă un şarpe de aramă şi să-l aşeze pe un stâlp. Israelitul muşcat de şarpe care privea spre acest şarpe de aramă era vindecat în chip miraculos.

Isus a citat acest incident din Vechiul Testament pentru a ilustra cum se petrece naşterea din nou. Oamenii au fost muşcaţi de vipera păcatului, fiind condamnaţi la moarte veşnică. Şarpele de aramă a fost un tipar sau o imagine a Domnului Isus. Arama semnifică în Biblie judecata. Domnul Isus a fost fără păcat şi nu trebuie să fie niciodată judecat, dar El a luat locul nostru şi a purtat judecata pe care noi o meritam. Stâlpul reprezintă crucea Golgotei pe care Domnul Isus a fost înălţat. Noi suntem salvaţi când privim la El, prin credinţă.

Mântuitorul a fost făcut păcat pentru noi, El, cel ce n-a cunoscut păcat, pentru ca noi să putem fi făcuţi neprihănirea lui Dumnezeu în El. Oricine crede în Domnul Isus Cristos primeşte viaţă veşnică, în dar.

Acesta este unul din cele mai bine cunoscute versete din toată Biblia, negreşit pentru faptul că exprimă esenţa evangheliei, în termeni atât de simpli şi concişi. Aici găsim rezumatul învăţăturii pe care Domnul Isus i-a dăruit-o lui Nicodim, cu privire la modul în care se primeşte naşterea din nou. Astfel, citim că Dumnezeu atât de mult a iubit lumea... Lumea din acest verset îi cuprinde pe toţi oamenii. Dumnezeu nu iubeşte păcatele oamenilor sau sistemul nedrept şi rău care stăpâneşte peste lume, dar îi iubeşte pe oamenii din lume şi nu doreşte ca nici unul din ei să piară.

Caracterul cuprinzător al iubirii Sale este demonstrat de faptul că L-a dat pe singurul Său Fiu născut. Dumnezeu nu mai are nici un alt Fiu cum e Domnul Isus. Din nemărginita lui iubire L-a dat El pe unicul Său Fiu pentru omenirea de păcătoşi răzvrătiţi. Asta nu înseamnă că toţi oamenii sunt mântuiţi. O persoană trebuie să primească ceea ce a făcut Cristos pentru ea, înainte ca Dumnezeu să-i dea viaţă veşnică. Prin urmare, au fost adăugate cuvintele: „pentru ca oricine crede în El să nu piară." Nimeni nu ar trebui să piară. A fost asigurată calea prin care toţi pot fi mântuiţi, dar mai întâi cineva trebuie să-L recunoască pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor personal al său. De îndată ce el a făcut acest lucru, are viaţă veşnică, încă de acum şi de aici. Iată ce spune Boreham în această privinţă:

Când biserica va ajunge să înţeleagă dragostea cu care a iubit Dumnezeu lumea, nu va mai avea astâmpăr, nu se va mai simţi în largul ei, până când toate marile imperii vor fi fost cucerite şi fiecare insulă de coral va fi fost câştigată.

Dumnezeu nu este un dregător crud şi aspru, dornic să-Şi verse mânia peste omenire. Inima Lui este plină de iubire şi tandreţe faţă de om şi El a dat preţul maxim pentru a-i mântui pe oameni. El putea să-L trimită pe Fiul Său în lume ca să condamne lumea, dar Ei nu a procedat aşa. Dimpotrivă, El L-a trimis aici să sufere, să-şi verse sângele şi să moară pentru ca lumea, prin El, să poată fi mântuită. Lucrarea Domnului Isus Cristos pe cruce a fost de o valoare atât de mare încât toţi păcătoşii de pretutindeni ar putea fi salvaţi, dacă L-ar primi pe El.

La ora actuală, întreaga omenire este împărţită în două clase: credincioşi sau necredincioşi. Destinul nostru etern e hotărât de atitudinea pe care o luăm faţă de Fiul lui Dumnezeu. Cine se încrede în Mântuitorul nu este condamnat, dar cine nu se încrede în El este deja condamnat. Domnul Isus a încheiat lucrarea de mântuire iar acum este la latitudinea fiecărui individ de a decide dacă îl va accepta sau respinge. Groaznic lucru este să respingi un asemenea dar al iubirii. Dacă cineva nu crede în Domnul Isus, Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru acea persoană decât s-o condamne.

A crede în numele Lui este totuna cu a crede în El. În Biblie, numele cuiva reprezintă persoana respectivă. Dacă crezi în numele Lui, crezi în El.

Isus este lumina care a venit în lume. El a fost Mielul fără pată şi fără păcat al lui Dumnezeu. El a murit pentru păcatele întregii lumi. Dar oare îl iubesc oamenii pentru asta? Nu! Ci mai degrabă îl urăsc! Ei preferă păcatele lor, mai degrabă decât să-L aibă pe Isus de Salvator şi astfel Îl

resping. După cum gângăniile fug care încotro de îndată ce aprindem lumina, tot aşa oamenii răi fug de prezenţa lui Cristos.

Cei care iubesc păcatul urăsc lumina, deoarece ea le scoate la iveală păcătoşenia. Când Isus s-a aflat aici pe pământ, oamenii păcătoşi s-au simţit incomozi în prezenţa Lui, deoarece la lumina sfinţeniei Sale, le era descoperită starea groaznică în care se aflau. Cel mai bun mod de a scoate în evidenţă cât de strâmb este un băţ este să-l pui alături de unul drept. Venind în lume ca Omul Desăvârşit, Domnul Isus a dezvăluit, prin comparaţie cu ei, strâmbătatea tuturor celorlalţi oameni.

Dacă cineva este cu adevărat sincer şi cinstit înaintea lui Dumnezeu, el va veni la lumină, adică la Domnul Isus şi-şi va da seama de totala sa nevrednicie şi păcătoşenie. Apoi îşi va pune încrederea în Mântuitorul şi va fi născut din nou prin credinţa în Cristos.

Prima parte a acestui capitol a descris mărturia Domnului Isus în oraşul Ierusalim. Începând de la acest verset şi până la sfârşitul capitolului, Ioan descrie lucrarea lui Cristos în Iudeea, unde, negreşit, El a continuat să propovăduiască vestea bună a mântuirii. Pe măsură ce oamenii veneau la lumină, ei erau botezaţi. S-ar părea din acest verset că Isus însuşi boteza, dar din Ioan 4:2 reiese că ucenicii îi botezau pe oameni.

„Ioan" din acest verset este Ioan Botezătorul, care continua să predice mesajul pocăinţei în regiunea Iudeea, botezându-i pe iudeii care erau gata să se pocăiască, pregătindu-se de venirea lui Mesia. Ioan boteza şi el în Enon... pentru că acolo era multă apă. Asta nu demonstrează concludent că el boteza prin scufundare, dar e foarte probabil că proceda aşa. Dacă ar fi botezat prin stropire sau turnare a apei peste cei botezaţi, atunci nu ar fi avut nevoie de multă apă.

Versetul este explicaţia continuării lucrării lui Ioan şi a răspunsului pe care continuau să-l dea iudeii devotaţi acestui mesaj. Curând Ioan avea să fie aruncat în închisoare şi decapitat pentru mărturia sa credincioasă. Dar între timp, el continua să-şi desfăşoare cu conştiinciozitate misiunea.

Reiese clar din acest verset că unii din ucenicii lui Ioan s-au angajat într-o dispută cu iudeii privind procesul purificării. Ce înseamnă acesta? Purificarea de aici se referă, probabil, la botez. Polemica încerca să stabilească dacă botezul lui Ioan era mai bun decât al lui Isus. Care botez avea putere mai mare? Care valora mai mult? Poate că unii din ucenicit lui Ioan susţineau, fără prea multă înţelepciune, că nici un botez nu putea fi mai bun decât cel al învăţătorului lor. Poate că fariseii au încercat să stârnească gelozia ucenicilor lui Ioan faţă de Isus şi de popularitatea Sa crescândă.

Ei au venit la Ioan, cerându-i verdictul. Ei păreau a spune: „Dacă botezul tău este mai bun, cum se face că atâţia oameni te părăsesc, trecând la Isus?" (Expresia „Cel care era cu tine dincolo de Iordan" se referă la Cristos). Ioan a mărturisit despre Domnul Isus şi, ca urmare, a mărturiei sale, mulţi din proprii ucenici ai lui Ioan l-au părăsit şi au început să meargă după Isus.

Dacă răspunsul lui Ioan s-a referit la Domnul Isus, asta înseamnă că orice succes de care a avut parte Mântuitorul a constituit un indiciu al aprobării lui Dumnezeu asupra Sa şi asupra lucrării Sale. Dacă Ioan s-a referit la el însuşi, atunci asta înseamnă că niciodată nu a susţinut că el însuşi ar fi fost un om mare sau important. El n-a pretins niciodată că botezul lui ar fi superior botezului lui Isus. Tot ce a afirmat el aici a fost că nu avea nici un lucru pe care să nu-l fi primit din cer - afirmaţie ce ni se potriveşte şi nouă, tuturor. Nu avem nici un motiv să ne mândrim sau să încercăm să creştem în ochii oamenilor.

Ioan le-a amintit ucenicilor săi de câte ori a subliniat că nu el este Cristos, ci doar a fost trimis să pregătească calea pentru Mesia. Prin urmare, ce rost are să se certe din pricina lui? De ce să formeze o partidă în jurul lui? Nu el era cel important. Misiunea lui era doar aceea de a le îndrepta oamenilor privirea spre Domnul Isus.

Domnul Isus Cristos era mirele. Ioan Botezătorul nu era decât prietenul mirelui, sau „nunul". Mireasa nu aparţine prietenului mirelui, ci mirelui însuşi. Prin urmare, se cuvenea ca oamenii să-L urmeze pe Isus, mai degrabă decât pe Ioan. Mireasa se referă aici în general la toţi cei ce aveau să devină ucenici ai Domnului Isus. în Vechiul Testament, Israel a fost numit soţia lui Iehova. Mai târziu, în Noul Testament, cei ce sunt membri ai bisericii lui Cristos sunt descrişi ca fiind o mireasă. Dar aici în evanghelia lui Ioan, termenul e folosit în sens general, incluzându-i şi pe cei care l-au părăsit pe Ioan Botezătorul, când a apărut Mesia. Termenul nu s-a referit nici la Israel, nici la biserică. Ioan nu s-a necăjit pentru că şi-a pierdut adepţii. Pentru el a fost o mare bucurie să asculte glasul mirelui. El era pe deplin satisfăcut cu faptul că Isus primea toată atenţia. Bucuria lui era împlinită când Cristos era elogiat şi onorat de oameni.

Întregul scop al misiunii lui Ioan ar putea fi rezumat în versetul acesta. El a muncit fără încetare pentru a îndrepta atenţia oamenilor către Domnul şi a-i face să-şi dea seama de adevărata Lui valoare. Procedând astfel, Ioan şi-a dat seama că el trebuie să treacă pe planul doi. Este un act de nesupunere şi lipsă de loialitate ca un slujitor al lui Cristos să încerce să atragă atenţia oamenilor către el însuşi.

Observaţi cele trei imperative din capitolul acesta, reprezentate prin cuvântul „trebuie": pentru păcătos (3:7); pentru Mântuitorul (3:14); şi pentru Sfânt (3:30).

Isus este Cel care vine de sus şi este deasupra tuturor. Această afirmaţie are menirea de a arăta originea Sa cerească şi suprema poziţie pe care o are. Pentru a demonstra propria sa inferioritate, Ioan Botezătorul a afirmat că el însuşi era de pe pământ şi pământesc, vorbind ca de pe pământ. Cu alte cuvinte, în ce priveşte naşterea sa, el s-a născut din părinţi umani, fiind doar om. El nu deţinea nici un rang ceresc şi nu putea vorbi cu aceeaşi autoritate cu care vorbea Fiul lui Dumnezeu. El era inferior Domnului Isus pentru că Cel ce vine de sus este deasupra tuturor. Cristos este Suveranul suprem al întregului univers. Prin urmare se cuvine ca oamenii să-L urmeze pe El, mai degrabă decât pe solul Lui.

Dar când vorbea Domnul Isus, El vorbea cu autoritate. El le spunea oamenilor ceea ce a văzut şi a auzit El. Nu exista aici posibilitate de eroare sau înşelăciune. Totuşi, ciudat este că nimeni nu primeşte mărturia Lui. Cuvântul nimeni nu trebuie luat în sens absolut. Există indivizi care acceptă cuvintele Domnului Isus. Totuşi Ioan privea omenirea în general şi afirma că învăţăturile Mântuitorului au fost respinse de marea majoritate a oamenilor. Isus a fost Cel care a venit din cer, dar un număr relativ mic de oameni au fost dispuşi să asculte de El.

Versetul 33 îi descrie pe acei puţini la număr care au acceptat cuvintele Domnului, ca fiind înseşi cuvintele lui Dumnezeu. Prin această acceptare, ei au adeverit că Dumnezeu este adevărat. Tot aşa este şi astăzi. Când oamenii acceptă mesajul evangheliei, ei trec de partea lui Dumnezeu, situându-se împotriva lor înşişi şi a restului omenirii. Ei îşi dau seama că dacă Dumnezeu a spus ceva, atunci trebuie să fie adevărat. Observaţi cât de clar expune versetul 33 dumnezeirea lui Cristos. Aici ni se spune că oricine crede mărturia lui Cristos recunoaşte că

Dumnezeu este adevărat. Adică mărturia lui Cristos este mărturia lui Dumnezeu şi a o primi pe una înseamnă a o primi şi pe cealaltă.

Isus era Cel pe care Dumnezeu L-a trimis. El rostea cuvintele lui Dumnezeu. În sprijinul acestor cuvinte, Ioan a afirmat că Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură. Cristos a fost uns de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu într-o manieră şi într-o măsură care nu sunt valabile în cazul nici unei alte persoane. Alţii au fost conştienţi de ajutorul Duhului Sfânt în lucrarea lor, dar nici o altă persoană nu a avut o misiune atât de plină de Duhul ca Fiul lui Dumnezeu. Profeţii au primit o relevaţie parţială de la Dumnezeu dar „Duhul a relevat în şi prin Cristos însăşi înţelepciunea, însăşi inima lui Dumnezeu către om, în toată nemărginita ei dragoste."

3:35 Aici apare una din cele şapte afirmaţii din evanghelia lui Ioan unde ni se spune că Tatăl Îl iubeşte pe Fiul. Aici ni se spune că dragostea aceasta se manifestă prin faptul că Dumnezeu l-a dat stăpânire asupra tuturor lucrurilor. Printre lucrurile asupra cărora Mântuitorul are control deplin sunt şi destinele oamenilor, aşa cum se arată în versetul 36.

Dumnezeu I-a dat lui Cristos puterea de a acorda viaţă veşnică tuturor celor care cred în El. Acesta este unul din cele mai clare versete din toată Biblia care arată cum poate fi mântuit cineva, anume pur şi simplu crezând în Fiul. Citind acest verset, trebuie să ne dăm seama că Cei ce vorbeşte aici este chiar Dumnezeu. El face 6 promisiuni ce nu poate fi călcată niciodată. El spune, limpede şi precis, că oricine crede în Fiul Său are viaţa veşnică. A accepta această făgăduinţă nu este un salt în gol, ci înseamnă pur şi simplu să crezi un lucru care nu poate fi neadevărat. Cei care nu ascultă de Fiul lui Dumnezeu nu vor vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste ei.

Din acest verset deducem că destinul nostru etern depinde de ceea ce facem cu Fiul lui Dumnezeu. Dacă îl primim, Dumnezeu ne dă viaţa veşnică în dar. Dacă-L respingem, nu vom beneficia niciodată de viaţa veşnică. Mai mult, mânia lui Dumnezeu deja planează asupra noastră, gata să cadă peste noi în orice clipă.

Observaţi că nu găsim nimic despre păzirea legii în acest verset, nimic despre conformarea la Regula de Aur, sau mersul la biserică, sau nevoia de a face fapte cât mai bune sau de a ajunge în cer prin eforturile noastre proprii.

J. Convertirea unei femei din Samaria (4:1-30)

Fariseii auziseră că Isus boteza mai mulţi ucenici decât Ioan şi că popularitatea lui Ioan se afla într-un vădit declin. Poate că ei au profitat de acest fapt pentru a stârni sentimente de gelozie şi discordie în rândurile ucenicilor lui Ioan şi ai Domnului Isus. În realitate, Isus însuşi nu efectua actul botezului, ci acesta era îndeplinit de ucenicii Săi. Dar oamenii erau botezaţi ca adepţi sau ucenici ai Domnului.

Părăsind Iudeea şi îndreptându-se spre Galileea, Isus îi împiedica astfel pe farisei să-şi ducă la îndeplinire planurile lor de a produce dezbinare. Mai găsim însă şi un alt fapt semnificativ în acest verset. Iudeea era sediul stabilimentului religios al iudeilor, pe când Galileea avea reputaţia de a fi o regiune a neamurilor. Domnul Isus Şi-a dat seama că liderii religioşi deja L-au respins pe El şi mărturia Lui, şi astfel în acest punct El se îndreaptă către Neamuri, aducându-le acestora mesajul mântuirii.

Samaria se afla pe ruta directă ce făcea legătura între Iudeea şi Galileea. Dar puţin iudei urmau acest traseu direct. Regiunea Samariei era atât de dispreţuită de iudei încât ei adesea parcurgeau un drum ocolit prin Pereea, când voiau să meargă spre nord, în Galileea. Astfel când se spune în text că Isus trebuia să treacă prin Samaria, ideea care se desprinde nu e aceea a unei necesităţi ivite din considerente geografice, ci, mai degrabă, porneşte de la faptul că acolo, în Samaria, era un suflet care avea nevoie de ajutorul lui Isus.

În drum spre Samaria, Domnul Isus a ajuns într-un sat numit Sihar. Nu departe de acel sat era ogorul pe care Iacov îl dăduse fiului său Iosif (Geneza 48:22). În timp ce Isus străbătea acest ţinut, toate scenele din istoria acestor meleaguri erau vii în mintea Sa.

Acolo se afla un pârâu numit fântâna lui Iacov. Această fântână străveche mai poate fi văzută şi azi de turişti şi de cei ce se abat prin partea locului, fiind una din puţinele locuri biblice a căror identificare e certă astăzi.

Era cam pe la amiază (ora iudaică) sau 6 după masă (ora romană), când Isus a ajuns la fântână. Isus era obosit de călătorie şi astfel S-a aşezat lângă fântână. Deşi Isus este Dumnezeu Fiul, El mai este şi Om. Deşi ca Dumnezeu El nu putea obosi niciodată, ca Om El a obosit. Ne vine greu să pricepem aceste lucruri. Dar Persoana Domnului Isus Cristos nu va putea fi niciodată înţeleasă pe deplin de mintea nici unui muritor de rând. Adevărul potrivit căruia Dumnezeu a putut să se coboare pe pământ şi să trăiască alături de noi, ca Om, este o taină ce depăşeşte înţelegerea noastră.

Cum stătea Domnul Isus lângă fântână, a venit o femeie din sat ca să scoată apă. Dacă era pe la amiază, cum susţin cercetătorii, atunci acesta era un moment foarte neobişnuit ca femeile să se ducă la fântână după apă, căci era punctul cel mai fierbinte al zilei. Dar femeia aceasta era o păcătoasă imorală, care a ales anume acest moment al zilei fiindcă îi era ruşine să nu se întâlnească cu alte femei, dacă ar fi venit la altă oră. Desigur, Domnul Isus a ştiut dinainte că ea va fi la fântână la această oră. El ştia că sufletul ei avea nevoie de ajutor şi astfel S-a hotărât s-o întâlnească şi s-o salveze de viaţa ei păcătoasă.

În pasajul acesta, îl vedem la lucru pe Maestrul Câştigător de suflete şi bine am face dacă am studia metodele folosite de El pentru a o face pe această femeie conştientă de nevoia ei şi pentru a-i oferi rezolvarea problemelor ei. Domnul nostru i-a vorbit femeii doar de şapte ori. Femeia a vorbit şi ea de şapte ori - de şase ori Domnului şi o dată oamenilor cetăţii. Poate dacă şi noi I-am vorbi Domnului cât i-a vorbit ea, am repurta succesul de care s-a bucurat mărturia ei când le-a vorbit oamenilor cetăţii. Isus a deschis discuţia, rugând-o să-i facă un serviciu. Obosit de pe drum, El îi spune: „Dă-Mi să beau".

Versetul 8 explică de ce, din punct de vedere omenesc, a trebuit Domnul să-i ceară de băut. Ucenicii se duseseră în cetate să cumpere de mâncare. De obicei ei aveau la ei găleţi pentru scos apa din fântână, dar acum le luaseră cu ei, în Sihar. Astfel, după toate aparenţele, Domnul nu avea nici un mijloc de a scoate apă din fântână.

Femeia a recunoscut că Isus e iudeu şi s-a mirat că El stă de vorbă cu o samariteancă cum este ea. Samaritenii pretindeau că descind din Iacov şi se considerau adevăraţi israeliţi. În realitate, ei aveau o descendentă mixtă, parte iudei, parte păgâni. Muntele Gherizim fusese adoptat de ei ca loc oficial de închinăciune. Muntele acesta din Samaria putea fi văzut uşor de Isus şi de samariteancă, pe când stăteau ei de vorbă. Iudeii aveau o antipatie pronunţată faţă de samariteni, pe care-i considerau metişi. De aceea i-a spus femeia Domnului Isus: Cum, Tu, iudeu fiind, ceri să bei de la mine, samariteancă?" Ea nu-şi dădea seama că Cel cu care vorbea era propriul ei Creator şi că dragostea Lui depăşea orice bariere meschine ridicate de oameni.

Rugând-o să-I facă un serviciu, Domnul i-a trezit interesul şi curiozitatea. Dar Domnul nu se opreşte aici, ci o uimeşte şi mai mult pe femeie, când afirmă că este deopotrivă Dumnezeu şi Om. El era, mai întâi de toate, darul lui Dumnezeu - Cel pe care Dumnezeu L-a dat să fie Mântuitorul lumii, Singurul Lui Fiu născut. Dar El era şi Om - Cel care, fiind obosit de pe drum, i-a cerut să bea. Cu alte cuvinte, dacă ea şi-ar fi dat seama că Cel cu care stătea de vorbă este Dumnezeu manifestat în trup, ea ar fi fost aceea care ar fi cerut de la El o binecuvântare şi El i-ar fi dat apă vie. Femeia nu se gândea decât la apă în sens literal, apă pe care credea că n-o poate obţine fără utilajul necesar. Ea a fost total neputincioasă de a-L recunoaşte pe Domnul sau a-l înţelege cuvintele.

Confuzia ei s-a adâncit când s-a gândit la patriarhul Iacov, care dăruise această fântână. El însuşi se folosise de această fântână, precum şi fiii lui şi vitele lui. Dar iată că după multe veacuri apare un călător obosit care cere să I se dea să bea din fântâna lui Iacov şi Care pretinde, totuşi, că este capabil să dăruiască ceva mai bun decât apa pe care o furnizase Iacov. Dacă dispune de ceva mai bun, cum se face atunci că cere să I se dea apă din fântâna lui Iacov?

Şi astfel Domnul începe să explice deosebirea dintre apa literală a fântânii lui Iacov şi apa pe care o dăruieşte El. Oricine bea din apa fizică va înseta din nou. Negreşit samariteanca a înţeles această afirmaţie, căci venise zi de zi să scoată apă din fântână, fără ca nevoia ei să fie astâmpărată definitiv. Tot aşa este cu toate fântânile din lume. Oamenii caută plăceri şi satisfacţii în lucrurile pământeşti, dar aceste lucruri nu sunt în stare să astâmpere setea din inima omului. După cum s-a exprimat Augustin în ale sale Mărturisiri:

„O, Doamne, ne-ai creat pentru Tine şi inimile noastre nu-şi găsesc odihna până nu se odihnesc în Tine."

Apa pe care o dăruieşte Isus astâmpără pe deplin setea. Oricine bea din binecuvântările şi îndurările lui Cristos nu va mai înseta niciodată. Binecuvântările Lui nu numai că umplu inima, ci o fac să se reverse de plină ce va fi. Binecuvântările acestea sunt ca o fântână plină până la refuz, care mereu se revarsă peste margini, nu numai în viaţa aceasta, ci şi în veşnicie. Expresia un izvor de apă, ţâşnind în viaţa veşnică înseamnă că beneficiile apei pe care o dăruieşte Cristos nu se mărginesc la viaţa aceasta, ci vor continua la nesfârşit. Este un contrast cât se poate de izbitor. Tot ce ar putea să ne ofere pământul acesta nu va fi suficient pentru a umple inima omenească. Dar binecuvântările pe care le pune Cristos la dispoziţie nu numai că umplu inima, ci sunt atât de mari încât nu pot fi cuprinse de nici o inimă omenească.

Lumea toată nu-i de-ajuns

Să umple cele trei colţuri ale inimii;

Dorul ei tot nu-l va putea astâmpăra.

Doar Sfânta Treime, ce a creat-o,

Putea-va umple inima triunghiulară a omului.

George Herhert

Plăcerile acestei lumi durează doar câţiva ani din viaţă, dar desfătările pe care le oferă Cristos nu se termină, ele continuând în viaţa veşnică.

Când a auzit femeia despre această apă minunată, imediat a dorit să aibă parte de ea, continuând însă că creadă că este vorba de apă în sens fizic. Ea s-a bucurat la gândul că nu va mai trebui să vină zilnic să scoată apă din fântână şi s-o ducă acasă, în vasul greu purtat pe cap. Ea nu şi-a dat seama că apa la care S-a referit Domnul Isus era spirituală, însemnând toate binecuvântările de care are parte un suflet omenesc prin credinţa în El.

În acest punct intervine o schimbare bruscă. Ea tocmai ceruse să i se dea această apă, când Domnul Isus îi spune să se ducă şi să-l cheme pe soţul ei. De ce? Pentru că înainte ca această femeie să poată fi mântuită, era nevoie ca ea să recunoască faptul că e păcătoasă. Ea trebuia să vină la Cristos cu pocăinţă adevărată, mărturisindu-şi vinovăţia şi ruşinea. Domnul Isus ştia totul despre viaţa de păcat pe care o trăise ea şi avea s-o conducă, pas cu pas, la recunoaşterea proprie a acestei situaţii.

Numai cei care ajung să-şi dea seama că sunt pierduţi pot fi mântuiţi. Toţi oamenii sunt pierduţi, dar nu toţi sunt gata s-o recunoască. Când căutăm să-i conducem pe oameni la Cristos, să nu evităm niciodată chestiunea păcatului. Oamenii trebuie confruntaţi cu faptul că sunt morţi în păcatele şi fărădelegile lor, că au nevoie de un Mântuitor şi că nu se pot salva singuri, că Isus este Mântuitorul de care au trebuinţă şi că El îi va mântui, dacă se vor pocăi de păcatele lor şi-şi vor pune încrederea în El.

La început femeia a încercat să ascundă adevărul, fără ca prin aceasta să mintă, spunând: „N-am soţ". Poate că, în sens strict juridic, afirmaţia ei era adevărată. Dar scopul ei evident era de a ascunde faptul că exact atunci trăia în păcat, cu un bărbat care nu-i era soţ:

Ea discută pe larg despre religie, se aventurează în teologie, recurge chiar la puţină ironie, se pretinde şocată - cu alte cuvinte, face totul pentru a-L împiedica pe Cristos să vadă un suflet ce fugea de el însuşi (Daily Notes of the Scripture Union).

Domnul Isus, fiind Dumnezeu, ştia, desigur, toate acestea. Prin urmare, El îi spune: „Bine ai zis că n-ai soţ". Pe alţi oameni poate a reuşit să-i păcălească, dar pe acest Om nu-L putea păcăli, căci El ştia totul despre ea.

Domnul nu a profitat niciodată de cunoştinţa deplină pe care o avea, cu privire la toate lucrurile, pentru a da în vileag, fără rost, fapte ruşinoase despre cineva sau ca să pună într-o situaţie penibilă acea persoană. Aici însă El foloseşte metoda dezvăluirii trecutului, cu scopul de a izbăvi această persoană de robia păcatului. Ce şocată trebuie să fi fost femeia când i s-a derulat înaintea ochilor tot trecutul ei! Ea avusese cinci soţi iar bărbatul cu care trăia acum nu era soţul ei.

Există unele deosebiri de vederi în privinţa acestui verset. Unii susţin că cei cinci soţi anteriori pe care îi avusese femeia fie decedaseră, fie o părăsiseră, şi că nu fusese nimic păcătos în relaţia ei cu aceştia. Indiferent dacă această afirmaţie este adevărată sau nu, din ultima parte a versetului 18 reiese clar că femeia era adulteră. „Acela pe care-l ai acum nu este soţul tău." Aici este punctul de greutate. Femeia era o păcătoasă şi până când nu era dispusă să recunoască acest lucru, Domnul nu putea să o binecuvânteze cu apă vie.

Când trecutul ei a fost astfel dat în vileag, femeia şi-a dat seama că Cel care vorbeşte cu ea nu este o persoană ca oricare alta. Totuşi ea încă nu a realizat că Cel care stătea de vorbă cu ea era chiar Dumnezeu, ci, în concepţia ei limitată, a conchis că Domnul Isus trebuie să fie vreun

profet, adică un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu.

Se pare că în acest punct femeia a ajuns să fie convinsă de păcătoşenia ei, a devenit conştientă şi s-a simţit mustrată pentru păcatele pe care le-a comis şi astfel ea încearcă să schimbe subiectul conversaţiei, trecând la întrebarea privitoare la locul unde ar trebui să se facă închinarea. Negreşit când a făcut afirmaţia: „Părinţii noştri s-au închinat pe muntele acesta...", a arătat spre Muntele Gherizim, din apropiere. Apoi i-a amintit Domnului (inutil) că iudeii considerau Ierusalimul ca loc adecvat unde trebuie să se închine oamenii.

Isus nu a evitat remarca ei, ci a profitat de ea pentru a-i împărtăşi alte adevăruri spirituale, spunându-i că va veni vremea când nici Muntele Gherizim, nici Ierusalimul nu vor fi locurile adevărate ale închinării. În Vechiul Testament, Ierusalimul a fost rânduit de Dumnezeu ca cetate în care să I se aducă închinare. Templul din Ierusalim a fost locuinţa lui Dumnezeu iar iudeii pioşi veneau la Ierusalim cu jertfele şi ofrandele lor. Desigur, în epoca evangheliei, situaţia s-a schimbat. Dumnezeu nu mai are, în prezent, un loc anumit în care trebuie să se afle oamenii pentru a I se închina. Domnul a explicat acest lucru mai pe larg în versetele următoare.

Când Domnul a spus: „Voi vă închinaţi la ce nu cunoaşteţi". El a condamnat modul în care se închinau samaritenii. Cât de diferită este această poziţie de aceea a învăţătorilor religioşi din zilele noastre, care susţin că toate religiile sunt bune şi că toate duc, în cele din urmă, în cer! Domnul Isus a informat-o pe femeia aceasta că închinăciunea samaritenilor nu era autorizată şi nu era aprobată de Dumnezeu, ci fusese inventată de om, fiind perpetuată fără să aibă avizul Cuvântului lui Dumnezeu. Nu tot aşa a fost cu închinarea iudeilor, pe care Dumnezeu i-a pus deoparte, alegându-i să-I fie poporul Său ales pe pământ. Lor Dumnezeu le dăduse instrucţiuni complete cu privire la modul în care trebuiau să I se închine.

Spunând că „Mântuirea vine de la iudei", Domnul a propovăduit învăţătura potrivit căreia iudeii fuseseră desemnaţi de Dumnezeu să-I fie soli şi lor li se încredinţaseră Scripturile. Tot aşa, prin poporul iudeu a venit Mesia, căci s-a născut dintr-o mamă iudaică.

Apoi Isus a înştiinţat-o pe femeie cu privire la faptul că, odată cu venirea Sa, Dumnezeu nu mai avea un loc anumit pe pământ, de unde să se facă închinarea. Acum cei care cred în Domnul Isus I se pot închina lui Dumnezeu în orice timp şi în orice loc. Adevărata închinare înseamnă că un credincios pătrunde în prezenţa lui Dumnezeu prin credinţă şi acolo îi aduce laudă şi închinăciune. Indiferent unde s-ar afla trupul credinciosului - în intimitatea locuinţei sale, sau în închisoare, sau pe câmp, prin credinţă, duhul lui se poate apropia de Dumnezeu, în sanctuarul Său ceresc. Isus i-a făcut cunoscut femeii că de acum închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi adevăr. Iudeii reduseseră închinarea la un set de forme şi ceremonii. Ei concepeau religia drept o aderare la litera legii, o îndeplinire formală a unor ritualuri, crezând că astfel se închină Tatălui. Dar închinarea lor nu era făcută în duh. Era exterioară, nu interioară. Deşi poate că cu trupul se aplecau până la pământ, inima lor nu era pusă în ordine înaintea lui Dumnezeu. Poate că îi asupreau pe săraci sau erau necinstiţi în tranzacţiile lor.

Pe de altă parte, samaritenii aveau o formă de închinăciune, dar falsă, fiind lipsită de autoritate scripturală. Ei îşi croiseră propria lor religie, perpetuând acum rânduieli inventate de ei înşişi. Astfel, când Domnul a spus că închinarea trebuie să se facă în duh şi adevăr, El i-a mustrat atât pe samariteni, cât şi pe iudei. În acelaşi timp El îi informa însă că prin venirea Sa oamenii puteau să se apropie acum de Dumnezeu prin El, în cadrul unei închinări adevărate şi sincere. Fiţi atenţi! Tatăl caută astfel de adoratori. Da, El aşteaptă adoraţie din partea copiilor Săi. Oare din partea mea are Dumnezeu parte de adoraţie?

Dumnezeu este Duh constituie o definiţie a fiinţei lui Dumnezeu. El nu este doar om, supus tuturor slăbiciunilor şi limitării or ce caracterizează omenirea, după cum El nu este mărginit de timp şi spaţiu. El este o Persoană nevăzută, prezentă în orice loc, în orice timp, atotştiutoare şi atotputernică. El este desăvârşit în toate căile Sale. Prin urmare, cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh şi adevăr. Nu trebuie să existe prefăcătorie sau făţărnicie, nici pretenţia de a fi religios, când, în realitate, viaţa cuiva este coruptă. Tot aşa, nimeni nu trebuie să creadă că dacă a îndeplinit o serie de ritualuri, prin aceasta va câştiga bunăvoinţa lui Dumnezeu. Chiar dacă Dumnezeu a rânduit acele ritualuri, El insistă ca omul să se apropie de El cu o inimă zdrobită şi căită. Întâlnim încă două imperative în capitolul acesta - „trebuie" cu referire la câştigătorul de suflete (4:4) şi „trebuie" referitor la închinător (4:24).

Ascultându-L pe Domnul, gândurile samaritencei au fost îndreptate spre Mesia Cel care trebuia să vină. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu stârnise în ea dorinţa ca Mesia să vină. Ea a exprimat încrederea că atunci când va veni Mesia, îi va învăţa toate lucrurile. Prin această afirmaţie, ea a demonstrat o înţelegere foarte clară a unuia din scopurile majore ale venirii lui Cristos.

Enunţul: „Mesia, care Se numeşte Cristos" este pur şi simplu o explicaţie a faptului că aceste două cuvinte au unu şi acelaşi înţeles. Mesia înseamnă în ebraică Unsul lui Dumnezeu iar Cristos este traducerea în greacă a acestui termen.

În realitate, textual, Isus i-a spus femeii: „Eu care-ţi vorbesc sunt." Cuvântul Cel, care apare în multe traduceri, nu face parte din textul original. Deşi adăugarea pronumelui Cel facilitează înţelegerea textului, cuvintele rostite de Isus, aşa cum apar în textul original, au o profundă semnificaţie. Astfel, când spune El „Eu sunt", recurge la unul din Numele prin care Se defineşte Dumnezeu în Vechiul Testament. El a spus: „EU SUNT îţi vorbeşte". Cu alte cuvinte: „Iehova este Cel care îţi vorbeşte." El îi aducea astfel la cunoştinţă adevărul uluitor că Cel care îi vorbea era chiar Dumnezeu! Iehova din Vechiul Testament este Isus din Noul Testament.

Când ucenicii s-au întors de la Sihar, L-au găsit pe Isus stând de vorbă cu această femeie şi s-au mirat, întrucât era samariteancă. De asemenea, e posibil ca ei să-şi fi dat seama că este o femeie păcătoasă. Totuşi nici unul nu L-a întrebat pe Domnul ce aştepta de la această femeie sau de ce vorbea cu ea. Bine a spus autorul acestor rânduri: „Ucenicii se miră că El stă de vorbă cu această femeie, dar mai bine s-ar fi mirat că stă de vorbă cu ei!"

Atunci femeia şi-a lăsat găleata! Acest obiect a simbolizat diversele lucruri din viaţa ei la care a recurs pentru a-şi satisface năzuinţele ei cele mai profunde. Numai că toate au dat greş. Acum însă, după ce L-a găsit pe Domnul Isus, nu mai avea nevoie de lucrurile care fuseseră atât de importante în viaţa ei.

Ea nu numai că a părăsit găleata, dar s-a întors în cetate. Ori de câte ori este mântuit cineva, se va gândi imediat la alţii care au nevoie de apa vieţii. J. Hudson Taylor a spus:

„Unii sunt geloşi pentru faptul că sunt succesorii apostolilor. Eu mai degrabă prefer să fiu succesor al samaritencei, care, pe când ei se duseseră după alimente, a uitat de găleata ei, datorită râvnei ei de a câştiga suflete pentru Cristos."

Mărturia ei a fost simplă, dar eficace. Ea i-a invitat pe toţi locuitorii oraşului să vină şi să-L vadă pe Omul care i-a spus toate lucrurile pe care le-a făcut ea vreodată. De asemenea, le-a trezit în inimă speranţa că acest Om ar putea fi Mesia. În ce o privea pe ea, nu mai era nici o îndoială, deoarece El deja i se prezentase ca fiind Cristosul. Dar ea a lăsat să se înfiripeze această întrebare în mintea lor, pentru ca ei înşişi să se ducă la Isus şi să afle ei singuri că El este Cristosul. Fără îndoială, această femeie era binecunoscută în localitate, pentru păcatul şi ruşinea ei. Ce şocaţi trebuie să fi fost locuitorii s-o vadă acum în public, mărturisindu-L pe faţă pe Domnul Isus Cristos! Mărturia femeii a fost eficace. Oamenii din partea locului au încetat lucrul, plecând de acasă pentru a-L găsi pe Isus.

După ce s-au întors ucenicii cu alimentele, L-au îndemnat pe Domnul să mănânce. Se pare că ei nu şi-au dat seama ce evenimente cruciale au avut loc acolo. În acest moment istoric, când o cetate din Samaria făcea cunoştinţă cu Domnul Slavei, gândurile lor rămâneau absorbite de viaţa cotidiană, de hrană şi de trupurile lor.

Domnul Isus găsise hrană şi sprijin în câştigarea de închinători pentru Tatăl Lui. Pe lângă bucuria imensă a acestui act, hrănirea fizică pălea cu totul. Noi obţinem de la această viaţă exact lucrurile pe care le urmărim. Ucenicii s-au dus în cetate, să caute de-ale mâncării, întorcându-se apoi cu această hrană. Domnul era însă interesat în câştigarea de suflete. El dorea să-i salveze pe oameni de păcatele lor şi să le dea apa vieţii veşnice. Şi El a găsit ceea ce a căutat. Dar noi ce căutăm?

Datorită concepţiei lor limitate la cele pământeşti, ucenicii nu au înţeles sensul cuvintelor rostite de Domnul. Ei nu au apreciat faptul că „bucuria şi fericirea pe care le aduce succesul spiritual îi poate ridica pe oameni, temporar, deasupra nevoilor lor trupeşti, înlocuind foamea şi setea după cele pământeşti," Prin urmare, ei au concluzionat că negreşit cineva a venit în absenţa lor şi I-a adus Domnului Isus de mâncare.

Din nou, Isus a încercat să le distragă atenţia de la cele materiale, îndreptând-o spre cele spirituale. Hrana Lui era să facă voia lui Dumnezeu şi să aducă la îndeplinire lucrarea încredinţată de Dumnezeu. Asta nu înseamnă că Domnul Isus a refuzat să mănânce hrana fizică, ci, mai degrabă, că scopul primordial în viaţa Lui nu era acela de a se ocupa de nevoile trupului Său, ci de a face voia lui Dumnezeu.

Poate că ucenicii discutaseră între ei despre secerişul care se apropia sau poate că „Patru luni între vremea semănatului şi seceriş" era doar o zicală a evreilor. În orice caz, Domnul Isus S-a folosit din nou de seceriş, deci de o realitate fizică, pentru a-i învăţa o lecţie spirituală. Ucenicii nu trebuiau să privească secerişul ca pe un eveniment îndepărtat în timp. Ei nu-şi puteau permite să irosească timpul, gândindu-se la hrană şi îmbrăcăminte, ca şi când lucrarea lui Dumnezeu ar putea suferi amânare. Ei trebuiau să-şi dea seama că holdele sunt deja albe... gata pentru seceriş. Desigur, holdele de aici se referă la lume. Chiar pe când rostea aceste cuvinte, Domnul se afla în mijlocul unei holde, alcătuită din sufletele samaritenilor din partea locului. El le spunea ucenicilor că în faţa lor se aşternea lucrarea de câştigare de suflete şi că nu mai trebuie să zăbovească, ci să se apuce numaidecât de lucru.

Tot aşa şi astăzi Domnul ne spune nouă, credincioşilor: „Ridicaţi-vă ochii şi priviţi holdele!". În timp ce medităm la nevoile acute cu care este confruntată lumea, Domnul ne va pune pe inimă dorinţa de a câştiga sufletele pierdute din jurul nostru, fiind apoi de datoria noastră de a ne duce, în numele Lui, pentru a culege snopii de roade coapte.

Domnul Isus i-a instruit apoi pe ucenici cu privire la lucrarea la care i-a chemat. El i-a ales să fie secerători. Ei vor avea parte nu numai de plată în viaţa de acum, ci vor strânge roadă pentru întreaga veşnicie. Slujirea lui Cristos ne aduce multe răsplăţi, încă de pe acum. Dar într-o bună zi, secerătorii vor avea parte de bucuria şi mai mare de a vedea în cer sufletele ajunse acolo prin râvna şi credincioşia lor, în vestirea mesajului evangheliei.

Versetul 36 nu ne învaţă că cineva poate câştiga viaţa veşnică dacă va secera cu credincioşie, ci, mai degrabă, ne spune că roadă acelei lucrări va dăinui, mergând până în veşnicie.

În cer, atât semănătorul, cât şi secerătorul se vor bucura împreună. În viaţa pământească, ogorul trebuie să fie pregătit mai întâi pentru însămânţat. Apoi urmează semănatul şi după aceea vine secerişul. Tot aşa e şi în viaţa spirituală. Mai întâi, mesajul trebuie vestit, apoi trebuie udat, cu lacrimile rugăciunii. Dar când vine vremea secerişului, toţi cei ce au contribuit la această lucrare se vor bucura împreună.

În această privinţă Domnul a văzut împlinirea zicalei curente în vremea aceea: „Unul seamănă şi altul seceră." Unii creştini sunt chemaţi să predice evanghelia ani de zile, fără să vadă prea multă roadă, în pofida tuturor strădaniilor lor. Apoi, după ce au trudit atâţia ani, vin alţii şi culeg roadele, aducând multe suflete la Domnul.

Isus Şi-a trimis ucenicii în zone ce fuseseră deja pregătite de alţii. De-a lungul întregii perioade a Vechiului Testament, profeţii preziseseră venirea erei evangheliei şi a lui Mesia. Apoi a venit Ioan Botezătorul, ca premergător al Domnului, căutând să pregătească inimile oamenilor pentru a-L primi pe El. Domnul însuşi semănase sămânţa în Samaria şi pregătise secerişul pentru secerători. Acum ucenicii erau gata de a intra în lan şi a începe să secere. Dar Domnul voia ca ei să-şi dea seama că, deşi vor avea parte de bucuria de a vedea atâtea suflete întorcându-se la Cristos, nu trebuiau să uite că ei intrau în munca altor oameni. Foarte puţine suflete sunt mântuite doar prin lucrarea unui singure persoane. Majoritatea oamenilor au auzit evanghelia de multe ori înainte de a-L primi pe Mântuitorul. Prin urmare, cel care are privilegiul de a efectua lucrarea finală de a conduce acest suflet la Cristos nu trebuie să se înalţe pe sine, ca şi când ar fi singurul instrument de care S-a folosit Dumnezeu în această lucrare minunată.

Ca urmare a mărturiei simple dar convingătoare a samaritencei, mulţi din concetăţenii ei au crezut în Domnul Isus. Ea nu a spus decât atât: „Mi-a spus tot ce am făcut", dar asta a fost de ajuns pentru a-i aduce pe alţii la Mântuitorul. Asta ar trebuie să constituie un imbold pentru noi, să fim nişte martori simpli, curajoşi şi direcţi în mărturia pe care o aducem oamenilor despre Cristos.

Samaritenii I-au făcut Domnului Isus o primire cu totul diferită de cea pe care I-au acordat-o iudeii. Samaritenii păreau pătrunşi de un sentiment de profundă apreciere faţă de această Persoană minunată, pe care au rugat-o să rămână cu ei. Domnul a dat curs invitaţiei lor, rămânând acolo două zile. Gândiţi-vă ce privilegiu nemaipomenit a avut cetatea Sihar, să-L găzduiască pe Domnul vieţii şi al slavei cu acea ocazie!

Nici o convertire nu seamănă cu cealaltă. Unii au crezut datorită mărturiei aduse de samariteancă. Mult mai mulţi au crezut în El datorită cuvintelor pe care le-a rostit chiar Domnul Isus Cristos, Ce minunat este să-i auzim pe aceşti samariteni dând o mărturie atât de clară despre Mântuitorul! În mintea lor nu mai era nici o îndoială. Ei aveau siguranţa deplină a mântuirii, nu doar pe temeiul spuselor, unei femei, ci pe cuvintele rostite chiar de Domnul Isus. După ce L-au auzit pe El şi au crezut în cuvintele Sale, samaritenii au ajuns să cunoască că acesta este

în adevăr Cristosul, Mântuitorul lumii (textul critic omite Cristosul.). Numai Duhul Sfânt le putea dărui această cunoaştere profund spirituală. După câte se pare, iudeii credeau că Mesia va fi în exclusivitate al lor. Dar samaritenii şi-au dat seama că binefacerile misiunii lui Cristos vor străbate toate hotarele lumii.

M. Al doilea semn: vindecarea unui nobil (4:43-54)

După aceste două zile pe care le-a petrecut în mijlocul samaritenilor, Domnul îşi îndreaptă acum paşii spre Galileea, regiune situată în nord. Versetul 44 pare să ne confrunte cu o dificultate, deoarece se afirmă că motivul deplasării Mântuitorului din Samaria spre Galileea a fost faptul că un proroc nu este preţuit în patria sa. Dar Galileea era patria Sa, deoarece cetatea Nazaret era situată în acest ţinut. Poate că versetul acesta se referă la faptul că Isus s-a dus în altă parte din Galileea, nu neapărat la Nazaret. În orice caz, afirmaţia rămâne valabilă, că de obicei o persoană nu este apreciată în oraşul său de baştină atât de mult ca în alte părţi, deoarece rudele şi prietenii acelei persoane o vor privi prin prisma „tinerelului" care a locuit printre ei, fiind doar „unul de-al casei". E cert că Domnul Isus nu a fost apreciat de ai Săi aşa cum s-ar fi cuvenit.

Când Domnul S-a întors în Galileea, a avut parte de o primire favorabilă, deoarece oamenii văzuseră toate lucrurile pe care le făcuse El la Ierusalim în timpul sărbătorii. Evident, galileenii menţionaţi aici erau iudei. Ei se deplasaseră la Ierusalim ca să se închine. Acolo îl văzuseră pe Domnul la lucru, fiind martorii faptelor măreţe săvârşite de El. Acum ei erau dornici să-L aibă în mijlocul lor, în Galileea, nu pentru că L-ar fi recunoscut ca Fiul lui Dumnezeu, ci pentru că le fuseseră trezite interesul şi curiozitatea cu privire la Cel care stârnea atâtea comentarii oriunde mergea.

Din nou, satul Cana a fost onorat prin vizita Domnului Isus. Cu prilejul primei sale vizite acolo, unii oameni Îl văzuseră transformând apa în vin. Acum asistau la o altă minune măreaţă săvârşită de El, al cărei ecou avea să fie resimţit până în Capernaum. Fiul unui slujbaş împărătesc... era bolnav. Aproape sigur era vorba de un iudeu aflat în slujba regelui Irod.

Acesta auzise că Isus fusese în Iudeea şi că acum se afla în Galileea. El va fi avut ceva credinţă în capacitatea lui Cristos de a vindeca, deoarece s-a prezentat direct la Isus, implorându-L să vină şi să-i vindece fiul aflat pe moarte. În această privinţă, el pare să aibă mai multă credinţă în Domnul decât concetăţenii săi.

Adresându-se nu doar slujbaşului împărătesc, ci întregului popor evreu (în textul grec original se foloseşte persoana a doua; plural aici), în general, Domnul le-a amintit iudeilor de trăsătura ce-i caracteriza ca naţiune, respectiv dorinţa lor de a vedea minuni, înainte de a putea crede. În general, constatăm că Domnului Isus nu-i plăcea atât de mult credinţa bazată pe minuni, cât acea credinţă care se întemeia doar pe Cuvântul Său. Lui I se aducea mai multă cinste când cineva credea doar pentru că El a spus un lucru, decât dacă au văzut o dovadă palpabilă a acelor spuse de El. Dar omul întotdeauna vrea să vadă, înainte de a crede. Domnul Isus însă ne învaţă că mai întâi trebuie să credem, şi apoi vom vedea.

Semnele şi minunile sunt sinonime cu miracolele. Semnele sunt miracole încărcate de profunde semnificaţii sau sensuri. Minunile sunt miracole care îi uimesc pe oameni, prin calităţile lor supranaturale.

Slujbaşul împărătesc, pătruns de o credinţă adevărată, a crezut că Domnul Isus îi putea vindeca fiul şi astfel a dorit cu orice preţ ca Domnul să-i facă o vizită. Într-o anumită privinţă, credinţa lui era deficitară, deoarece el a crezut că Domnul trebuie să fie prezent cu trupul lângă copilul său bolnav, pentru a-l putea vindeca. Dar Mântuitorul nu l-a mustrat pentru aceasta, ci l-a răsplătit pentru măsura de credinţă de care a dat totuşi dovadă!

Aici vedem cum creşte credinţa omului de care ne ocupăm. El şi-a exercitat credinţa de care dispunea iar Domnul a adăugat la această credinţă. Isus l-a trimis acasă cu făgăduinţa: „Fiul tău trăieşte." Fiul lui fusese deja vindecat! Fără să vadă vreun semn sau vreun miracol, omul a crezut cuvântul Domnului Isus şi a pornit-o spre casă. Iată credinţa în acţiune!

Pe când se cobora el spre casă, robii lui l-au întâmpinat, aducându-i vestea minunată că fiul lui a fost vindecat. Omul n-a fost deloc şocat de veste. El crezuse făgăduinţa Domnului Isus şi pentru că a crezut acum i s-a dat să vadă dovada. Tatăl i-a întrebat pe slujitori când a început să-i fie mai bine fiului său. Răspunsul lor a relevat că vindecarea se nu făcuse treptat, ci dintr-odată!

Acum nu mai încăpea nici o îndoială că avusese loc o minune extraordinar de mare. Cu o zi înainte, la ceasul al şaptelea, Isus îi spusese slujbaşului împărătesc din Cana: „Fiul tău trăieşte". Chiar în ceasul acela, la Capernaum, fiul fusese vindecat, lăsându-l frigurile. De aici slujbaşul împărătesc a dedus că nu e nevoie ca Domnul Isus să fie prezent fizic într-un loc, pentru ca să săvârşească o minune sau să răspundă la rugăciune. Asta ar trebui să fie un motiv de încurajare pentru toţi creştinii în viaţa lor de rugăciune. Avem un Dumnezeu măreţ, care ne ascultă când îi aducem cererile noastre şi care poate să-Şi aducă la îndeplinire planurile în orice parte a lumii, în orice moment.

Slujbaşul împărătesc a crezut el însuşi şi toată casa lui. Reiese clar din acest verset şi din alte locuri din Noul Testament că lui Dumnezeu îi face plăcere să vadă familia unită în Cristos. El nu voieşte să vadă familii despărţite în cer şi prin urmare are grijă să se consemneze în textul sacru că întreaga casă a crezut în Fiul Său.

Vindecarea fiului slujbaşului împărătesc nu a constituit doar al doilea miracol săvârşit de Domnul în întreaga Sa misiune de până atunci, ci a fost al doilea semn pe care Isus l-a săvârşit în Galileea, după ce venise din Iudeea.

Între timp, sosise vremea uneia din sărbătorile iudaice. Mulţi cred că a fost Paştele, dar nu putem fi siguri în această privinţă. Întrucât S-a născut în lume ca iudeu şi fiindcă era dornic să respecte legile pe care Dumnezeu le dăduse poporului evreu, Isus S-a suit la Ierusalim pentru această sărbătoare. Ca Iehova al Vechiului Testament, Domnul Isus fusese Cel care instituise, de la bun început, Paştele. Acum ca Om, ascultător de Tatăl Său, Domnul Isus S-a supus propriilor legi pe care le-a creat El însuşi.

În Ierusalim era o scăldătoare numită în evreieşte Betesda, (textul critic redă cuvântul sub forma Bethzatha, dar arheologia a confirmat numele tradiţional folosit de majoritatea manuscriselor, precum şi de tradiţia Bibliei KJV) adică „casa îndurării" sau „casa milei". Această scăldătoare era situată lângă Poarta Oilor. În urma săpăturilor arheologice efectuate în această regiune, s-a descoperit locul exact al acestei porţi, în apropiere de biserica cruciaţilor, Sfânta Ana. Lângă scăldătoare, erau cinci pridvoare în care încăpeau o mulţime de oameni. Unii experţi în cunoştinţe biblice cred că aceste cinci pridvoare reprezintă Legea lui Moise, care simbolizează neputinţa omului de a se izbăvi de

necazurile lui profunde.

Se pare că oamenii ştiau că la scăldătoarea Betesda aveau loc minuni de vindecare. Nu ştim dacă aceste minuni de vindecare aveau loc pe tot parcursul anului sau numai în anumite zile, cum ar fi sărbătorile anuale. În jurul scăldătorii se aflau mulţi oameni bolnavi, care veniseră cu speranţa de a fi vindecaţi. Unii erau orbi, alţii şchiopi iar alţii paralizaţi. Toate aceste infirmităţi reprezintă imaginea omului păcătos, în toată neputinţa, orbirea, handicaparea şi inutilitatea sa.

Oamenii aceştia, ce sufereau de efectul păcatului în trupurile lor, aşteptau mişcarea apei. Inimile lor erau pline de dorul de a fi eliberaţi de boala lor şi doreau cu ardoare vindecarea. Iată ce spune J.G. Bellet în această privinţă:

Ei stăruiau în jurul acelei ape nesigure şi dezamăgitoare, cu toate că Fiul lui Dumnezeu era prezent în mijlocul lor...

Negreşit putem învăţa ceva din această imagine a unei scăldători înţesate de oameni, care nu-L bagă în seamă pe Isus! Este o condamnare la adresa sistemului complicat al religiei omeneşti, cu tot felul de reguli şi ritualuri, care ignoră cu totul harul lui Dumnezeu.

Textul din acest verset nu e suficient de cuprinzător pentru a ne satisface curiozitatea. Ni se spune doar că un înger se cobora din când în când în scăldătoare şi tulbura apa. Primul om care reuşea să intre în apă în acel moment era vindecat de boala sa. Ce groaznic trebuie să fi fost, ca toţi aceşti oameni având nevoie de ajutor să se străduiască să intre în apă şi doar unul să aibă parte de vindecare!

Deşi în multe versiuni ale Bibliei ultima parte a versetului 3 (începând cu cuvintele „aşteptând mişcarea apei") şi versetul 4 integral au fost omise, ele îşi au locul în textul sacru, fiind prezente în majoritatea manuscriselor străvechi. În plus, naraţiunea nu are sens, fără precizarea această absolut necesară referitoare la motivul prezenţei tuturor acestor bolnavi.

Unul dintre oamenii care aştepta lângă scăldătoare fusese invalid timp de treizeci şi opt de ani. Asta înseamnă că se afla în starea aceea încă dinainte de a se fi născut Mântuitorul. Domnul Isus cunoştea în mod desăvârşit toate lucrurile. Deşi El nu-l întâlnise niciodată pe omul acesta, ştia că fusese invalid de multă vreme.

Cuprins de compasiune, Domnul i-a zis: „Vrei să te faci sănătos?" Isus ştia că aceasta era dorinţa cea mai arzătoare a inimii omului, dar voia să smulgă din gura lui cuvintele prin care acesta să-şi recunoască neputinţa şi nevoia disperată de vindecare. La fel este şi cu mântuirea. Domnul ştie că avem nevoie disperată de a fi mântuiţi, dar aşteaptă să audă însăşi buzele noastre mărturisind că suntem pierduţi, că avem nevoie de El şi că-L primim ca Mântuitor al nostru. Noi nu suntem mântuiţi prin voinţa noastră, dar omul trebuie să-şi exercite voinţa înainte ca Dumnezeu să-i salveze sufletul.

Răspunsul bolnavului a fost cam patetic. Ani de zile el zăcuse lângă scăldătoare, aşteptând să intre în apă, dar de fiecare dată când era tulburată apa, nu se găsea nimeni care să-l ajute să intre şi mereu i-o lua înainte altcineva. Asta ne aminteşte cât de dezamăgiţi vom fi dacă ne vom bizui pe alţi oameni, ca să ne salveze de păcatele noastre.

Patul omului consta dintr-o saltea uşoară. Isus i-a spus să se ridice, să-şi ia patul şi să umble. Lecţia care se desprinde de aici este că atunci când suntem mântuiţi nu trebuie doar să ne ridicăm, ci şi să umblăm. Domnul Isus ne dă vindecare de ciuma păcatului şi apoi aşteaptă de la noi să umblăm într-o manieră vrednică de El.

Mântuitorul nu ne spune niciodată să facem vreun lucru fără ca mai întâi să ne dea şi puterea de a săvârşi acel lucru. Chiar pe când rostea El aceste cuvinte, trupul invalidului a fost năpădit de putere, el fiind vindecat imediat, nu treptat. Braţele şi picioarele ce zăcuseră inutile ani de zile au căpătat acum putere. Omul a ascultat imediat de cuvântul Domnului, sculându-se, luându-şi patul şi umblând. Ce emoţionat trebuie să fi fost el să facă acest lucru, după treizeci şi opt de ani de boală!

Minunea aceasta a avut loc în ziua de sabat, adică a şaptea zi a săptămânii, ce corespunde cu sâmbăta noastră. Iudeilor li se interzicea să efectueze vreo muncă în ziua de sabat. Deşi omul acesta era iudeu, la porunca Domnului Isus, el n-a ezitat, ci şi-a luat salteaua, nesocotind tradiţiile iudaice privitoare la această zi.

Când iudeii l-au văzut pe om purtându-şi salteaua în ziua de sabat, l-au confruntat, datorită faptului că erau oameni foarte înguşti, ce pretindeau tuturor să păzească cu străşnicie toate ritualurile religioase şi să se ţină rigid de litera legii, în timp ce ei înşişi adesea dădeau dovadă de o totală lipsă de compasiune şi îndurare faţă de alţii.

Răspunsul celui vindecat a fost foarte simplu, arătând că Cel care l-a vindecat i-a spus să-şi ia patul şi să umble. Oricine are puterea de a vindeca un om ce fusese bolnav timp de treizeci şi opt de ani merită să fie ascultat, chiar dacă îi spune acestuia să-şi ia patul în ziua de sabat! Omul vindecat încă nu ştia în acest punct cine este Domnul Isus. El L-a descris pe Domnul în termeni generali, dar şi-a manifestat recunoştinţa faţă de El.

Iudeii doreau să afle cine a îndrăznit să-i spună acestui om să calce tradiţia de sabat şi astfel l-au rugat să-l identifice pe vinovat. Legea lui Moise prevedea ca cel ce călca sabatul să fie omorât cu pietre. Puţin le păsa iudeilor că avusese loc vindecarea unui paralitic.

Omul vindecat n-a ştiut cine l-a tămăduit şi oricum nu L-ar fi putut identifica, deoarece Isus deja plecase din mijlocul mulţimii ce se adunase între timp.

Incidentul acesta marchează unul din punctele de cotitură din lucrarea publică a Domnului Isus Cristos. Săvârşind această minune în ziua de Sabat, El a stârnit mânia şi ura liderilor iudei, care au început să-L urmărească şi să caute să-l ia viaţa:

Peste câtva timp, Isus l-a găsit pe omul vindecat în templu, unde negreşit el s-a dus ca să-l mulţumească lui Dumnezeu pentru minunea slăvită ce avusese loc în viaţa sa. Domnul i-a amintit că întrucât a beneficiat de o favoare atât de mare, acum îi revenea o obligaţie solemnă. Orice privilegiu ce ni se acordă vine împreună cu o responsabilitate. „Iată, ai fost însănătoşit. De acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău." Reiese de aici că boala omului survenise în urma unui păcat din viaţa sa. Dar nu întotdeauna boala este rezultatul păcatului. De multe ori boala în viaţa cuiva nu are nici o legătură cu păcatul comis. Aşa, de pildă, copiii mici se îmbolnăvesc înainte de a putea comite vreun păcat sau de a şti ce este păcatul.

„Să nu mai păcătuieşti!" i-a spus Isus, exprimând norma de sfinţenie stabilită de Dumnezeu. Dacă El ar fi spus: „Să păcătuieşti cât mai puţin", nu ar mai fi fost Dumnezeu, căci Dumnezeu nu poate tolera păcatul sub nici o formă şi în nici un grad. Apoi Domnul adaugă avertismentul: „ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău." Domnul nu a precizat ce înseamnă „ceva mai rău", dar negreşit a voit să-l facă pe om să înţeleagă că păcatul are consecinţe mult mai groaznice decât boala fizică. Cei care mor în păcatele lor sunt condamnaţi să petreacă veşnicia în chinuri şi să aibă parte de mânia lui Dumnezeu.

Este un lucru mult mai grav să păcătuieşti împotriva harului decât împotriva legii. Isus îşi manifestase iubirea Sa minunată şi îndurarea Lui către acest om. Prin urmare, ar fi fost o lipsă de recunoştinţă din partea omului dacă s-ar fi întors la viaţa de păcat ce provocase de la bun început boala sa.

Asemenea samaritencei, omul acesta a dorit să dea o mărturie publică despre Mântuitorul său. Prin urmare, s-a dus şi le-a spus iudeilor că Isus era Acela care îl vindecase. El a dorit să-I aducă un omagiu lui Isus, deşi iudeilor nu le păsa de acest omagiu, ei fiind mai degrabă interesaţi cum să-L prindă şi să-L pedepsească.

Găsim aici o demascare tranşantă a răutăţii din inima omului. Mântuitorul săvârşise o faptă extraordinară de vindecare iar iudeii, în loc să se bucure, erau furioşi! Lor le displăcea faptul că minunea avusese loc în ziua de sabat. Ei erau oameni dedicaţi unei religii formale, lipsită de viaţă adevărată, bazată pe îndeplinirea mecanică a unor ritualuri, nefiind deloc interesaţi de bunăstarea semenilor lor. Ei nu-şi dădeau seama că Cel ce făcuse o faptă de milostenie în ziua de sabat era chiar Acela care consacrase această zi. Domnul Isus nu călcase sabatul. Legea interzicea efectuarea unor munci obişnuite în ziua de sabat, dar nu-i oprea pe oameni să execute munci absolut necesare sau fapte de milostenie.

După ce a terminat lucrarea de creaţie în şase zile, Dumnezeu S-a odihnit în ziua de sabat. Dar când păcatul a intrat în lume, odihna lui Dumnezeu S-a tulburat. Acum El trebuia să lucreze rară încetare, pentru a-i readuce pe oameni în stare de părtăşie cu El. În acest scop El a pregătit mijlocul necesar pentru efectuarea răscumpărării. Astfel El a transmis fiecărei generaţii mesajul evangheliei. Încă din vremea căderii lui Adam şi până în prezent, Dumnezeu a lucrat şi lucrează fără încetare. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul Domnului Isus. El era angajat în lucrarea Tatălui Său şi iubirea şi harul Său nu se puteau mărgini la numai şase zile din săptămână.

Versetul acesta este foarte important, întrucât ne informează că iudeii se îndârjiseră şi mai mult să-L ucidă pe Domnul Isus, nu numai pentru faptul că, în opinia lor, călcase sabatul, ci şi pentru că pretinsese că este egal cu Dumnezeu! Pentru minţile lor înguste, se părea că Domnul a călcat sabatul, dar, desigur acuzaţia nu avea temei. Ei nu-şi dădeau seama că Dumnezeu niciodată nu intenţionase ca sabatul să impună o povară asupra omului. Dacă cineva putea fi vindecat în ziua de sabat, Dumnezeu nu putea îngădui ca acea persoană să trebuiască să mai sufere nici o singură zi în plus.

Când Isus L-a numit pe Dumnezeu Tatăl Lui, ei şi-au dat seama că Isus Se considera egal cu Dumnezeu. Pentru ei aceasta era o blasfemie cumplită, dar în fapt era doar realitatea.

A pretins Domnul Isus că este egal cu Dumnezeu? Dacă nu ar fi lăsat să se înţeleagă acest lucru din afirmaţia Sa, atunci negreşit le-ar fi explicat iudeilor ce a vrut să spună. Dar ca să se înţeleagă şi mai clar că acesta era sensul cuvintelor Sale, în versetele următoare El arată explicit că într-adevăr este una cu Tatăl, aşa cum explică J. Sidlow Baxter:

El pretinde egalitate în şapte privinţe:

(1) egal în lucrare: „tot ce face Tatăl, face şi Fiul întocmai" (versetul 19).

(2) Egal în cunoaştere: „Căci Tatăl îl iubeşte pe Fiul şi-I arată tot ce face" (versetul 20).

(3) Egal în înviere: „Căci după cum Tatăl învia morţii, tot aşa şi Fiul dă viaţă cui vrea" (versetul 21, cu versetul 28,29).

(4) Egal în judecare: „Căci Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului" (versetul 22 cu versetul 27).

(5) Egal în cinste: „pentru ca toţi să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl" (versetul 23).

(6) Egal în regenerare: „Cine aude cuvântul Meu şi crede în Cel care M-a trimis are viaţă veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă" (versetul 24,25).

(7) Egal în existenţă de sine: „Căci, după cum Tatăl are viaţa în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă viaţa în Sine" (versetul 26).

Mântuitorul era atât de vital legat de Dumnezeu Tatăl, încât nu putea acţiona independent. Prin asta El nu afirmă că nu dispunea de puterea de a face nimic de Unul Singur, ci subliniază că era atât de strâns unit cu Dumnezeu încât nu putea face decât acele lucruri pe care le-a văzut pe Dumnezeu săvârşindu-le. Asta deoarece deşi Domnul a afirmat că este egal cu Tatăl, El nu şi-a revendicat însă şi independenţa Sa. El nu este independent de Dumnezeu, deşi este pe deplin egal cu El.

În mod indubitabil intenţia Domnului Isus a fost ca iudeii să creadă despre El că este egal cu Dumnezeu. Ar fi absurd ca un om de rând să pretindă că face chiar lucrurile pe care Dumnezeu însuşi le face. Isus afirmă clar că vede ce face Tatăl. Or, pentru a putea afirma acest lucru, El trebuie să aibă acces continuu la Tatăl şi deplină cunoştinţă despre tot ce se petrece în cer. Nu numai atât, dar Isus pretinde că face înseşi lucrurile pe care îl vede pe Tatăl făcându-le. Găsim aici o afirmare de netăgăduit a egalităţii Sale cu Dumnezeu. El este atotputernic.

Este un semn deosebit al iubirii Tatălui pentru Fiul Său faptul că-I arată toate lucrurile pe care le face El însuşi. Isus nu numai că a văzut aceste lucruri, ci a avut puterea de a le săvârşi .Apoi Mântuitorul a adăugat că Dumnezeu îi arăta lucruri mai mari decât acestea, pentru ca oamenii să se minuneze. Deja ei îl văzuseră pe Domnul făcând minuni. Ei îl văzuseră vindecând un om ce fusese neputincios timp de treizeci şi opt de ani. Dar ei aveau să vadă fapte şi mai măreţe decât aceasta. Primul prilej de a se mira îl va constitui o înviere din morţi (versetul 21). A doua va fi lucrarea de judecare a omenirii (versetul 22).

Găsim aici o altă afirmaţie răspicată a egalităţii Fiului cu Tatăl. Iudeii L-au acuzat pe Isus că se face pe Sine egal cu Dumnezeu. El nu a dezmințit această acuzaţie, ci mai degrabă a adus probe extraordinare în sprijinul faptului că El este una cu Tatăl. După cum Tatăl învia morţii şi le dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă cui vrea. S-ar fi putut face o atare afirmaţie despre El, dacă El n-ar fi fost decât un om oarecare?

Când pui o asemenea întrebare ai şi răspuns la ea.

Noul Testament ne învaţă că Dumnezeu Tatăl... a încredinţat toată lucrarea de judecată Fiului. Pentru ca Domnul Isus să poată face această lucrare, El trebuie, desigur, să posede cunoştinţe absolute şi o neprihănire desăvârşită. El trebuie să fie în stare să discearnă gândurile şi mobilurile din inima omului. Ce ciudat e să asistăm la această scenă, în care Judecătorul tuturor oamenilor stă înaintea iudeilor, afirmându-Şi autoritatea, şi totuşi aceştia nu-L recunosc!

Aici găsim motivul pentru care Dumnezeu I-a acordat Fiului Său autoritatea de a-i învia pe morţi şi de a judeca lumea: pentru ca toţi să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Este o afirmaţie cât se poate de importantă şi una din dovezile cele mai clare din Biblie despre Dumnezeirea Domnului Isus Cristos. De la un capăt la altul al Bibliei, ni se spune că numai lui Dumnezeu trebuie să ne închinăm. În cele Zece Porunci, oamenilor li se interzice să aibă vreun alt dumnezeu decât singurul Dumnezeu adevărat. Acum ni se spune că toţi trebuie să-L cinstească pe Fiul cum Îl cinstesc pe Tatăl. Singura concluzie pe care o putem desprinde de aici este că Isus Cristos este Dumnezeu.

Mulţi oameni susţin că se închină lui Dumnezeu, dar neagă că Isus Cristos ar fi Dumnezeu. Ei spun că El a fost un om bun sau că s-a apropiat mai mult de chipul lui Dumnezeu decât oricare om care a trăit vreodată pe acest pământ. Dar versetul acesta Îl aşează pe Isus Cristos în egalitate absolută cu Dumnezeu, cerându-le oamenilor să-i acorde aceeaşi onoare pe care o acordă lui Dumnezeu Tatăl. Dacă nu cinsteşte cineva pe Fiul, nu-L cinsteşte nici pe Tatăl. Nu are rost ca cineva să pretindă că-L iubeşte pe Dumnezeu, dacă nu are aceeaşi dragoste pentru Domnul Isus Cristos. Dacă nu ţi-ai dat până acum seama cine este Isus Cristos, atunci meditează cu toată atenţia la acest verset. Adu-ţi aminte că este Cuvântul lui Dumnezeu şi acceptă adevărul glorios că Isus Cristos este Dumnezeu manifestat în trup.

În versetele anterioare, am aflat că Domnul Isus are puterea de a da viaţă şi că lucrarea de judecată I-a fost încredinţată Lui. Acum aflăm cum poate primi cineva viaţa spirituală de la El şi astfel să scape de judecată.

Acesta este unul din cele mai îndrăgite versete din toată Biblia. Mulţimi mari de oameni au căpătat viaţa veşnică prin mesajul lui. Fără îndoială motivul pentru care este atât de îndrăgit rezidă în maniera în care prezintă calea mântuirii, cu atâta limpezime şi precizie. Domnul Isus a început versetul cu cuvintele: „Adevărat, adevărat," atrăgând atenţia la importanţa spuselor Şale. Apoi El a adăugat un important anunţ personal: „vă spun". Fiul lui Dumnezeu ne vorbeşte într-o manieră personală şi intimă.

„Cine aude cuvântul Meu." A auzi cuvântul lui Isus înseamnă nu doar a-l asculta cu urechea, ci a-l şi primi, a crede în el şi a i te conforma. Mulţi oameni aud evanghelia când se predică, dar nu întreprind nici o acţiune. Domnul spune aici că omul trebuie să accepte învăţătura Sa, ca divină, şi să creadă că El este într-adevăr Mântuitorul lumii.

„Şi crede în Cel care M-a trimis." Este o chestiune de a crede în Dumnezeu. Să însemne însă asta că cineva poate fi mântuit doar prin credinţa în Dumnezeu? Sunt mulţi care afirmă că cred în Dumnezeu, fără însă ca ei să fi fost convertiţi. Mai degrabă, gândul care se desprinde de aici este că omul trebuie să creadă în Dumnezeu, Cel care L-a trimis pe Domnul Isus în lume. Ce trebuie să creadă el? Trebuie să creadă că Dumnezeu L-a trimis pe Domnul Isus să ne fie Mântuitor. El trebuie să creadă ceea ce spune Dumnezeu despre Domnul Isus, anume că El este singurul Mântuitor şi că păcatele pot fi îndepărtate doar prin lucrarea Sa de la Calvar.

„Are viaţa veşnică". Observaţi că nu se spune că va avea viaţă veşnică, ci că o are chiar acum. Viaţa veşnică este viaţa Domnului Isus Cristos. Este singura viaţă care nu va înceta niciodată, singura ce depăşeşte cu totul orice altă viaţă. Este viaţa pe care Mântuitorul ne-a dăruit-o nouă, celor care credem în El. Este viaţa spirituală pe care o primeşte cineva când se naşte din nou, în contrast cu viaţa naturală, pe care o primeşte la naşterea fizică.

„Şi nu vine la judecată". Ideea care se desprinde de aici este că nu este condamnat în prezent şi că nu va fi condamnat nici în viitor. Cel care crede în Domnul Isus este eliberat de judecată, pentru că Cristos a achitat plata pentru păcatele sale, pe crucea Golgotei. Dumnezeu nu va cere de două ori achitarea plăţii de pedeapsă pentru aceste păcate. Cristos, înlocuitorul nostru, a achitat această plată şi asta e de ajuns. El a terminat lucrarea şi nimic nu se mai poate adăuga la lucrarea Sa desăvârşită. Creştinul nu va fi niciodată pedepsit pentru păcatele sale.(Există şi alte versete din care rezultă clar că credinciosul va sta într-o zi înaintea Scaunului de judecată al lui Cristos (Romani 14:10;2Corinteni 5:10). Dar la această judecată nu se va pune problema păcatelor sale în vederea nici unei pedepse, întrucât această problemă a fost rezolvată la Calvar. Mai degrabă, la Scaunul de judecată al lui Cristos se va face o trecere în revistă a vieţii şi slujirii credinciosului, în urma căreia el va primi fie o răsplată, fie va suferi o pierdere. Nu se va pune însă problema mântuirii sufletului său, ci doar a rodniciei vieţii sale.)

„Ci a trecut din moarte la viaţă". Cel care s-a încrezut în Cristos a trecut din starea de moarte spirituală în aceea de viaţa spirituală, înainte de convertire, el era mort în păcatele şi fărădelegile sale. El era mort, în ce priveşte dragostea pentru Dumnezeu şi părtăşia cu Domnul. Când şi-a pus-încrederea în Domnul Isus, când a crezut în El, a fost umplut cu Duhul lui Dumnezeu şi a devenit posesorul vieţii divine.

Pentru a treia oară în capitolul 5, Domnul recurge la formula Adevărat, adevărat şi a şaptea oară de la începutul cărţii. Când Domnul a spus că vine ceasul şi acum a şi venit, El nu s-a referit la intervalul de timp alcătuit din şaizeci de minute, numit ceas sau oră, ci s-a referit la faptul că vine timpul şi de fapt a şi venit, când El şi-a făcut intrarea pe scena istoriei.

Cine sunt morţii din acest verset? Cine sunt cei ce aud glasul Fiului lui Dumnezeu şi trăiesc? Desigur ar putea fi cei ce au fost înviaţi din morţi de Domnul în timpul lucrării Sale publice pe acest pământ. Dar versetul are un sens mai cuprinzător. Morţii din acest verset sunt cei morţi în păcatele şi fărădelegile lor. Aceştia aud glasul Fiului lui Dumnezeu când se vesteşte evanghelia. Când aceştia acceptă mesajul evangheliei şi-L primesc pe Mântuitorul, ei trec din moarte la viaţă.

În sprijinul ideii potrivit căreia versetul 25 se referă la chestiuni spirituale, şi nu fizice, vom reda mai jos un tabel comparativ şi contrastiv dintre acest verset şi versetele 28 şi 29:

v. 25 - viaţă din moarte	v. 28,29 - viaţă după moarte
„Vine ceasul şi a şi venit"	„vine ceasul"
„cei morţi"	„toţi cei din morminte"
„vor auzi glasul"	„vor auzi glasul Lui"
„cei care îl vor asculta vor trăi"	„voi ieşi din ele"

Versetul acesta explică modul în care o persoană poate primi viaţă de la Domnul Isus. După cum Tatăl este Sursa şi Dătătorul vieţii, tot aşa El a decretat ca şi Fiul să aibă viaţă în El însuşi şi s-o poată da altora. Găsim aici încă o afirmare limpede a Dumnezeirii lui Cristos şi a egalităţii Sale cu Tatăl. Este o afirmaţie care nu poate fi aplicată la nici o altă persoană. Despre nici un alt om nu se poate spune că are viaţa în el însuşi. Fiecăruia din noi ni s-a dat viaţă, dar nici Tatălui, nici Domnului Isus nu le-a dat nimeni viaţă. Ei au din totdeauna viaţă în Ei înşişi - o viaţă fără de început, care nu a avut nici o sursă în afară de ei.

Nu numai că Dumnezeu a decretat ca Fiul să aibă viaţa în El însuşi, ci l-a dat autoritate să fie Judecătorul lumii. Puterea de a judeca I-a fost dată lui Isus întrucât este Fiul Omului. Domnul este numit şi Fiul lui Dumnezeu, şi Fiul Omului. Titlul Fiul lui Dumnezeu aminteşte că Domnul Isus este una din cele Trei Persoane ale Trinităţii, Dumnezeirii sau Sfintei Treimi. Ca Fiu al lui Dumnezeu, El este egal cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt şi ca Fiu al lui Dumnezeu El dă viaţă. Dar El mai este şi Fiul Omului. El a venit în lumea aceasta ca Om, a trăit printre oameni şi a murit pe cruce ca înlocuitor pentru oameni. El a fost respins şi răstignit când a venit în lume ca Om. Dar când va veni din nou, El îşi va judeca duşmanii şi va fi onorat, în aceeaşi lume în care a fost cândva tratat cu atâta cruzime. Întrucât este şi Dumnezeu, şi Om, El este în chip desăvârşit îndreptăţit şi calificat să fie Judecător.

Fără îndoială, pe când Cristos făcea aceste declaraţii puternice, afirmând egalitatea Sa cu Dumnezeu Tatăl, iudeii care-L ascultau au rămas uimiţi. El Şi-a dat, desigur, seama ce gândeau ei în inima lor, şi astfel le spune în acest punct că nu trebuie să se mire de aceste lucruri. Apoi a început să le dezvăluie adevăruri şi mai profunde. Cândva în viitor, toţi cei ale căror trupuri se odihnesc acum în morminte vor auzi glasul Lui. Ce nechibzuit ar fi din partea unuia care nu este Dumnezeu să prezică faptul că trupurile aflate în morminte vor auzi cândva glasul Lui! Numai Dumnezeu poate aduce dovezi palpabile în sprijinul unei asemenea afirmaţii.

Toţi morţii vor învia într-o zi. Unii vor învia la viaţă iar alţii la condamnare şi pierzare veşnică. Ce adevăr solemn este acesta, că orice persoană care a trăit sau va trăi vreodată aparţine doar uneia dintre cele două categorii! (dacă acesta ar fi singurul loc din Biblie în care se vorbeşte de înviere, am fi justificaţi să conchidem că toţi morţii vor învia în acelaşi timp. Dar ştim din alte versete ale Scripturii, mai cu seamă de la Apocalipsa 20, că cele două învieri sunt despărţite de un interval de o mie de ani. Prima înviere este învierea celor care au fost mântuiţi prin credinţa în Cristos. A doua înviere îi va cuprinde pe toţi cei ce au murit ca necredincioşi)

Versetul 29 nu ne învaţă că oamenii care au făcut bine vor fi mântuiţi din pricina faptelor lor bune sau că cei ce au făcut răul vor fi condamnaţi datorită răului din viaţa lor. Un om nu este mântuit prin facerea de fapte bune. Mai degrabă, el sau ea face fapte bune ca urmare a faptului că a fost mântuit sau mântuită. Faptele bune nu sunt rădăcina mântuirii, ci roadă ei. Ele nu sunt cauza mântuirii, ci rezultatul. Sintagma cei care au făcut răul îi defineşte pe cei ce nu şi-au pus niciodată credinţa şi încrederea în Domnul Isus şi a căror viaţă a fost, prin urmare, rea în ochii lui Dumnezeu. Aceştia vor fi înviaţi pentru a sta înaintea lui Dumnezeu şi a fi condamnaţi la pierzare veşnică.

La început, cuvintele: „Eu nu pot să fac nimic de la Mine însumi" par să spună că Domnul Isus nu avea puterea de a face nimic de Unul singur. Dar nu acesta este adevărul, ci mai degrabă faptul că El este atât de strâns unit cu Dumnezeu Tatăl încât nu ar putea acţiona de Unul singur, nu ar putea face nimic din propria-I autoritate, în Domnul nu se găsea nici o urmă de îndărătnicie. El acţiona în perfectă ascultare de Tatăl Său şi întotdeauna în deplină părtăşie şi armonie cu El.

La versetul acesta au recurs învăţătorii falşi când au încercat să-şi sprijine argumentul potrivit căruia Isus Cristos nu ar fi Dumnezeu. Astfel ei susţin că, întrucât El nu putea face nimic de la Sine, nu era, prin urmare, decât un om. Dar versetul demonstrează exact contrariul. Oamenii pot face tot ce doresc, fie că lucrul respectiv este în concordanţă cu voia lui Dumnezeu, fie că nu. Dar întrucât Domnul Isus era Cine era, nu putea proceda la fel. Nu este vorba aici de . o imposibilitate fizică, ci una morală. El avea puterea fizică de a face toate lucrurile, dar nu putea face nici un lucru rău. Ar fi fost greşit ca El să facă vreun lucru care să nu constituie voia lui Dumnezeu Tatăl pentru El. Afirmaţia aceasta îl aşează pe Domnul Isus într-o categorie cu totul şi cu totul aparte de restul întregii omeniri.

Pe măsură ce asculta zilnic de Tatăl Său şi primea îndrumări de la El, Domnul Isus gândea, îi învăţa pe oameni şi acţiona în deplină concordanţă cu aceste îndrumări. Cuvântul judec nu are sensul juridic de a se pronunţa asupra unor chestiuni în materie de drept, ci, mai degrabă, de a decide ce se cuvine să facă sau să spună El.

Întrucât Mântuitorul nu era animat de motive egoiste, El putea decide imparţial şi echitabil chestiunile aflate înaintea Sa. Singura Lui ambiţie era aceea de a-I fi plăcut Tatălui Său şi de a face voia Lui. El nu îngăduia nici unui lucru să se interpună între El şi împlinirea acestui ţel. Prin urmare, modul Lui de a judeca chestiunile cu care se confrunta nu era influenţat de considerente de interes propriu. Opiniile şi învăţăturile noastre sunt, în general, afectate de ceea ce dorim să facem şi de ceea ce credem despre un anumit lucru sau o anumită persoană. Nu tot aşa era însă cu Fiul Omului. Opiniile sau judecăţile Sale de valoare nu se întemeiau pe preferinţele Sale. El era total lipsit de prejudecăţi.

În restul versetelor din capitolul 5, Domnul Isus descrie diversele mărturii ale Dumnezeirii Sale. Astfel a fost mărturia lui Ioan Botezătorul (versetul 32-35); mărturia lucrărilor Sale proprii (versetul 36); mărturia Tatălui (versetul 37,38); şi mărturia Scripturilor Vechiului Testament (versetul 39-47).

Mai întâi, Isus a făcut o afirmaţie generală pe tema mărturiei. El a spus: „Dacă Eu mărturisesc despre Mine, mărturia Mea nu este adevărată." Asta nu înseamnă nicidecum că Domnul Isus ar putea rosti vreodată vreun neadevăr. Mai degrabă, El făcea o afirmaţie cu caracter general, potrivit căreia mărturia unei singure persoane nu era considerată drept probă suficientă într-o instanţă judecătorească. Decretul divin al lui Dumnezeu prevedea existenţa mărturiei acel puţin două sau trei persoane, înainte de a se putea formula o judecată valabilă. Şi astfel, Domnul Isus a fost gata să aducă nu doar doi sau trei martori, ci patru care să mărturisească despre Dumnezeirea Sa.

S-a ridicat întrebarea dacă acest verset se referă la Ioan Botezătorul, Dumnezeu Tatăl sau Duhul Sfânt. Unii cred că termenul altul s-ar referi la Ioan Botezătorul şi că versetul acesta ar trebui corelat cu versetele următoare. Alţii cred că Domnul S-a referit aici la mărturia pe care o aduce Duhul Sfânt cu privire la El. Noi credem că El s-a referit la mărturia pe care Tatăl i-o aduce (aşa cum reiese şi din transcrierea cu majusculă a termenului Altul, indicând Dumnezeirea, în majoritatea traducerilor Bibliei, inclusiv cele româneşti, n.tr.).

După ce L-a prezentat pe cel mai mare dintre martori, pe Tatăl Său, Domnul se referă apoi la mărturia lui Ioan. El le aminteşte iudeilor necredincioşi că aceştia au trimis soli la Ioan, pentru a afla mesajul acestuia şi că întreaga mărturie a lui Ioan Botezătorul s-a referit la Domnul Isus Cristos. În loc să îndrepte atenţia oamenilor spre el însuşi, Ioan a îndreptat privirile oamenilor spre Mântuitorul. El a adus mărturie despre Cel care este adevărul.

Domnul Isus le-a amintit ascultătorilor Săi că declaraţia Sa de egalitate cu Dumnezeu nu s-a bazat doar pe mărturia unor simple fiinţe omeneşti. Dacă totul s-ar fi rezumat la această mărturie, atunci cazul Lui ar fi fost într-adevăr foarte şubred. Dar El a prezentat mărturia lui Ioan Botezătorul, întrucât acesta era un om trimis de la Dumnezeu şi întrucât el mărturisea că Domnul Isus este într-adevăr Mesia şi Mielul lui Dumnezeu care ia păcatul lumii.

Apoi Domnul a adăugat: „Dar Eu spun acestea... pentru ca voi să fiţi mântuiţi."

De ce a discutat Domnul Isus atât de mult cu iudeii? încerca El oare să le arate că El are dreptate şi ei sunt rătăciţi? Dimpotrivă, El le prezenta aceste adevăruri minunate pentru ca ei să-şi dea seama Cine este El şi să-L accepte ca pe Mântuitorul făgăduit. Versetul acesta ne oferă o imagine limpede a inimii pline de iubire şi duioşie a Domnului Isus. El le vorbea celor care în mod evident Îl urau şi în curând aveau să caute orice mijloace prin care să-L ucidă. Dar în inima Domnului nu se găsea nici un dram de ură împotriva lor, ci numai iubire.

Aici Domnul îi aduce un omagiu lui Ioan Botezătorul, definindu-l drept o candelă care arde şi luminează. Adică Ioan Botezătorul era un om plin de râvnă, a cărui misiune aducea lumină altora, el însuşi mistuindu-se pe sine în cursul acţiunii de a le îndrepta oamenilor privirile spre Isus. La început, iudeii au venit în număr mare la Ioan Botezătorul, fiind atraşi de caracterul neobişnuit al acestui personaj ciudat ce le-a apărut dintr-odată în faţă. Pentru un timp ei au ascultat mesajul lui şi L-au acceptat pe Domnul, ca învăţător religios popular.

Dar cum se face atunci că, după ce l-au primit pe Ioan cu atâta căldură, nu L-au acceptat şi pe Cel despre care a propovăduit Ioan? Ei s-au bucurat o vreme, dar în inima lor nu a avut loc o pocăinţă adevărată. Ei au dat dovadă de inconsecvenţă, primindu-l pe precursorul Domnului, dar refuzând să-L primească pe Domnul însuşi, adică pe Rege! Isus i-a adus un omagiu lui Ioan. Orice slujitor al lui Cristos care ajunge să fie numit de El o candelă care arde şi luminează a dobândit un privilegiu extraordinar. Dea Domnul ca fiecare din noi cei ce-L iubim pe Domnul să dorim ca şi noi să fim flăcări arzătoare pentru El, consumându-ne pe noi înşine, dar aducând, prin aceasta, lumină lumii din jurul nostru!

Mărturia lui Ioan nu a constituit cea mai mare dovadă a Dumnezeirii lui Cristos. Minunile pe care I le-a dăruit Tatăl Domnului, ca El să le săvârşească au adus, la rândul lor, mărturie despre El, cu privire la faptul că Tatăl este, într-adevăr, Cel care L-a trimis. Minunile în sine nu constituie o dovadă a Dumnezeirii Sale. În Biblie citim despre oameni care au primit la un moment dat puterea de a săvârşi minuni, ba chiar aflăm că şi unele fiinţe rele au avut puterea de a face lucrări supranaturale. Dar minunile Domnului Isus s-au deosebit de orice alte minuni. Mai întâi, El avea în El însuşi puterea de a face aceste minuni extraordinare, pe când altora li s-a dat puterea de a face unele minuni. Şi alţi oameni au făcut minuni, dar nu au dispus de puterea de a conferi puterea făcătoare de minuni asupra altora. Dar Domnul Isus nu numai ca a făcut minuni El însuşi, ci a acordat şi apostolilor Săi autoritatea de a proceda la fel. Mai mult, lucrările săvârşite de Mântuitorul au fost chiar cele prezise în profeţiile Vechiului Testament cu privire la Mesia. În fine, minunile pe care le-a săvârşit Domnul Isus au avut un caracter unic, un grad unic de răspândire şi un număr unic.

Din nou Domnul se referă la mărturia pe care Tatăl I-a adus-o, fiind, probabil, o aluzie la botezul Domnului Isus, când din cer s-a auzit glasul lui Dumnezeu Tatăl, afirmând clar că Acesta este Fiul Său Preaiubit, în care îşi găseşte El toată plăcerea. Dar ar trebui adăugat că în viaţa Domnului Isus, în misiunea şi minunile Sale, a existat o mărturie în plus din partea Tatălui că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu.

Iudeii necredincioşi nici nu au auzit glasul lui Dumnezeu, la botezul Domnului, nici nu I-au văzut faţa, pentru simplul fapt că în ei nu rămânea cuvântul Lui. Dumnezeu le vorbeşte oamenilor prin Cuvântul Lui, Biblia, pe care iudeii o aveau sub forma Vechiului Testament. Numai că ei nu îi îngăduiau lui Dumnezeu să le vorbească prin Scripturi, inimile lor fiind împietrite iar urechile surde.

Ei nu văzuseră niciodată faţa lui Dumnezeu sau Persoana Lui, deoarece nu credeau în Cel pe care L-a trimis El. Dumnezeu Tatăl nu are un chip care să poată fi văzut de ochii omului muritor. El este Duh şi, prin urmare, nevăzut. Dar Dumnezeu S-a descoperit pe Sine oamenilor prin Persoana Domnului Isus Cristos. Într-un chip foarte real, cei care au crezut în Cristos au văzut chipul sau „faţa" lui Dumnezeu. În schimb, necredincioşii L-au privit ca pe un om oarecare, nedeosebit de ei înşişi.

Prima parte a acestui verset ar putea fi înţeleasă în două feluri (din textul grec nu reiese dacă avem de a face cu un imperativ sau cu un indicativ. Contextul justifică însă folosirea verbului la modul imperativ, cum şi este redat în versiunea NKJV: „Cercetaţi!" ca de altfel şi în majoritatea versiunilor româneşti, n.tr.). Mai întâi, am putea deduce că Domnul Isus le spune iudeilor să cerceteze Scripturile. Sau ar putea fi o afirmare a faptului că ei într-adevăr cercetau Scripturile, crezând că prin simpla cunoaştere intelectuală a Scripturilor ei ar fi avut viaţa veşnică. Versetul se pretează la ambele interpretări. Probabil Domnul Isus a afirmat doar faptul că iudeii cercetau Scripturile, crezând că prin aceasta au primit deja viaţa veşnică, fără să-şi dea seama că Mesia despre care profeţiseră Scripturile Vechiului Testament era chiar Domnul Isus ce sta înaintea lor. Ce groaznic este să constatăm că oamenii aceştia ce aveau în mână Scriptura putea fi atât de orbi! Şi mai condamnabil este faptul că după ce Isus le-a vorbit atât de convingător, ei au refuzat să-L accepte. Observaţi ultima parte a versetului: „dar tocmai ele mărturisesc despre Mine". Cu alte cuvinte, subiectul principal al Vechiului Testament a fost venirea lui Cristos. Dacă nu ajunge cel ce studiază Vechiul Testment la această concluzie, degeaba a studiat!

Iudeii încă nu voiau să vină la Cristos ca să aibă viaţa. Motivul real pentru care oamenii refuză să-L accepte pe Mântuitorul nu este faptul că nu înţeleg Scriptura sau că le este cu neputinţă să creadă în Isus, căci nici un lucru cu privire la Domnul Isus nu-i poate împiedica să creadă în El. Ci greşeala trebuie căutată în voinţa omului, care iubeşte mai mult păcatul, decât pe Mântuitorul. Omul nu vrea să se lase de căile lui rele.

Condamnându-i pe iudei pentru refuzul lor de a-L primi, Domnul a ţinut să precizeze că nu S-a simţit lezat de faptul că ei nu I-au dat cinste. El nu a venit în lume pentru a fi elogiat de oameni. El nu depindea de lauda lor, ci urmărea, mai degrabă, lauda Tatălui Său. Chiar dacă oamenii îl respingeau, asta nu ştirbea cu nimic slava Sa.

Este arătată aici cauza eşecului omului de a-L primi pe Fiul lui Dumnezeu. Oamenii aceştia nu aveau în ei înşişi dragostea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, se iubeau pe ei înşişi mai mult decât îl iubeau pe Dumnezeu. Dar dacă L-ar fi iubit pe Dumnezeu, atunci L-ar fi primit şi pe Cel pe care L-a trimis Dumnezeu. Respingându-L însă pe Domnul Isus, ei au dovedit totala lor lipsă de iubire pentru Tatăl Lui.

Domnul Isus a venit în numele Tatălui Său, adică, a venit să facă voia Tatălui Său, să aducă slavă Tatălui Său şi să asculte de Tatăl în toate privinţele. Dacă oamenii L-ar fi iubit cu adevărat pe Dumnezeu, atunci L-ar fi iubit pe Cel care căuta să-I fie plăcut lui Dumnezeu prin tot ce făcea şi afirma.

Isus a prezis acum că va veni un altul în numele Lui şi că pe acesta iudeii aveau să-l primească. Poate că într-un sens El S-a referit la învăţătorii care s-au ivit după El şi au căutat să fie onoraţi de naţiune. Sau poate că S-a referit la liderii cultelor deviate ce au apărut de-a lungul veacurilor, lideri care au pretins că sunt Cristosul. Dar şi mai probabil este că El S-a referit la Anticrist. Scriptura afirmă că într-o zi se va ridica din poporul evreu un dregător care-şi va aroga singur autoritate şi va pretinde ca oamenii să i se închine ca lui Dumnezeu (2Tesaloniceni 2:8-10). Cei mai mulţi evrei îl vor accepta pe Anticrist ca domnitor al lor şi, prin urmare, vor avea parte de aspra judecată a lui Dumnezeu (1Ioan 2:18).

Aici Domnul menţionează încă un motiv pentru care iudeii nu L-au acceptat pe El, anume faptul că erau mai interesaţi de aprobarea semenilor lor, decât de aprobarea lui Dumnezeu. Ei se temeau de ce ar putea spune prietenii lor, dacă ar ieşi din religia iudaică. Ei nu erau dispuşi să sufere ocara de care ar fi avut parte dacă ar fi devenit adepţi ai Domnului Isus. Câtă vreme cineva se teme de ce ar putea spune sau face alţii, ca răspuns la pocăinţa sa, acea persoană nu poate fi mântuită. Pentru ca cineva să poată crede în Domnul Isus, el trebuie să dorească aprobarea lui Dumnezeu mai mult decât aprobarea oricărei alte persoane. El trebuie să caute slava care vine de la singurul Dumnezeu.

Domnul nu avea nevoie să-i acuze pe aceşti iudei înaintea Tatălui. Desigur, existau destule capete de acuzare pe care El le-ar fi putut aduce împotriva lor. Dar nu era necesar ca El să le aducă, deoarece scrierile lui Moise erau de ajuns pentru a-i osândi. Aceşti iudei se mândreau cu Vechiul Testament, în special cu cele cinci cărţi scrise de Moise, respectiv Tora. Ei se mândreau cu faptul că aceste Scripturi au fost date Israelului. Dar necazul era că ei nu ascultau de cuvintele lui Moise, cum arată versetul 46.

Domnul Isus a aşezat scrierile lui Moise la acelaşi nivel cu autoritatea cuvintelor Sale. Ne aducem aminte de afirmaţia potrivit căreia: „toată Scriptura a fost dată prin inspiraţia lui Dumnezeu." Fie că citim Vechiul Testament, fie Noul, ceea ce citim este însuşi Cuvântul lui Dumnezeu, Dacă iudeii ar fi crezut cuvintele lui Moise, ar fi crezut şi în Domnul Isus Cristos, deoarece Moise a scris despre venirea lui Cristos. Un astfel de exemplu îl găsim în Deuteronom 18:15,18:

Domnul Dumnezeul tău îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi, un Proroc ca mine: de El să ascultaţi!... Le voi ridica din mijlocul fraţilor lor un Proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura Lui şi El le va spune tot ce-i voi porunci.

În versetele acestea Moise a prezis venirea lui Cristos, spunându-le iudeilor să asculte de El, când va veni. Acum Domnul Isus a venit deja, dar iudeii nu L-au primit. Astfel El le-a spus că Moise îi va acuza înaintea Tatălui pentru că susţineau că cred în Moise, dar nu au făcut ceea ce le poruncise Moise să facă. Cuvintele el a scris despre Mine constituie afirmaţia fără echivoc pe care o face Domnul Isus că Scripturile Vechiului Testament conţin profeţii despre El sau, cum s-a exprimat plastic, Augustin: „Noul în Vechiul e ascuns; Vechiul în Noul e descoperit."

Dacă iudeii nu voiau să creadă în scrierile lui Moise, era improbabil că vor crede cuvintele lui Isus. Între Vechiul şi Noul Testament există o legătură intrinsecă. Dacă cineva se îndoieşte de inspiraţia Scripturii în Vechiul Testament, probabil nu va accepta nici inspiraţia cuvintelor Domnului Isus. Dacă oamenii atacă unele părţi din Biblie, curând vor ajunge să pună la îndoială întreaga Carte, aşa cum arată King:

Desigur, Domnul se referă aici la Pentateuc, respectiv la primele cinci cărţi din Biblie, redactate de Moise - această secţiune fiind ţinta celor mai furibunde atacuri din partea scepticilor, în acelaşi timp, prevăzând această stare de lucruri, constatăm, cu uimire, că şi Domnul citează cel mai adesea din această parte a Scripturii, punându-şi de la început pecetea aprobării Sale şi apărând-o de orice atac.

Enunţul după aceste lucruri înseamnă că s-a scurs o bună bucată de timp de la evenimentele din capitolul 5. Cât? Nu ştim, dar ştim că Isus se deplasase între timp de la Ierusalim spre nord, la Marea Galileii. Când se spune că a traversat marea, sensul afirmaţiei este că s-a deplasat de pe ţărmul de nord-vest pe cel de nord-est. Marea Galileii mai era cunoscută şi sub denumirea de Marea Tiberiadei, provenind de la oraşul Tiberiada, situat pe malul ei vestic. Oraşul acesta, capitala provinciei Galileea, purta numele împăratului roman Tiberiu.

O mare mulţime de oameni venise după El, nu neapărat pentru că ar fi crezut în El, că este Fiul lui Dumnezeu, ci pentru că au văzut minunile pe care le-a făcut El pentru cei bolnavi. O credinţă întemeiată pe minuni nu este niciodată atât de plăcută în faţa lui Dumnezeu cum este credinţa întemeiată doar pe Cuvântul Lui. Nu ar trebui să fie nevoie de minuni pentru a adeveri Cuvântul lui Dumnezeu, căci tot ce spune Dumnezeu este adevărat şi nu poate fi fals. Asta ar trebui să fie de ajuns pentru oricine. Traducerea literală a versetului 3 este: „Şi Isus s-a suit pe munte", dar probabil că este o referire la zona muntoasă sau deluroasă din regiunea ce înconjoară Marea Galileii.

Nu se poate stabili de ce afirmă Ioan că Paştele... se apropia. Unii au sugerat că Domnul Isus se gândea la Pastele cu ocazia căruia El a vestit minunatul mesaj despre Pâinea Vieţii, din acest capitol. El nu se dusese la Ierusalim pentru acest Paşte. Ioan aminteşte de acest Paşte prin cuvintele: sărbătoarea iudeilor. În realitate însă Dumnezeu este Cel care a instituit această sărbătoare, în Vechiul Testament. El este cel care a dăruit praznicul respectiv iudeilor şi, desigur, în acest sens se poate spune că este o sărbătoare a iudeilor. Dar sintagma o sărbătoare a iudeilor ar putea însemna şi faptul că Dumnezeu nu mai recunoştea această sărbătoare ca una din sărbătorile Sale, întrucât poporul evreu o celebra doar ca pe un ritual, fără nici o consacrare pornită din inimă. Sărbătoarea îşi pierduse sensul real, nemaiconstituind o sărbătoare a lui Iehova.

Pe Isus nu L-a deranjat mulţimea mare de oameni din faţa Sa. În mod sigur El nu a considerat că oamenii aceştia ar putea tulbura odihna Sa ori răpi timpul pe care l-ar putea petrece cu ucenicii. Primul Lui gând a fost să le dea de mâncare. Astfel s-a îndreptat spre Filip şi l-a întrebat unde ar putea face rost de pâine, pentru a hrăni mulţimea. Ori de câte ori punea Isus o întrebare nu o făcea din dorinţa de a adăuga la cunoştinţele Sale, ci de a-i învăţa pe oameni un adevăr, un principiu. Deşi a întrebat, Domnul, desigur, cunoştea răspunsul, dar nu şi Filip.

Domnul voia să-l înveţe pe Filip o lecţie de mare preţ şi să-i încerce credinţa. El însuşi ştia că va săvârşi o minune mare, hrănind mulţimea uriaşă de oameni. Şi-o fi dat oare Filip seama că Isus poate face acest lucru? Era credinţa lui Filip mare sau mică?

Se pare că credinţa lui Filip nu s-a ridicat la un nivel prea înalt. El a făcut repede un calcul, stabilind că pâinile pe care le-ar putea cumpăra cu două sute de dinari n-ar ajunge nici măcar pentru un prânz puţin îndestulător. Nu ştim exact câtă pâine se putea cumpăra pe vremea aceea cu două sute de dinari, dar presupunem că foarte multă, întrucât un dinar reprezenta plata pentru o zi de lucru.

Andrei era fratele lui Simon Petru. El locuiau în apropiere de Betsaida, pe malul Mării Galileii. Andrei s-a gândit şi la dificultatea de a hrăni o mulţime atât de mare de oameni. El a observat că un băieţel avea cinci pâini de orz şi doi peştişori, dar a conchis că aceste bucate ar fi cu totul insuficiente pentru a astâmpăra foamea unei mulţimi atât de mari de oameni. Băieţelul nu avea prea mult, dar a fost dispus să pună totul la dispoziţia Domnului Isus. Ca urmare a acestui gest mărinimos, pilda sa a fost consemnată în fiecare din cele patru evanghelii. Da, ce

avea el era puţin, dar „puţinul devine mult, în mâna lui Dumnezeu" şi astfel gestul lui a ajuns să fie cunoscut în toată lumea, în toate veacurile care au urmat.

Rugându-i pe ucenici să le spună oamenilor să se aşeze (textual: să stea întinşi), Domnul Isus a avut grijă ca ei să fie comozi. Observaţi că locul pe care l-a ales El avea multă iarbă. Era greu de găsit iarbă în acel ţinut, dar Domnul a ţinut ca oamenii să mănânce într-un loc curat şi plăcut.

În text se spune că erau mii de bărbaţi acolo, ceea ce presupune că se aflau şi femei şi copii. Se face precizarea că se aflau cinci mii de oameni pentru a se scoate în evidenţă cât de mare era minunea ce urma să fie săvârşită de Domnul.

Isus a luat pâinile şi a mulţumit pentru ele. Dacă Domnul a procedat aşa înainte de a se hrăni din acele bucate şi de a le împărţi oamenilor, cu cât mai mult se cuvine să facem şi noi la fel, mulţumindu-i lui Dumnezeu ori de câte ori ne aşezăm la masă pentru a ne hrăni. Apoi El a distribuit hrana ucenicilor - fapt care ne învaţă încă un lucru minunat. Domnul Isus nu a săvârşit singur această lucrare, ci a apelat la slujirea altora. Bine a spus cel care a rostit cuvintele: „Tu fă tot ce poţi, eu fac tot ce pot iar Domnul va face tot ce nu putem noi face."

Între timp, când Isus a ajuns să repartizeze pâinea ucenicilor, aceasta a fost deja înmulţită în chip miraculos. Nu se consemnează momentul exact în care a avut loc minunea, dar ştim că a fost o minune prin faptul că doar cinci pâini şi doi peştişori au fost suficienţi în mâinile Domnului pentru a hrăni mulţimea aceea mare de oameni. Ucenicii au început să împartă pâinea şi peştii la oamenii ce stăteau întinşi pe iarbă. Nu s-a înregistrat nici o criză de alimente, deoarece se precizează clar că le-a dat şi din peşti cât au voit. Griffith Thomas ne aminteşte tabloul minunat care ni se prezintă în acest capitol, înfăţişând:

(a) lumea care piere;

(b) ucenicii neputincioşi;

(c) Mântuitorul desăvârşit.

Minunea aceasta a presupus un adevărat act al creaţiei. Nici un om obişnuit nu ar fi putut lua cinci pâini şi doi peştişori pe care să le facă să crească atât de mult încât să hrănească atâţia oameni. Frumos s-a exprimat cel ce a spus că: „a fost primăvară când a binecuvântat El pâinea, şi vremea secerişului, când a frânt-o", după cum tot atât de adevărat este că: „pâinile nebinecuvântate sunt pâini neînmulţite."

Ce grijă are Domnul până şi de cele mai mici amănunte! Dacă Isus ar fi fost un om obişnuit, dacă ar fi fost doar om, niciodată nu i-ar fi trecut poate prin minte să se ocupe de firimiturile care au rămas. Oricine care poate hrăni cinci mii, în mod normal, nu se mai gândeşte la câteva firimituri rămase! Dar Isus este Dumnezeu şi Dumnezeu nu face risipă nici în belşugul Său. El vrea ca noi să nu risipim lucrurile preţioase pe care ni le-a încredinţat. De aceea, El are grijă să dea instrucţiuni ca resturile de mâncare rămase să fie adunate, aşa încât nimic să nu se piardă.

Mulţi oameni au încercat să găsească o explicaţie naturală a acestei minuni, care să elimine elementul miraculos. Astfel, susţin aceştia, când au văzut oamenii că băieţaşul îi dă lui Isus cele cinci pâini şi doi peşti, şi-au dat seama cât de egoişti sunt şi s-au hotărât pe loc să-şi deschidă fiecare traista cu merinde, împărţindu-le cu semenii lor. În felul acesta, bucatele s-au ajuns la fiecare. Numai că această explicaţie nu corespunde realităţii, aşa cum vom vedea din faptele consemnate în versetul următor.

Douăsprezece coşuri de pâine au fost strânse după ce oamenii au terminat de mâncat, ceea ce înseamnă că ar fi fost o imposibilitate să se strângă atâta hrană, după terminarea mesei, dacă fiecare ar fi împărţit ce şi-a adus de acasă cu ceilalţi. Explicaţiile omului sunt atât de ridicole! În lumina faptelor, se poate trage o singură concluzie: că s-a săvârşit un miracol extraordinar.

Chiar oamenii au recunoscut că s-a produs o minune. În schimb, dacă ar fi valabilă teoria potrivit căreia fiecare s-a hrănit din merindele aduse de acasă, nu am mai găsi în text exclamaţiile de uimire ale mulţimii în faţa acestei minuni. Oamenii au fost atât de convinşi că s-a făcut o minune, încât au fost gata să recunoască în Isus pe Profetul ce era aşteptat să vină în lume. Ei ştiau din Vechiul Testament că avea să vină un profet, despre care credeau că îi va izbăvi de sub jugul imperiului roman. Ei aşteptau un monarh pământesc, fiind lipsiţi de credinţă adevărată, căci nu erau dispuşi să-L recunoască în Isus pe Fiul lui Dumnezeu, nici să-L accepte ca Mântuitor.

Ca urmare a minunii săvârşite de Isus, oamenii au dorit să-L facă rege. Din nou, dacă Isus nu ar fi fost decât un simplu om, negreşit s-ar fi conformat numaidecât dorinţei lor. Oamenii nu stau pe gânduri când îi se oferă prilejul de a fi preamăriţi sau de a obţine un privilegiu însemnat. Dar Isus n-a fost mişcat de aceste acţiuni menite să trezească sentimente de mândrie şi îngâmfare. El Şi-a dat seama că a venit în lume să moară pe cruce, ca înlocuitor pentru păcatele a căror pedeapsă noi meritam s-o plătim. Prin urmare, El nu voia să facă nici un lucru care să poată impieta asupra realizării acestui obiectiv. El a refuzat să urce pe tron înainte de a se fi urcat mai întâi pe altarul suferinţei. El ştia că mai întâi trebuia să sufere, să-Şi verse sângele şi să moară, şi abia apoi să fie preamărit. Iată ce scrie F.B. Meyer în această privinţă:

După cum s-a exprimat St. Bernard: El întotdeauna a fugit, când au voit să-L facă Rege, dar S-a prezentat, atunci când au voit să-L răstignească. Având mereu vii aceste cuvinte în minte, să nu şovăim să adoptăm nobilele cuvinte rostite de Itai din Gat: „Viu este Domnul şi viu este domnul meu împăratul, că în locul unde va fi domnul meu împăratul, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi şi slujitorul tău" (2Samuel 15:21). Şi El va răspunde negreşit, cum a făcut acelaşi David în cazul altui fugar ce a venit să se alipească la o cauză: „Rămâi cu mine, nu te teme de nimic, căci cel care caută să-mi ia viaţa caută să ţi-o ia şi pe a ta. Dar lângă mine vei fi bine păzit" (1Samuel 22:23).

B. Al cincilea semn: Isus umblă pe apă şi-i salvează pe ucenicii Săi (6:16-21)

Între timp se înserase şi Isus S-a retras, singur pe munte. Negreşit, oamenii din mulţime s-au întors fiecare la casele lor, lăsându-i pe ucenici singuri. Prin urmare, ucenicii s-au gândit să se ducă la mare şi să se pregătească pentru a traversa Marea Galileii, întorcându-se pe malul celălalt.

În timp ce traversau marea, ca să se ducă la Capernaum, s-a întunecat iar Isus nu era cu ei. Dar unde era? Era pe munte, unde Se ruga. Ce bine îi înfăţişează acest tablou pe adepţii lui Cristos de azi, cuprinşi de valurile vieţii. S-a întunecat şi Domnul Isus nu poate fi zărit nicăieri. Asta nu înseamnă însă că El nu ştie ce se petrece cu noi aici pe pământ. El este în cer, unde Se roagă pentru preaiubiţii Săi.

Marea Galileii e un lac predispus la furtuni violente, care se. iscă aproape din senin. Datorită configuraţiei topografice a văii Râului Iordan, vântul parcă suflă cu viteză şi mai mare. Când ajunge vijelia să lovească valurile Mării Galileii, acestea capătă proporţii foarte mari, ameninţând ambarcaţiunile mici cu naufragierea.

Ucenicii vâsliseră cam douăzeci şi cinci sau treizeci de stadii. Din punct de vedere omenesc, ei erau în mare pericol. În clipa aceea, şi-au ridicat privirile şi L-au văzut pe Isus umblând pe mare şi apropiindu-Se de corabie. Asistăm aici la o altă minune mare: Fiul iui Dumnezeu umblând pe apele Mării Galileii. Ucenicii s-au temut, deoarece nu şi-au dat seama cine este această Persoană minunată.

Observaţi frumuseţea naraţiunii, subliniată de însăşi simplitatea ei! Ni se relatează aici unele din cele mai uimitoare fapte, dar Ioan nu recurge la cuvinte pompoase, nu încearcă să ne impresioneze prin caracterul măreţ al faptului ce se desfăşoară înaintea ochilor noştri. Mai degrabă, el face uz de o remarcabilă economie de cuvinte, lăsând faptele să vorbească.

Apoi Domnul Isus a rostit acele minunate cuvinte de mângâiere: „Eu sunt. Nu vă temeţi!" Dacă nu ar fi fost decât un om, ei ar fi avut motive să se teamă. Dar El este Creatorul şi Susţinătorul universului. Avându-L pe El aproape, nu mai avem motive să ne temem. Cel care a făcut, de la bun început, Marea Galileii a fost, negreşit, capabil să-i liniştească apoi apele şi să-i aducă pe ucenici în siguranţă la mal. Cuvintele: „Eu sunt", constituind un nume al lui Iehova, apar astfel pentru a doua oară în Evanghelia lui Ioan, Isus aplicându-le la Persoana Sa.

Când şi-au dat ucenicii seama că este Domnul Isus, L-au primit cu drag în corabie şi au ajuns îndată la destinaţie. Iată un alt miracol pe care Ioan se mulţumeşte să-l enunţe, fără a oferi nici o explicaţie. De-acum ucenicii nu mai trebuiau să vâslească. Domnul Isus i-a adus la mal într-o clipă. Ce Persoană minunată este El!

Suntem acum în ziua următoare celei în care a avut loc hrănirea celor cinci mii. Mulţimea de oameni continuă să se afle în zona de la nord-est de Marea Galileii. Oamenii i-au văzut pe ucenici urcând în mica lor corăbioară în seara zilei precedente şi au remarcat că Isus nu s-a urcat cu ei în corabie. Nu exista acolo decât o singură corabie: cea pe care au luat-o ucenicii.

În ziua următoare, au venit corăbioare din Tiberiada, aproape de locul unde Domnul Isus hrănise mulţimea. Dar Domnul nu putea să fi plecat cu vreuna din aceste corăbioare, deoarece acestea numai ce sosiseră. Totuşi poate că tocmai la bordul acestor corăbii au traversat oamenii aceştia marea, ducându-se la Capernaum, aşa cum se arată în versetele următoare.

Oamenii L-au urmărit pe Isus cu toată atenţia. Ei ştiau că El Se suise pe munte să se roage. Ei mai ştiau şi aceea că nu se urcase în corabie cu ucenicii, şi deci nu traversase lacul. Cu toate acestea, a doua zi nu putea fi găsit nicăieri. Atunci ei s-au decis să treacă de cealaltă parte, la Capernaum, unde, după toate probabilităţile, se aflau ucenicii. Ei nu-şi puteau explica cum S-ar putea afla Isus acolo, dar, neavând altă soluţie, s-au gândit să-L caute totuşi în acea localitate.

Sosind la Capernaum, L-au găsit acolo. Neputându-şi stăpâni curiozitatea, l-au întrebat când a sosit. Isus le-a răspuns indirect la întrebare. El Şi-a dat seama că ei nu-L căutau pentru că I-ar fi cunoscut adevărata identitate, ci datorită faptului că i-a hrănit. Doar cu o zi în urmă îl văzuseră făcând o minune. Asta ar fi trebuit să-i convingă că El este cu adevărat Creatorul lor şi Mesia. Dar interesul lor se mărginea la satisfacerea foamei fizice, după ce fuseseră săturaţi cu pâinile miraculoase.

De aceea, Isus i-a sfătuit să nu lucreze pentru mâncarea pieritoare. Prin asta Domnul nu a vrut să se înţeleagă că oamenii nu mai trebuie să-şi câştige existenţa zilnică prin muncă, ci a subliniat că nu acesta ar trebui să fie scopul suprem al existenţei lor. Satisfacerea foamei fizice nu este lucrul cel mai important din viaţa cuiva. Omul nu este alcătuit doar din trup, ci şi din duh şi suflet. Noi trebuie, mai degrabă, să lucrăm pentru mâncarea care rămâne pentru viaţa veşnică. Omul nu trebuie să trăiască de parcă trupul lui ar fi suprem. El nu trebuie să-şi consacre toate energiile şi talentele hrănirii acestui trup de carne, care nu peste mulţi ani va fi, oricum, mâncat de viermi. Mai degrabă, el trebuie să se asigure că sufletul lui este hrănit zi de zi cu Cuvântul lui Dumnezeu. „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt ce iese din gura lui Dumnezeu." Noi ar trebui să lucrăm neobosiţi pentru a acumula o cunoaştere cât mai bună a Cuvântului lui Dumnezeu.

Când a spus Domnul Isus că Dumnezeu Tatăl a pus asupra Lui pecetea Sa, asta a însemnat că Dumnezeu L-a trimis şi L-a aprobat. Când punem pecetea pe ceva, înseamnă că afirmăm că este adevărat. Dumnezeu L-a pecetluit pe Fiul Omului în sensul că L-a aprobat, ca fiind Cel care a rostit adevărul.

Oamenii L-au întrebat acum pe Domnul ce trebuie să facă pentru a îndeplini lucrările lui Dumnezeu. Omul veşnic încearcă să ajungă în cer prin meritele sale proprii. Lui îi place să simtă că a făcut fapte care să merite mântuirea. Dacă va putea cumva să demonstreze că a contribuit el însuşi cu ceva la mântuirea sufletului său, atunci va considera acesta un prilej de lăudăroşenie şi asta ti va aduce multă satisfacţie.

Isus a văzut făţărnicia acestor oameni care se prefăceau că lucrează pentru Dumnezeu, dar, în acelaşi timp, nu voiau să aibă nimic de a face cu Fiul lui Dumnezeu. Isus le-a spus că primul lucru pe care trebuie să-l facă este să-L accepte pe Cel pe care L-a trimis Dumnezeu. Tot aşa este şi astăzi. Mulţi caută să ajungă în cer prin meritele lor proprii, făcând fapte bune. Dar înainte de a putea face fapte bune pentru Dumnezeu, ei trebuie mai întâi să creadă în Domnul Isus Cristos. Faptele bune nu preced mântuirea, ci o urmează. Singura faptă bună pe care o poate săvârşi cineva este să-şi mărturisească păcatele şi să-L primească pe Cristos ca Domn şi Mântuitor.

Versetul acesta este o dovadă în plus pentru răutatea inimii omeneşti. Doar cu o zi înainte, oamenii aceştia îl văzuseră pe Domnul Isus hrănind cinci mii de oameni cu cinci pâini şi doi peşti, pentru ca în ziua următoare să vină la El şi să-I ceară un semn care să valideze pretenţiile Sale de a fi Fiul lui Dumnezeu. Asemenea celor mai mulţi necredincioşi, ei voiau să vadă, înainte de a putea crede: „ca să-1 vedem şi să putem crede în Tine." Dar nu aceasta este ordinea lui Dumnezeu. Dumnezeu îi spune păcătosului: „Dacă vei crede, atunci vei vedea." Mai întâi trebuie să se manifeste credinţa.

Revenind la Vechiul Testament, iudeii I-au amintit lui Isus de minunea cu mana din pustiu (mana era un aliment miraculos, de culoare albă, sub formă de granule mici, rotunde, pe care Dumnezeu a pus-o la dispoziţia israeliţilor în peregrinările lor prin pustiu. Israeliţii trebuiau să culeagă mană în fiecare dimineaţă, în primele şase zile ale săptămânii), lăsând să se înţeleagă că, în opinia lor, fapta lui Isus nu se apropia nici pe departe de acea minune. Astfel ei au citat textul din Psalmul 78:24,25, unde se spune: „El le-a dat pâine din cer să mănânce," sugerând că Moise ar fi chemat pâine din cer, în timp ce Domnul ar fi fost mai prejos decât Moise, deoarece El s-a mulţumit să înmulţească pâinea ce deja exista.

Răspunsul Domnului exprimă cel puţin două idei. Mai întâi, nu Moise a fost cel care le-a dat mana, ci Dumnezeu. Apoi mana aceea nu a fost adevărata pâine din cer de natură spirituală, ci un aliment fizic, destinat trupului de carne, a cărei valoare se limita strict la viaţa aceasta pământească. În schimb, Domnul s-a referit în acest text la adevărata pâine, cea ideală şi autentică, pe care Dumnezeu o dăruieşte din cer. Este pâinea destinată sufletului, nu trupului. Cuvintele Tatăl Meu constituie o declaraţie a lui Cristos cu privire la dumnezeirea Lui.

Domnul Isus S-a revelat pe Sine ca fiind pâinea lui Dumnezeu care s-a coborât din cer şi dă viaţă. El a demonstrat superioritatea pâinii lui Dumnezeu faţă de mana din pustiu. Mana nu putea să dea viaţă, ci doar întreţinea viaţa fizică şi, oricum, nu era destinată lumii întregi, ci doar Israelului. Adevărata pâine se coboară din cer şi dă viaţă oamenilor - nu doar unui singur popor, ci lumii întregi.

Iudeii încă nu-şi dădeau seama că Domnul Isus Se referea la Sine când vorbea despre pâinea adevărată şi aşa se face că I-au cerut pâine. Ei continuau să gândească în termenii unei pâini fizice. Din nefericire, în inimile lor nu se găsea credinţă adevărată.

Acum Isus afirmă adevărul cu simplitate şi claritate. El este pâinea vieţii. Cei care vin la El îşi astâmpără pe veci foamea spirituală. Cei care cred în El constată că li se astâmpără pe veci setea. Observaţi cuvintele Eu sunt din acest verset şi notaţi că Domnul face din nou o afirmaţie prin care se pune pe picior de egalitate cu Iehova. Ar fi o totală nebunie ca un om păcătos că rostească cuvintele din versetul 35. Nici un om simplu nu poate satisface propria sa foame sau sete, darmite apetitul spiritual al întregii lumi!

În versetul 30, iudeii necredincioşi îi cer Domnului un semn, pentru ca să poată vedea şi să creadă. Aici Isus arată că deja le-a spus că L-au văzut - acesta fiind semnul cel mai mare dintre toate - şi totuşi nu au crezut. Dacă Fiul lui Dumnezeu a putut sta în faţa lor în umanitatea Sa desăvârşită, şi totuşi nu a fost recunoscut de ei, atunci e îndoielnic că orice semn care li s-ar da ar putea să-i convingă.

Domnul nu a fost descurajat de necredinţa iudeilor. El ştia că toate scopurile şi planurile Tatălui aveau să se împlinească. Chiar dacă iudeii cărora le vorbea El nu voiau să-L accepte, El ştia că toţi aceia care fuseseră aleşi de Dumnezeu vor veni la El. După cum se exprimă Pink: „Convingerea că toate planurile eterne ale lui Dumnezeu sunt invincibile e de natură să-ţi dea un sentiment de calm, de echilibru lăuntric, de curaj şi de perseverenţă pe care nu ţi le poate conferi nici o altă sursă."

Versetul acesta este foarte important deoarece afirmă în doar câteva cuvinte două din cele mai importante învăţături ale Bibliei. Prima este faptul că Dumnezeu i-a încredinţat pe unii lui Cristos şi că toţi cei pe care i-a dat El vor fi mântuiţi. Cealaltă învăţătură se referă la responsabilitatea omului. Pentru a fi mântuit, omul trebuie să vină la Domnul Isus şi să-L accepte prin credinţă. Dumnezeu într-adevăr îi alege pe unii oameni să fie mântuiţi, dar Biblia nu ne învaţă niciunde că El i-a ales pe alţii să fie condamnaţi. Dacă este cineva mântuit, asta se datorează harului fără plată al lui Dumnezeu. Dar dacă va pieri cineva pe veci, asta va fi numai din vina lui. Toţi oamenii sunt condamnaţi de propria lor păcătoşenie şi răutate. Dacă toţi oamenii s-ar duce în iad, nu ar primi decât ceea ce merită. În harul Lui, Dumnezeu se apleacă şi mântuieşte persoane individuale din marea masă a omenirii. Are oare Dumnezeu dreptul de a proceda astfel? Negreşit că da. Dumnezeu poate face cum doreşte şi nimeni nu poate să-I refuze acest drept. Noi ştim că Dumnezeu niciodată nu va face nici un lucru greşit sau nedrept.

Dar după cum Biblia ne învaţă că Dumnezeu a ales anumite persoane să fie mântuite, tot aşa ea ne învaţă că omul poartă răspunderea de a accepta evanghelia. Dumnezeu face o ofertă universală - potrivit căreia, dacă omul va crede în Domnul Isus Cristos, va fi mântuit. Dumnezeu nu îi mântuieşte pe oameni împotriva voinţei lor. Persoana individuală trebuie să vină la El cu pocăinţă şi credinţă. Apoi Dumnezeu o va mântui. Nici un om care vine la Dumnezeu prin Cristos nu va fi izgonit.

Mintea omenească nu poate pricepe aceste învăţături. Pentru om ele sunt incompatibile. Dar noi trebuie să credem în ele, chiar dacă nu le înţelegem, întrucât sunt învăţături biblice, prezentate limpede în Cuvântul Său.

În versetul 37, Domnul Isus a spus că toate planurile lui Dumnezeu cu privire la mântuirea tuturor celor care I-au fost daţi Lui se vor împlini în cele din urmă. Întrucât aceasta a fost voia Tatălui, Domnul va avea grijă personal ca acest lucru să se întâmple, misiunea Lui fiind împlinirea voii lui Dumnezeu.

„Am coborât din cer" a spus Cristos, propovăduind fără echivoc faptul că El nu şi-a început viaţa în ieslea Betleemului. Mai degrabă El a existat din veşniciile veşniciilor, cu Dumnezeu Tatăl în cer. Venind în lume, El a fost Fiul ascultător al lui Dumnezeu. De bună voie El a ocupat locul de rob, pentru a împlini voia Tatălui Său. Asta nu înseamnă că nu a avut voinţă proprie, ci, mai degrabă, că propria Lui voie a fost în acord desăvârşit cu voia lui Dumnezeu.

Voia Tatălui a fost ca toţi cei care I-au fost daţi lui Cristos să fie mântuiţi şi păziţi până la învierea celor drepţi, când vor fi înviaţi şi duşi acasă în cer. Cuvintele nimic şi tot se referă la credincioşi. Aici El S-a referit nu doar la credincioşii individuali, ci la întreg corpul de creştini din toate veacurile. Domnul Isus Şi-a asumat responsabilitatea de a se îngriji ca nici un membru al trupului acestuia să nu se piardă, ci întreg trupul să fie înviat în ziua de pe urmă.

În ce-i priveşte pe creştini, ziua de pe urmă se referă la ziua în care Domnul Isus va veni în văzduh, când morţii vor învia primii, fiind apoi urmaţi de credincioşii aflaţi în viaţă, care vor fi transformaţi, urmând ca toţi să fie răpiţi pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh, pentru a fi pe veci cu Domnul. Pentru iudei asta însemna venirea lui Mesia cu mare slavă.

Domnul a continuat apoi explicând cum devine cineva membru al familiei celor răscumpăraţi. Voia lui Dumnezeu este ca toţi cei care îl văd pe Fiul şi cred în El să aibă viaţă veşnică. A-L vedea pe Fiul înseamnă aici nu a-L vedea cu ochii fizici, ci cu ochii credinţei. O persoană trebuie să vadă sau să recunoască faptul că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul lumii. Apoi, acea persoană trebuie să creadă în El. Asta înseamnă că printr-un act hotărât de credinţă acea persoană trebuie să-L primească pe Domnul Isus ca Mântuitor personal. Toţi cei care fac asta primesc viaţa veşnică bucurându-se de ea ca bun aflat la dispoziţia lor în viaţa de acum, primind şi asigurarea că vor fi înviaţi în ziua de pe urmă.

Oamenii nu erau deloc pregătiţi să-L accepte pe Domnul Isus şi şi-au exprimat dezaprobarea, murmurând împotriva Lui. El afirmase despre Sine că este pâinea ce s-a coborât din cer. Ei şi-au dat seama că este o afirmaţie de mare importanţă. Pentru ca să se coboare din cer, cineva nu poate fi un simplu om, nici măcar un mare profet. Şi astfel ei au protestat împotriva Lui pentru că nu erau dispuşi să creadă cuvintele Lui.

Ei presupuneau că Isus este fiul lui Iosif. Desigur, ei greşeau în această privinţă. Isus S-a născut din Fecioara Maria. Nu Iosif a fost tatăl Lui. Mai degrabă, El a fost zămislit de Duhul Sfânt. Eşecul lor de a crede în naşterea din fecioară a condus la întunericul lor spiritual şi la necredinţa lor. Tot aşa este şi astăzi. Cei care refuză să-L accepte pe Domnul Isus ca Fiul lui Dumnezeu care a venit în lume prin pântecele unei fecioare ajung să respingă toate marile adevăruri cu privire la Persoana şi lucrarea lui Cristos.

Deşi nu I s-au adresat direct Lui, Isus a ştiut exact despre ce vorbeau şi, prin urmare, le-a spus: „Nu murmuraţi între voi." Versetele următoare explică de ce murmurul lor a fost fără folos. Cu cât respingeau mai mult iudeii mărturia Domnului Isus, cu atât mai dificile deveneau pentru ei învăţăturile Sale. Cine respinge lumina ajunge să nu i se mai dea lumină. Cu cât respingeau mai mult evanghelia, cu atât mai dificil le era să o accepte. Dacă n-au acceptat ei lucrurile simple pe care li le-a spus Domnul, cum ar fi putut vreodată înţelege lucrurile mai profunde pe care avea să le aducă Domnul la cunoştinţa lor?

Omul în sine este total neajutorat, lipsit de orice nădejde. El nu are nici măcar tăria de a veni la Isus de unul singur. Dacă nu începe Tatăl mai întâi să lucreze în inima şi în viaţa lui, el nu-şi va da niciodată singur seama de groaznica sa vinovăţie şi nevoia de a avea un Mântuitor. Multor oameni le este greu să accepte acest verset. După ei, versetul spune că e posibil ca un om să dorească să fie mântuit, constatând însă că acest lucru este imposibil de îndeplinit. Dar nu acesta este sensul versetului. Versetul ne învaţă în primul rând şi în modul cel mai ferm cu putinţă că Dumnezeu este Cel care a acţionat primul în viaţa noastră şi a căutat să ne câştige pentru Sine. Noi avem posibilitatea de a-L accepta pe Domnul Isus sau de a-L refuza. Dar noi înşine nu am fi avut niciodată dorinţa de a fi mântuiţi, de a-L accepta pe Isus, dacă Dumnezeu nu ar fi vorbit mai întâi inimilor noastre. Din nou Domnul adaugă promisiunea că îl va învia pe fiecare credincios adevărat în ziua de pe urmă. După cum am văzut mai înainte, asta se referă la venirea lui Cristos, ca să-Şi ia sfinţii, când credincioşii morţi vor fi înviaţi iar cei vii vor fi schimbaţi. Aceasta înviere este numai pentru credincioşi.

După ce a afirmat în termenii cei mai tranşanţi cu putinţă că nici un om nu poate veni la El decât dacă Tatăl îl atrage, Domnul explică în continuare cum îi atrage Tatăl pe oameni. Mai întâi, El citează textul de la Isaia 54:13: „Şi ei vor fi învăţaţi de Dumnezeu". Dumnezeu nu se rezumă doar la a alege persoane individuale. El vorbeşte inimii acestora, prin învăţăturile din Cuvântul Său cel scump.

Aici intervine voinţa omului. Cei care răspund la învăţătura Cuvântului lui Dumnezeu şi învaţă de la Tatăl sunt cei care vin la Cristos. Aici vedem din nou expuse în Cuvântul lui Dumnezeu, faţă în faţă, cele două adevăruri capitale: suveranitatea lui Dumnezeu şi libertatea omului de a alege. Aceste adevăruri ne arată că mântuirea are o latură divină şi una umană.

Când Isus a spus: „Este scris în proroci", El S-a referit, desigur, la cărţile profetice din Biblie, în principal la Isaia, ideea fiind însă reliefată în toate scrierile profetice. Prin învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu şi ale Duhului Sfânt sunt oamenii atraşi la Dumnezeu.

Faptul că oamenii sunt învăţaţi de Dumnezeu nu înseamnă că ei L-au văzut pe El. Singurul care L-a văzut pe Tatăl este Cel care a venit de la Dumnezeu, respectiv Domnul Isus însuşi.

Toţi cei care sunt învăţaţi de Dumnezeu sunt învăţaţi despre Domnul Isus Cristos, deoarece învăţătura lui Dumnezeu îl are ca subiect central pe Cristos.

Versetul 47 constituie una din cele mai scurte şi mai concise declaraţii din toată Biblia cu privire la modul prin care poate fi mântuit cineva. Domnul Isus a afirmat, în cuvinte ce nu pot fi înţelese greşit, că oricine crede în El are viaţă veşnică. Observaţi că El a introdus aceste cuvinte extraordinare prin expresia: „Adevărat, adevărat vă spun". Acesta este unul din numeroasele versete din Noul Testament care ne învaţă că mântuirea nu se capătă prin fapte, nici prin păzirea legii, nici prin apartenenţa la o biserică, nici prin păzirea Regulii de Aur, ci, pur şi simplu, prin credinţa în Domnul Isus Cristos.

Apoi Domnul Isus afirmă că El este pâinea vieţii, despre care a vorbit până acum. Pâinea vieţii înseamnă, desigur, pâinea care dă viaţă celor care se hrănesc cu ea. Iudeii ridicaseră anterior subiectul manei din pustiu şi-L provocaseră pe Domnul Isus să creeze un produs la fel de minunat ca mana. Aici Domnul le-a amintit că părinţii lor se hrăniseră cu mana din pustiu şi muriseră. Cu alte cuvinte, mana fusese dată doar pentru viaţa de aici, ea neavând putere să dea viaţă veşnică celor care au mâncat din ea. Prin expresia: „părinţii voştri" Domnul S-a disociat de omenirea decăzută, lăsând să se înţeleagă din nou dumnezeirea Lui unică.

În contrast cu mana, Domnul Isus S-a numit pe Sine pâinea care se coboară din cer. Dacă mănâncă cineva această pâine, nu mai moare. Asta nu înseamnă că nu va muri fizic, ci că va avea viaţă veşnică în cer. Chiar dacă ar muri fizic, trupul lui va fi înviat în ziua de pe urmă şi persoana respectivă va petrece veşnicia cu Domnul.

În versetul acesta şi cele ce urmează, Domnul Isus Se referă de mai multe ori la oameni care mănâncă din El. Ce înseamnă aceasta? Să însemne oare că oamenii trebuie să mănânce din El în chip fizic, literal? Evident ideea depăşeşte domeniul posibilului, fiind, în acelaşi timp total respingătoare. Unii cred însă că Domnul S-ar fi referit la faptul că, în cadrul Cinei Domnului ar trebui să ne hrănim din El, că, în chip miraculos şi tainic, pâinea şi vinul sunt transformate în trupul şi sângele lui Cristos şi că, pentru a putea fi mântuiţi, trebuie să ne împărtăşim din aceste elemente. Dar nu asta a spus Isus. Contextul arată clar că a mânca din El înseamnă a crede în El. Când ne punem încrederea în Domnul Isus Cristos, ca Mântuitor al nostru, ni-L însuşim prin credinţă. Ne împărtăşim din binefacerile Persoanei şi lucrării Lui. După cum a spus Augustin: „Crede şi ai mâncat."

Isus este pâinea vie. El nu numai că are viaţă proprie, ci şi dăruieşte altora această viaţă. Cei care mănâncă pâinea aceasta... vor trăi în veci. Cum vine asta? Cum poate Domnul să dea viaţă veşnică păcătoşilor păcătoşi? Răspunsul îl găsim în ultima parte a versetului: „Pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viaţa lumii" Prin aceasta Domnul Isus le îndrepta privirile spre moartea Sa pe cruce, ce avea să se întâmple, prin care El avea să-şi dea viaţa ca preţ de răscumpărare pentru păcătoşi. Trupul Său avea să fie frânt iar sângele Lui avea să se verse ca jertfă pentru păcat, El murind astfel în locul nostru, plătind pentru păcatele noastre plata pe care noi o meritam. Şi de ce avea să facă acest lucru? El a făcut acest lucru pentru viaţa lumii. El nu avea să moară doar pentru poporul evreu, nici măcar pentru cei aleşi, ci moartea Sa avea să aibă suficientă valoare pentru întreaga lume. Asta nu înseamnă însă că întreaga lume va fi mântuită, ci, mai degrabă că, lucrarea Domnului Isus de la Calvar avea să aibă suficientă valoare pentru a mântui întreaga lume, dacă toţi oamenii ar veni la Isus.

Iudeii continuau însă să se gândească în termeni literali la pâinea şi carnea fizică. Gândurile lor nu se puteau ridica deasupra lucrurilor acestei vieţi. Ei nu-şi dădeau seama că Domnul Isus a recurs la lucruri fizice, pentru a-i învăţa adevăruri spirituale. Şi astfel s-au întrebat între ei cum poate omul acesta, considerat de ei un om oarecare, să-şi dea trupul pentru a fi mâncat de alţii. O paraşută se deschide doar după ce ai făcut

saltul în gol, părăsind aparatul de zbor. Credinţa precede vederea şi-ţi pregăteşte sufletul să înţeleagă, inima să creadă şi voinţa să se supună. Toate întrebările tale ce încep cu cuvântul „Cum?" îşi vor primi răspunsul când te vei supune autorităţii lui Cristos, după cum a procedat şi Pavel, când a strigat: "Doamne, ce vrei să fac?"

Încă o dată, Isus, cunoscând toate lucrurile, şi-a dat seama exact ce gândesc şi spun ei. Şi astfel i-a avertizat solemn că dacă nu mănâncă trupul Său şi nu beau sângele Lui, nu au viaţă în ei. Asta nu se putea referi în nici un chip la pâinea şi vinul de la Cina Domnului. Când Domnul a instituit Cina Sa, în noaptea în care a fost vândut, trupul Lui nu fusese frânt încă iar sângele Lui nu fusese vărsat. Ucenicii s-au împărtăşit din pâine şi vin, dar nu au mâncat în chip literal trupul Lui şi nu au băut sângele Lui. Domnul Isus a afirmat doar faptul că dacă nu ne însuşim prin credinţă valoarea jertfei Sale de pe Calvar, a morţii Sale de acolo pentru noi, nu vom putea fi niciodată mântuiţi. Noi trebuie să credem în El, să-L primim, să ne încredem în El şi să ni-L însuşim.

Comparând acest verset cu versetul 47, reiese clar că a mânca trupul Său şi a bea sângele Lui înseamnă a crede în El. În versetul 47 citim că: „Cine crede în Mine are viaţă veşnică". În versetul 54 aflăm că oricine mănâncă trupul Lui şi bea sângele Lui are viaţă veşnică. Dar elementele egale cu elementul principal sunt egale şi între ele. A mânca trupul Lui şi a bea sângele Lui înseamnă a crede în El. Toţi cei care cred în El vor fi înviaţi în ziua de pe urmă. Asta se referă, desigur, la trupurile celor care au murit pe când ei credeau în Domnul Isus.

Trupul Domnului Isus este adevărata hrană iar sângele Lui adevărata băutură (textul critic: „adevărata hrană... adevărata băutură" dar sensul este identic cu cel din alte versiuni: „cu adevărat hrană..."). Asta contrastează cu hrana şi băutura din lumea această, care au doar o valoare temporară. Valoarea morţii Domnului Isus este însă veşnică. Cei care se împărtăşesc din El prin credinţă primesc viaţa care nu se va termina niciodată.

Între El şi cei care cred în El există o foarte strânsă unire. Oricine mănâncă trupul Lui şi bea sângele Lui rămâne în El şi El rămâne în acea persoană. Nimic nu ar putea fi mai apropiat sau mai intim decât această relaţie. Când mâncăm hrana fizică, o introducem în însăşi fiinţa noastră, aceasta devenind parte din noi înşine. Când îl acceptăm pe Domnul Isus ca Răscumpărător al nostru, El pătrunde şi rămâne în viaţa noastră iar noi, la rândul nostru, rămânem (adică trăim în permanenţă) în El.

Domnul oferă în acest verset o altă ilustraţie a legăturii strânse ce există între El şi copiii Lui. Ilustraţia se referă la legătura Sa proprie cu Dumnezeu Tatăl. Tatăl, care este viu, L-a trimis pe Domnul Isus în lume. (Expresia Tatăl, care este viu înseamnă Tatăl care este Izvorul, vieţii). Ca Om aici pe pământ, Isus a trăit prin Tatăl. Viaţa Lui a fost trăită în cea mai strânsă uniune şi armonie cu Dumnezeu Tatăl. Dumnezeu a fost centrul şi circumferinţa vieţii Sale. Scopul Său a fost de a fi total preocupat cu Dumnezeu Tatăl. El a trăit aici pe pământ, ca Om, şi lumea nu şi-a dat seama că El era Dumnezeu manifestat în trup. Deşi El a fost înţeles greşit de lume, El şi cu Tatăl au fost una. Ei au trăit în cea mai strânsă intimitate. Exact aşa este şi cu credincioşii în Domnul Isus. Ei se află aici în lume, sunt greşit înţeleşi de lume, sunt urâţi şi adesea persecutaţi. Dar pentru că au crezut şi şi-au pus încrederea în Domnul Isus, ei trăiesc prin El. Viaţa lor este strâns legată de viaţa Lui şi viaţa aceasta nu se va sfârşi niciodată.

Versetul acesta pare să rezume tot ce a spus Domnul în versetele precedente. El este pâinea care S-a coborât din cer. El este superior manei pe care au mâncat-o părinţii în pustiu. Pâinea aceea a avut doar o valoare trecătoare, fiind destinată doar vieţii de aici. Dar Cristos este Pâinea lui Dumnezeu, care dă viaţă veşnică. tuturor celor care se hrănesc din El.

Mulţimea L-a urmat pe Isus şi pe ucenicii Săi de pe malul de nord-est al Mării Galileii până la Capernaum. Se pare că mulţimea L-a găsit pe Isus în sinagogă (sinagoga era un lăcaş de întrunire local, dar nu trebuie confundată cu templul din Ierusalim - singurul loc unde puteau fi aduse jertfe), unde Domnul a rostit mesajul despre Pâinea vieţii.

Între timp, numărul ucenicilor Domnului Isus a depăşit cifra iniţială a celor doisprezece de la început. Oricine îl urma şi mărturisea că acceptă învăţăturile Sale era cunoscut sub denumirea de ucenic. Dar nu toţi cei cărora li se spunea ucenicii Lui erau credincioşi adevăraţi. Mulţi din cei ce mărturiseau că sunt ucenicii Lui au spus: „Cuvântul acesta este prea tare." Cu alte cuvinte, învăţătura Lui îi ofensa. Problema nu consta în faptul că ei nu ar fi înţeles ce spunea El, ci, mai degrabă, învăţătura în sine le repugna. Când au spus: „Cine poate să-l înţeleagă" (textual: „cine poate să-l audă?") au făcut, de fapt, următoarea declaraţie: „Cine poate suporta să audă o învăţătură atât de insuportabilă?"

Găsim aici alte dovezi ale faptului că Domnul avea o cunoştinţă perfectă. Isus ştia exact ce spun ucenicii Lui. El ştia că ei vociferează în legătură cu declaraţia Sa că a venit din cer şi că nu ie place că li s-a spus că oamenii trebuie să mănânce trupul Său şi să bea sângele Lui, pentru a avea viaţă veşnică. De aceea, El îi întreabă: „Aceasta vă face să vă poticniţi?"

Ei s-au poticnit pentru că le-a spus că a venit din cer. Acum El îi întreabă ce ar crede ei dacă L-ar vedea suindu-Se înapoi în cer aşa cum ştia Domnul că va proceda după învierea Sa. Ei au fost, de asemenea, ofensaţi pentru că El a spus că oamenii trebuie să mănânce trupul Său. Dar ce ar gândi ei, dacă ar vedea trupul acela suindu-Se unde era mai înainte? Cum ar putea oamenii să mănânce trupul Lui fizic şi să bea sângele Lui fizic, după ce S-a întors El la Tatăl?

Oamenii aceştia se gândeau doar la trupul fizic al lui Cristos, dar El le spune aici că viaţa veşnică nu constă în a mânca carne ci este de fapt lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Carnea nu poate da viaţă. Numai duhul poate face acest lucra. Ei interpretaseră cuvintele Sale la modul propriu, fără să-şi dea seama că ele trebuie înţelese în mod spiritual. Şi astfel aici Domnul le explică că cuvintele pe care le-a rostit El sunt duh şi viaţă. Atunci când cuvintele Sale referitoare la necesitatea de a mânca trupul Său şi a bea sângele Lui sunt înţelese în mod spiritual, izvorând din credinţa în El, cei care acceptă acest mesaj primesc viaţă veşnică.

Chiar pe când rostea aceste cuvinte, Domnul Şi-a dat seama că unii din ascultătorii Săi nu L-au înţeles, pentru că nu voiau să creadă. Dificultatea nu consta atât de mult în neputinţa lor de a crede, cât în refuzul de a face acest lucru. Isus ştia de la început că unii din urmaşii declaraţi ai Săi nu aveau să creadă în El şi că unul din ucenicii Săi avea să-L vândă. Desigur, Isus ştiuse toate aceste lucruri încă din veşnicie, dar sensul acestui verset este că probabil El a devenit conştient de ele încă de la începutul lucrării Sale pe pământ.

Apoi Domnul a explicat că din pricina necredinţei lor le-a spus El anterior că nimeni nu poate veni la El decât dacă i-a fost dat de către Tată! Său. Cuvintele acestea sunt de natură să frângă orgoliul omului, care crede că poate câştiga mântuirea prin forţele proprii sau că aceasta i se cuvine. Domnul Isus le-a spus oamenilor că până şi puterea de a veni la El se poate primi doar de la Dumnezeu Tatăl.

Aceste cuvinte rostite de Domnul Isus au fost aţât de dezagreabile pentru mulţi dintre cei care îl urmaseră încât acum aceştia L-au părăsit, nemaivoind să aibă nimic de a face cu El. Ucenicii aceştia nu au fost niciodată credincioşi adevăraţi. Ei L-au urmat pe Domnul din diverse motive, dar nu din dragoste sinceră pentru El sau pentru că ar fi apreciat adevărata Lui personalitate şi identitate.

În acest punct Isus s-a întors spre cei doisprezece ucenici şi i-a confruntat cu întrebarea dacă nu cumva şi ei doresc să-L părăsească.

Răspunsul lui Petru este demn de remarcat. El a spus, de fapt: „Doamne, cum am putea să Te părăsim? Tu predai învăţăturile care conduc la viaţa veşnică. Dacă Te părăsim, nu mai avem la cine merge. A Te părăsi înseamnă a ne pecetlui pierzarea."

Vorbind în numele celor doisprezece, Petru a mai spus şi aceea că ei au ajuns să creadă şi să cunoască că Domnul Isus este Mesia, Fiul Dumnezeului celui viu (textul critic sună astfel: „Tu eşti Sfântul lui Dumnezeu"). Observaţi din nou ordinea cuvintelor: să credem şi să cunoaştem. Mai întâi de toate, ei şi-au pus încrederea în Domnul Isus Cristos şi apoi au ajuns să cunoască faptul că El este într-adevăr Cel care S-a declarat a fi.

În versetele 68 şi 69 Petru a vorbit la persoana întâi plural, cuprinzându-i pe toţi cei doisprezece ucenici. Aici în versetul 70, Domnul Isus l-a corectat, arătându-i că nu trebuie să fie atât de sigur că toţi cei doisprezece sunt credincioşi adevăraţi. E drept că Domnul îi alesese pe cei doisprezece ucenici, dar unul din ei era un diavol. Era în mijlocul lor unul care nu împărtăşea convingerile lui Petru cu privire la Domnul Isus Cristos.

Domnul Isus ştia că Iuda Iscarioteanul avea să-L vândă. El ştia că Iuda nu-L acceptase niciodată ca Domn şi Mântuitor, acesta fiind un alt exemplu al atotştiinţei Domnului Isus. Avem, de asemenea, dovada faptului că Petru nu era infailibil când a vorbit în numele ucenicilor!

În discursul despre pâinea vieţii, Domnul nostru a început cu o învăţătură destul de simplă. Dar, pe măsură ce a înaintat în expunerea mesajului, a devenit tot mai limpede că iudeii au respins cuvintele Sale. Cu cât îşi închideau mai mult inimile şi minţile faţă de adevăr, cu atât mai dificile li se păreau învăţăturile Domnului. În cele din urmă, El s-a referit la necesitatea de a mânca trupul Său şi de a bea sângele Lui. Ei bine, asta a fost prea mult pentru ei! „Acestea sunt cuvinte dificile. Cine le poate înţelege?" au spus ei, renunţând de a-L mai urma. Respingerea adevărului are drept urmare orbirea juridică. Deoarece ei n-au voit să vadă, au ajuns într-un punct în care n-au mai putut să vadă.

Între capitolele 6 şi 7 există un hiat de vreo câteva luni. Isus a rămas în Galileea. El nu voia să stea în Iudeea, unde se afla sediul iudeilor, deoarece aceştia căutau să-L omoare. Există un consens aproape unanim asupra faptului că iudeii menţionaţi în acest verset au fost liderii sau dregătorii naţiunii. Ei îl urau pe Domnul Isus cel mai aprig şi căutau un prilej de a-L omori.

Poate că e bine să precizăm înţelesurile termenului Ioudaios din originalul grec:

(1) iudeu spre a se deosebi de un galileean, de pildă;

(2) iudeu cu sens general, cuprinzându-i pe toţi evreii, inclusiv pe cei ce-L acceptă pe Cristos;

(3) iudeu cu sensul de oponent al creştinismului, în special un lider religios. Ioan foloseşte termenul „iudeu" în special în această a treia accepţiune, deşi el însuşi era iudeu din categoria a doua

Sărbătoarea Corturilor era unul din evenimentele importante din calendarul iudaic, ce cădea în perioada secerişului, celebrând faptul că iudeii au trăit în adăposturi temporare sau colibe după ce au ieşit din Egipt. Era o sărbătoare plină de veselie şi bucurie, care anticipa momentul venirii lui Mesia, când El avea să domnească peste Israel, salvându-i pe israeliţi şi dându-le prilejul de a trăi în pace şi prosperitate.

Fraţii Domnului amintiţi în versetul 3 i s-au născut probabil Mariei după naşterea lui Isus (unii îi numesc verişori sau rude îndepărtate). Dar indiferent cât de mare era gradul de înrudire cu Domnul Isus, fapt e că asta nu le conferea automat calitatea de oameni mântuiţi. Ei nu credeau cu adevărat în Domnul Isus şi-i găsim aici spunându-I să se ducă la Ierusalim, de Sărbătoarea Corturilor, pentru a face unele minuni, dându-le ucenicilor prilejul să vadă ce face. Ucenicii din acest verset nu erau cei doisprezece, ci mai degrabă cei care mărturisiseră că sunt adepţii Domnului Isus în Iudeea.

Deşi ei n-au crezut în El, au dorit ca El să se manifeste pe faţă. Poate că doreau să aibă parte de o parte din această atenţie, ca rude ale unei personaj renumit. Sau şi mai probabil este că îl invidiau pentru faima Sa şi L-au îndemnat să meargă în Iudeea, în speranţa că acolo ar putea fi ucis.

Poate că aceste cuvinte au fost rostite pe un ton sarcastic. Din spusele rudelor Sale reiese că acestea credeau că Domnul caută să-şi atragă publicitate. Ce alt motiv L-ar fi determinat să facă toate aceste minuni în Galileea, dacă nu acela de a deveni renumit? - şi-au spus aceşti oameni. „Acum a venit prilejul Tău", păreau ei să spună. „Te-ai străduit să devii renumit. Prin urmare, acum e momentul să Te duci la Ierusalim, când se ţine sărbătoarea corturilor la care vor participa sute de oameni şi astfel vei avea prilejul de a face minuni pentru ei. Galileea este un loc mult prea retras, unde minunile care le faci sunt făcute, practic, în secret. Cum poţi să procedezi astfel, când noi ştim că vrei să devii binecunoscut?", la care au adăugat: „Dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii."

Ei par să gândească în felul următor: „Dacă eşti cu adevărat Mesia, şi dacă faci aceste minuni pentru a o dovedi, atunci de ce să nu aduci aceste mărturii acolo unde vor avea efect maxim, adică în Iudeea?"

Fraţii Lui nu aveau nici o dorinţă sinceră de a-L vedea proslăvit Ei nu credeau cu adevărat că El este Mesia, nici nu erau dispuşi să-şi pună încrederea în El. Cuvintele lor au fost pline de sarcasm. Inimile lor nu erau puse în ordine cu Domnul. Cât de amară trebuie să fi fost pentru Domnul constatarea că proprii Lui fraţi se îndoiau de cuvintele şi faptele Lui! Şi totuşi, în viaţă exact aşa se petrec lucrurile, când adesea cei mai apropiaţi şi dragi lor se opun celor care îl slujesc cu credincioşie pe Dumnezeu.

Viaţa Domnului s-a desfăşurat în perfectă ordine, de la început până la sfârşit. Fiecare zi şi fiecare pas pe care l-a făcut - toate au fost făcute în concordanţă cu un plan prestabilit. Prilejul nimerit pentru a Se manifesta deschis lumii nu sosise încă. El ştia exact ce-L aştepta şi că nu este voia lui Dumnezeu ca El să se ducă la Ierusalim în acest punct şi să se prezinte public. Dar El le-a amintit fraţilor Săi că vremea lor sosise, că prilejul pentru ei era deja nimerit. Ei îşi trăiau viaţa în funcţie de dorinţele şi pornirile lor proprii, şi nu în ascultare de voia lui Dumnezeu. Ei

puteau să-şi croiască, după bunul plac, planurile de voiaj, deoarece ei nu voiau să facă decât voia lor proprie.

Lumea nu putea să-i urască pe fraţii Domnului, deoarece ei îi aparţineau. Ei s-au situat de partea lumii, împotriva lui Isus. Întreaga lor viaţă era în armonie cu mersul lumii. Lumea din acest verset se referă la sistemul clădit de om, în care nu există loc pentru Dumnezeu şi pentru Cristosul Său: lumea culturii, a artei, a educaţiei sau a religiei. Şi în textul nostru, Iudeea reprezenta sediul lumii, în ipostaza ei religioasă, deoarece dregătorii iudeilor din Iudeea erau cei care-L urau pe Cristos cel mai intens.

Lumea îl ura pe Cristos pentru că El a mărturisit cu privire la faptul că faptele ei erau rele. Ce trist comentariu asupra naturii depravate a omului este să constatăm că atunci când un Om fără păcat şi fără pată a venit în lume, lumea a căutat să-L ucidă! Perfecţiunea vieţii lui Cristos scotea în evidenţă marcanta imperfecţiune a tuturor celorlalţi oameni. Aşa după cum linia dreaptă pune în evidenţă strâmbătatea unei linii în zigzag, tot aşa venirea Domnului în această lume a avut drept scop şi dezvăluirea omului

În toată păcătoşenia lui. Dar omul nu a putut suferi să fie astfel demascat. În loc să se pocăiască şi să-I ceară lui Dumnezeu îndurare, el a căutat să-L distrugă pe Cel care i-a descoperit păcatul. Iată ce spune F.B. Meyer în această privinţă.

Vai, cât de groaznică trebuie să fie mustrarea pe care o poate administra Iubirea întrupată, când afirmă, aşa cum a făcut-o în zilele când era pe acest pământ, despre unii: „Lumea nu vă poate urî". A nu fi urât de lume; a fi flatat şi gâdilat de lume este una din cele mai groaznice posturi în care se poate găsi un creştin. „Cu ce am greşit, de au ajuns să mă vorbească de bine?" spunea odată unul din înţelepţii din vechime. Absenţa urii lumii faţă de noi dovedeşte că nu depunem mărturie prin viaţa noastră că faptele ei sunt rele. Căldura iubirii pe care ne-o acordă lumea dovedeşte că îi aparţinem. Prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu. Prin urmare, oricine vrea să fie prietenul lumii este duşmanul lui Dumnezeu (Ioan 7:7;15:19;Iacov 4:4).

Domnul le-a spus fraţilor Săi să se ducă la această sărbătoare - ceea ce relevă un alt aspect trist, prezentându-i pe fraţii Lui în postura de oameni care se pretindeau a fi religioşi, ca unii care ţineau cu tot dinadinsul să respecte Sărbătoarea Corturilor. Dar Cristosul lui Dumnezeu se afla în tot acest timp chiar în mijlocul lor, ei fiind însă total lipsiţi de iubire reală pentru El. Omul e foarte ataşat de ritualurile religioase, deoarece pe acestea le poate îndeplini mecanic, fără nici un interes pornit din inimă. De îndată ce l-ai pus însă faţă în faţă cu Persoana lui Cristos, se va simţi stingherit. Isus a spus că nu se suie încă la acest praznic pentru că vremea Lui nu a sosit încă deplin (textul critic omite, din păcate, cuvântul „încă", ce apare în textul original. Fără el, s-ar putea înţelege că Domnul ar fi spus un neadevăr. Versiunea română redă corect textul original: „Eu încă nu Mă sui...", - sublinierea şi nota traducătorului). El nu a spus că nu se va duce deloc la praznic, întrucât aflăm din versetul 10 că S-a dus totuşi. Mai degrabă, El a vrut să spună că nu se va duce cu fraţii Lui şi nu va prilejui o manifestare publică, căci nu sosise timpul pentru aceasta. Când se va duce, se va duce în linişte, cu minimum de publicitate.

Şi astfel Domnul a rămas în Galileea după ce fraţii Lui s-au suit la praznic. Ei L-au lăsat în urmă pe Cel care putea să le dea toată bucuria şi veselia pe care le simboliza Sărbătoarea Corturilor.

La câtva timp după ce s-au suit fraţii Lui la Ierusalim, Domnul Isus s-a deplasat şi El, în linişte, într-acolo. Ca iudeu devotat, El dorea să participe la acest praznic. Dar ca Fiul ascultător al lui Dumnezeu, El nu putea face acest lucru pe faţă, ci numai în secret.

Iudeii care îl căutau la praznic erau negreşit dregătorii ce căutau să-L ucidă. Când au întrebat: „Unde este El?" nu au făcut-o pentru că ar fi dorit să I se închine, ci, mai degrabă, pentru a-L distruge.

Este clar că prezenţa Domnului crea o mare senzaţie în rândul mulţimilor. În grad tot mai covârşitor, minunile pe care le săvârşea El îi obligau pe oameni să se hotărască în inima lor cu privire la identitatea Lui. Cu ocazia sărbătoririi praznicului cortului din anul acesta între oameni circula întrebarea dacă El este un profet adevărat sau unul fals. Unii ziceau că este bun; alţii ziceau: „Nu, ci amăgeşte mulţimea"

Opoziţia conducătorilor iudei faţă de Isus devenise între timp atât de intensă încât nimeni nu îndrăznea să vorbească pe faţă despre El. Negreşit mulţi dintre oamenii de rând au recunoscut în El pe adevăratul Mesia al Israelului, dar nu îndrăzneau să iasă la lumină şi să afirme acest lucru pe faţă, temându-se că vor fi persecutaţi de liderii evrei.

Cei care L-a auzit pe Mântuitorul se mirau. Negreşit ceea ce i-a impresionat cel mai mult au fost cunoaşterea de către El a Vechiului Testament, ei fiind însă impresionaţi şi de gradul extrem de cuprinzător al erudiţiei Sale şi de talentul de a-i învăţa pe oameni. Ei ştiau că Isus nu frecventase nici una din marile şcoli religioase ale vremii şi nu puteau price deloc cum a dobândit educaţia extraordinară pe care, evident, o poseda. Lumea continuă să se mire şi adesea să se plângă atunci când descoperă credincioşi ce nu au frecventat seminare teologice, dar care sunt capabili să predice şi să predea din Cuvântul lui Dumnezeu.

Şi aici suntem confruntaţi cu scena minunată în care Domnul a refuzat să-si asume vreun merit pentru El însuşi, dându-I, în schimb, toată slava Tatălui Său. Isus a răspuns simplu că învăţătura Lui nu-I aparţinea, ci că venea de la Cel care L-a trimis. Tot ce rostea Domnul şi-i învăţa pe oameni provenea de la Tatăl, fiind exact lucrurile pe care I-a spus El să le rostească şi să le predea. El nu acţiona independent de Tatăl.

Dacă iudeii ar fi dorit cu adevărat că afle dacă mesajul Lui era adevărat sau nu, ar fi fost uşor să obţină răspunsul. Dacă cineva doreşte cu adevărat să facă voia lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu îi va descoperi dacă învăţăturile lui Cristos sunt divine, sau dacă Domnul a vorbit doar de la Sine, predând doar ceea ce-L interesa pe El. Găsim aici o minunată făgăduinţă pentru toţi cei care caută cu sinceritate adevărul. Dacă este cineva sincer şi doreşte să cunoască adevărul, Dumnezeu i-l va revela. „Ascultarea este organul cunoaşterii spirituale."

Oricine vorbeşte de la sine, adică după voia lui, caută slava lui însuşi. Dar nu aşa era cu Domnul Isus, El căuta slava Tatălui Care L-a trimis. Întrucât motivele ale erau de o puritate absolută, mesajul Lui era absolut adevărat. În E1 nu era nici o nedreptate.

Isus este Singurul despre care se pot spune vreodată asemenea lucruri. Toţi ceilalţi învăţători au predat un mesaj în care, în mod inevitabil, s-au strecurat unele motive egoiste. Fiecare slujitor adevărat al Domnului trebuie să dorească din răsputeri ca să-L slăvească pe Dumnezeu, mai degrabă decât pe sine însuşi, prin slujirea sa.

Domnul aduce o acuzaţie directă împotriva iudeilor, în acest verset. El le aminteşte astfel că Moise le-a dat legea. Ei se făleau cu faptul că erau deţinătorii legii, dar uitau că simpla posedare a legii nu le conferea nici o virtute. Legea pretindea ascultare de preceptele sau poruncile ei. Deşi ei se făleau cu legea, evident nici unul din ei n-o respecta, deoarece, chiar în acele momente căutau să-L ucidă pe Domnul Isus. Or, legea interzicea în mod expres uciderea. Ei călcau legea în înseşi intenţiile lor faţă de Domnul Isus Cristos.

Oamenii au simţit tăişul ascuţit al acuzaţiei lui Isus, dar, în loc să recunoască că are dreptate, ei au început să se poarte abuziv faţă de El, spunând că e posedat de un demon şi negând că vreunul din ei ar căuta să-L omoare.

Isus se referă acum la vindecarea neputinciosului de la scăldătoarea Betezda - acea minune a Sa care a stârnit ura conducătorilor iudei împotriva Sa, constituind momentul decisiv al conturării complotului lor de a-L ucide. Domnul le-a amintit că El a săvârşit o lucrare şi ei toţi s-au mirat de ea, dar nu cu admiraţie, ci mai degrabă fiind şocaţi de faptul că a putut săvârşi această faptă în ziua de sabat.

Legea lui Moise poruncea ca orice copil de parte bărbătească să fie tăiat împrejur la opt zile după naştere (De fapt, circumcizia nu a avut obârşia odată cu apariţia lui Moise, ea fiind practicată de „părinţi", adică de Avraam, Isaac, Iacov şi alţii). Chiar dacă ziua a opta cădea de sabat, iudeii nu considerau că este greşit să facă circumcizia băieţelului, considerând actul drept o lucrare absolut necesară, pe care Domnul o îngăduia.

Dacă tăiau împrejur un copilaş în ziua de sabat, pentru a respecta legea lui Moise privitoare la circumcizie, de ce-I băgau atunci de vină Domnului Isus că l-a vindecat deplin pe un om în ziua de sabat? Dacă legea permitea înfăptuirea unei fapte absolut necesare în sabat, oare nu îngăduia şi săvârşirea unei fapte de milostenie?

Circumcizia este o intervenţie chirurgicală minoră, ce se efectuează la copilul de parte bărbătească. Evident, este o operaţie dureroasă iar beneficiile ei minime, pe plan fizic. În contrast cu aceasta, Domnul Isus a vindecat complet un om în ziua de sabat iar iudeii l-au găsit vină pentru asta.

Problema iudeilor consta în faptul că judecau lucrurile după înfăţişarea lor exterioară, şi nu după adevărata realitate lăuntrică. Judecata lor nu era dreaptă. Lucrări care li se păreau absolut legitime, atunci când erau înfăptuite de ei, le considerau total greşite, când erau săvârşite de Domnul. Natura omenească întotdeauna tinde să judece după vedere, mai degrabă decât în funcţie de adevărata realitate. Domnul Isus nu călcase legea lui Moise, ci ei înşişi o călcau, prin ura lor oarbă şi total lipsită de temei împotriva Lui.

Între timp, la Ierusalim a ajuns un fapt binecunoscut că liderii iudei complotau împotriva Mântuitorului. Unii din oamenii simpli din cetate se întrebau dacă El este Cel pe care-L urmăreau dregătorii.

Ei nu puteau pricepe cum de I se permitea Domnului Isus să vorbească atât de liber şi de îndrăzneţ. Dacă dregătorii îl urau atât de mult cât lăsaseră să se înţeleagă, cum se face că îl lăsau să continue misiunea? Să se fi datorat acest lucru faptului că între timp şi-au dat seama că este cu adevărat Mesia, cel care declarase El singur că este?

Cei care nu credeau că Isus este Mesia credeau că ştiu de unde provine El. Ei credeau că El e din Nazaret. Pe mama Lui o cunoşteau şi trăiau cu impresia că tatăl lui era Iosif. Între iudeii din vremea aceea persista convingerea că atunci când va veni Mesia, faptul se va petrece subit şi misterios. Ei erau în totală necunoştinţă de cauză cu privire la faptul că El se va naşte ca un copilaş mic, urmând apoi procesul normal al dezvoltării şi atragerii maturităţii. Se cuvenea însă ca ei să ştie din Vechiul Testament că El se va naşte la Betleem şi nu să manifeste această atitudine de totală ignoranţă faţă de aceste amănunte de preţ privitoare la venirea lui Mesia. Acesta e motivul pentru care au declarat: „Când va veni Cristosul nimeni nu va şti de unde este".

În acest punct Isus a strigat către oamenii care se adunaseră şi audiau conversaţia. Despre aceştia Domnul spune că îl cunosc şi că ştiu de unde a venit - desigur, prin asta înţelegându-se că îl cunoşteau doar ca Om, ca Isus din Nazaret, Dar nu ştiau că El era în acelaşi timp Dumnezeu - fapt pe care li-l explică El în restul versetului.

În ce priveşte umanitatea Lui, El a locuit la Nazaret. Dar ei trebuiau să-şi dea seama şi de faptul că El nu a venit de la Sine, ci că a fost trimis de Dumnezeu Tatăl, pe care oamenii aceştia nu-L cunoşteau. Prin aceste cuvinte, Domnul Isus S-a declarat egal cu Dumnezeu. El nu a venit de la El însuşi, adică având doar propria Sa autoritate sau ca să-Şi facă propria Sa voie. Mai degrabă, El a fost trimis în lume de Dumnezeul adevărat, Dumnezeu pe care ei nu-L cunoşteau.

Dar El îl cunoştea. El a locuit cu Dumnezeu din veşniciile veşniciilor şi a fost egal cu Dumnezeu Tatăl în toate privinţele. Aşadar, atunci când Domnul a spus că El este de la Dumnezeu, El nu a afirmat doar că a fost trimis de la Dumnezeu, ci că a locuit din totdeauna cu Dumnezeu şi că este egal cu El în toate aspectele. Prin sintagma: „El M-a trimis" Domnul a afirmat în termenii cei mai clari cu putinţă că El este Cristosul lui Dumnezeu, Unsul, pe Care Dumnezeu L-a trimis în lume să realizeze lucrarea de răscumpărare.

Iudeii au înţeles sensul cuvintelor lui Isus şi şi-au dat seama că El S-a declarat a fi Mesia. Ei au considerat această declaraţie o blasfemie şi au încercat să-L aresteze, dar nu au putut pune mâna pe El fiindcă nu venise încă ceasul. Puterea lui Dumnezeu L-a păzit pe Domnul Isus de uneltirile mârşave ale oamenilor, până când a sosit timpul ca El să fie adus ca jertfă pentru păcat.

În realitate, mulţi din popor au crezut în Domnul Isus. Ne-ar place să credem că au fost pătrunşi de o credinţă autentică. Iată cum gândeau ei: Ce ar mai putea face Isus ca să dovedească că este Mesia? Când va veni Cristosul - în cazul în care Isus nu este Mesia - va putea El săvârşi semne mai numeroase şi mai minunate decât cele făcute de Isus? Evident, din felul cum au formulat întrebarea, ei au crezut că minunile lui Isus au avut drept scop să dovedească că El este Mesia cel adevărat.

Amestecându-se în rândurile mulţimii, fariseii au tras cu urechea la vorbele oamenilor şi au prins de veste că se discută, pe ascuns, despre acest subiect. Mulţimea vorbea în şoaptă despre Mântuitorul, nu pentru că s-ar fi plâns împotriva Lui, ci dintr-un sentiment de admiraţie faţă de El. Fariseii s-au temut ca nu cumva prin aceasta să se creeze o mişcare uriaşă de acceptare a lui Isus, şi astfel au trimis aprozii să-L aresteze.

Cuvintele din versetul 33 au fost adresate, evident, aprozilor care au venit să-L aresteze, dar şi fariseilor şi oamenilor în general.

Domnul Isus nu a şovăit deloc cu privire la afirmaţiile făcute de El anterior, cu privire la identitatea Sa. Ba dimpotrivă, El a întărit şi mai mult aceste declaraţii, amintindu-le că nu va mai fi văzut în mijlocul lor decât pentru puţină vreme, după care se va întoarce la Tatăl care L-a trimis! Negreşit asta i-a întărâtat şi mai mult pe farisei.

Va veni ziua când fariseii Îl vor căuta şi nu-L vor mai găsi. Va veni în viaţa lor ziua în care vor avea nevoie de un Mântuitor, dar va fi prea târziu. El se va fi întors în cer şi, din pricina necredinţei şi răutăţii lor, ei nu I se vor putea alătura Lui acolo. Cuvintele din versetul acesta sunt

încărcate de o semnificaţie cu totul solemnă. Ele ne amintesc că există posibilitatea ca cineva să piardă prilejul de a fi mântuit. Oamenii au astăzi prilejul să fie mântuiţi. Dacă resping acest prilej, s-ar putea să nu-l mai aibă niciodată.

Iudeii nu au înţeles sensul cuvintelor Domnului. Ei nu şi-au dat seama că El se va întoarce în cer. Ei au crezut că El va pleca, probabil, într-un nou turneu de predicare şi de slujire a iudeilor împrăştiaţi în rândurile grecilor, crezând că poate chiar îi va învăţa şi pe greci.

Din nou ei îşi exprimă mirarea faţă de cuvintele Sale. Ce a vrut El să spună când a zis că îl vor căuta şi nu-L vor găsi? Unde s-ar putea duce, fără să poată fi urmat de ei? Iudeii au ilustrat prin această întrebare totala stare de orbire spirituală, în care i-a adus necredinţa lor. Nu există beznă mai întunecată decât aceea ce sălăşluieşte în inima celui care refuză să-L accepte pe Domnul Isus. Chiar în zilele noastre întâlnim expresia (în engleză, n.tr.) „nu e orb mai mare decât cel ce refuză să vadă" - caz identic cu cel prezentat aici. Oamenii aceştia nu voiau să-L accepte pe Domnul Isus şi, prin urmare, nu puteau să facă acest lucru.

Deşi Vechiul Testament nu aminteşte acest lucru, iudeii aveau între altele ceremonia de a lua apă din Scăldătoarea Siloam şi de a o turna într-un lighean de argint, lângă altarul unei jertfe arse, pentru fiecare din primele şapte zile ale Sărbătorii Corturilor. Dar în ziua a opta trebuia să înceteze acest act al turnării apei, fapt de natură a evidenţia şi mai mult caracterul extraordinar al ofertei lui .Cristos de a da apa vieţii veşnice. Iudeii îndepliniseră mecanic această ceremonie religioasă, dar inimile lor nu erau satisfăcute, deoarece ei nu au înţeles semnificaţia profundă a praznicului. înainte de a se duce la casele lor, în ziua de pe urmă, ziua cea mare a sărbătorii, Isus a stat în picioare şi a strigat către ei. El i-a invitat să vină la El, pentru a li se astâmpăra toată setea spirituală. Fiţi cât se poate de atenţi la aceste cuvinte: invitaţia Lui este adresată tuturor. Evanghelia Lui este o evanghelie cu caracter universal. Nu există nici o persoană care să nu poată fi mântuită, dacă vine la Cristos.

Dar observaţi şi condiţia care se pune. Scriptura spune: „Dacă însetează cineva". „Setea" din acest verset se referea la o nevoie spirituală. Dacă nu ajunge cineva să-şi dea seama că este păcătos, nu va fi mântuit niciodată. Dacă nu-şi dă seama că este pierdut, nu va dori să fie găsit. Dacă nu este cineva conştient că din viaţa lui lipseşte un lucru esenţial, niciodată nu se va apropia de Domnul, pentru a i se împlini această nevoie. Mântuitorul a invitat sufletul însetat să vină la El - nu la biserică, la predicator, la apa botezului sau la Cina Domnului, ci Isus a zis: „Să vină la Mine." Nimeni altul şi nimic altceva nu ne va fi de folos. „Să vină la Mine şi să bea." Termenul „să bea" de aici înseamnă să şi-L însuşească pe Cristos, pentru el însuşi. Înseamnă a ne pune încrederea în El, ca Domn şi Mântuitor. Înseamnă a-L introduce în viaţa noastră, cum am introduce apa dintr-un pahar în trupul nostru.

Versetul 38 demonstrează că a veni la Cristos şi a bea este acelaşi lucru cu a crede în El. Toţi cei care cred în El vor avea nevoile acoperite şi vor primi râuri de binecuvântări spirituale, care vor curge de la el înspre alţii. De-a lungul întregului Vechi Testament găsim propovăduită învăţătura potrivit căreia cei care Îl vor accepta pe Mesia vor fi ajutoraţi ei înşişi şi vor fi canale prin care vor fi binecuvântaţi şi alţii. (Vezi, de exemplu, Isaia 55:1.) Expresia „din inima lui vor curge râuri de apă vie" înseamnă că din străfundul fiinţei acelei persoane care L-a primit pe Domnul Isus vor izvorî şi se vor revărsa râuri de binecuvântări spre alţii, aducându-le ajutor. Scott scoate în evidenţă că deşi, de obicei, când bem un lichid, o facem sorbind câte puţin o dată, din mai multe înghiţituri, toate acestea adunate la un loc dau o confluenţă uriaşă ca un râu. Comentatorul Temple ne avertizează: „Nu se poate ca cineva în care locuieşte Duhul Sfânt să-L păstreze numai pentru el. Acolo unde este prezent Duhul, El se revarsă. Iar dacă nu există această revărsare, înseamnă că Duhul nu este prezent acolo."

Se afirmă clar că expresia „apă vie" se referă la Duhul Sfânt. Versetul 39 este foarte important, deoarece ne învaţă că toţi cei care îl primesc pe Domnul Isus Cristos Îl primesc şi pe Duhul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, nu este adevărată afirmaţia unora că Duhul Sfânt vine să locuiască în oameni la câtva timp după convertirea acestora. Versetul acesta afirmă clar şi răspicat că toţi cei care cred în Cristos îl primesc pe Duhul. La data când a rostit Domnul Isus aceste cuvinte, Duhul Sfânt nu fusese dat încă. Abia după ce Domnul Isus S-a întors în cer şi a fost proslăvit, S-a coborât Duhul Sfânt, la Rusalii. Din acel moment, fiecare credincios adevărat în Domnul Isus Cristos a avut în e! prezenţa Duhului Sfânt.

E. Opinii împărţite cu privire la Isus (7:40-52)

Mulţi din cei ce ascultau au fost convinşi acum că Domnul Isus este Profetul la care s-a referit Moise în Deuteronom 18:15,18. Alţii erau chiar pregătiţi să recunoască că Isus este Cristosul, Mesia. Dar unii credeau că nu e posibil acest lucru. Ei credeau că Isus vine din Nazaretul Galileii, or, nici o profeţie din Vechiul Testament nu spune că Cristosul va veni din Galileea.

Iudeii aceştia aveau dreptate, când credeau că Cristosul va veni din oraşul Betleem şi că va fi descendent al lui David. Dacă s-ar fi ostenit să întrebe, ar fi aflat însă că Isus într-adevăr s-a născut în Betleem şi că a fost descendent direct al lui David, prin Maria.

Datorită acestei diversităţi de opinii şi din pricina ignoranţei lor generale, s-a făcut dezbinare în mulţime din cauza lui Cristos. Tot aşa este şi astăzi. Oamenii sunt împărţiţi în opiniile lor cu privire la Isus Cristos. Unii spun că El a fost cel mai mare Om care a trăit vreodată. Dar cei care cred în Cuvântul lui Dumnezeu ştiu că „Cristos... este mai presus de toate (toţi), Dumnezeu binecuvântat în veci" (Romani 9:5).

Între timp continuau eforturile de a-L aresta pe Domnul Isus, dar nimeni nu a reuşit să-L prindă. Atâta timp cât o persoană umblă în voia lui Dumnezeu, nu există putere de pe pământ care să-l poată împiedica. „Suntem nemuritori, până când ne vom sfârşi lucrarea." Vremea Domnului nu sosise şi astfel oamenii nu puteau să-I facă nici un rău.

Acum fariseii şi preoţii cei mai de seamă au trimis slujitori ca să-L prindă pe Isus. Dar slujitorii aceştia s-au întors fără să-L fi prins pe Isus. Mai marii preoţilor şi fariseii au fost iritaţi de acest eşec şi i-au întrebat de ce nu L-au adus pe Isus.

Avem aici un caz în care oameni păcătoşi au fost obligaţi să-L vorbească de bine pe Mântuitorul, în pofida faptului că ei înşişi nu-L acceptau. Ei sunt cei ce au rostit memorabilele cuvinte: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta!" Negreşit aceşti aprozi ascultaseră mulţi oameni de-a lungul anilor, dar niciodată nu mai auziseră pe cineva vorbind cu atâta autoritate, har şi înţelepciune.

În efortul de a-i intimida pe aprozi, fariseii i-au acuzat că au fost amăgiţi de Isus şi le-au amintit că nici unul din dregătorii poporului Israel nu credea în El. Ce groaznic argument este acesta! Era spre ruşinea lor faptul că nici unul din fruntaşii naţiunii iudaice nu L-a recunoscut pe Mesia, când a venit El.

Fariseii aceştia nu numai că refuzau ei înşişi să creadă în Domnul Isus, dar e limpede că voiau ca nici alţii să nu creadă în El. Tot aşa este şi în zilele noastre. Mulţi din cei care nu voiesc să fie mântuiţi fac tot posibilul ca să împiedice rudele şi prietenii lor să fie mântuiţi.

Aici fariseii numesc marea masă de iudei ignoranţi şi blestemaţi. Argumentul lor pare să spună că dacă oamenii de rând ar cunoaşte, cât de cât, Scriptura, ar şti că Isus nu este Mesia, Profund rătăciţi erau însă fariseii, nu iudeii de rând!

În acest punct intervine Nicodim, cel care a venit la Isus noaptea şi a aflat că trebuie să se nască din nou. S-ar părea, din acest verset, că Nicodim şi-a pus, până la urmă, încrederea în Isus Cristos, fiind salvat. El iese în faţă, în acest test, detaşându-se de restul fruntaşilor evrei, spunând un cuvânt în favoarea Domnului Său.

Ideea subliniată de Nicodim a fost că iudeii nu I-au acordat lui Isus un tratament cinstit. Legea iudaică nu-l judeca pe un om înainte de a-i audia cazul. Se temeau ei oare de realitate? Răspunsul e că, într-adevăr, se temeau ca nu cumva să fie scoase la lumină faptele adevărate ale problemei.

Acum fruntaşii îşi îndreaptă furia împotriva unuia din cercul lor, respectiv Nicodim. Ei îl întreabă, în batjocură, dacă nu cumva şi el este unul dintre cei ce L-au urmat pe Isus din Galileea? Oare nu ştie el că Vechiul Testament nu pomeneşte de nici un profet că ar proveni din Galileea? Şi în această privinţă dregătorii iudei şi-au arătat ignoranţa. N-au citit ei niciodată despre profetul Iona, care era originar din Galileea?

Sărbătoarea Corturilor s-a terminat şi oamenii s-au întors la casele lor. Unii îl întâlniseră pe Isus faţă în faţă şi se încrezuseră în El. Dar cei mai mulţi L-au respins iar liderii poporului Israel erau mai îndârjiţi ca oricând în hotărârea lor de a-L distruge, întrucât îl considerau o ameninţare la religia şi modul lor de viaţă.

Versetul acesta este strâns legat de ultimul verset din capitolul 7. Legătura se va observa mai bine dacă vom uni cele două versete astfel: „Şi toţi oamenii s-au întors la casele lor, dar Isus S-a dus pe Muntele Măslinilor" Cu adevărat rostise Domnul cuvintele: „Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-Şi plece capul."

Muntele Măslinilor nu era departe de templu. Dis-de-dimineaţă, Domnul Isus a coborât versantul Muntelui Măslinilor, a traversat valea Chedron şi a urcat din nou în cetate, unde se afla templul. Toţi oamenii au venit la E1 şi El a stat jos şi i-a învăţat.

Cărturarii (un grup de oameni care se ocupau cu copierea şi predarea Scripturilor) împreună cu fariseii erau nerăbdători să-L prindă pe Isus în vreun vicleşug, să spună ceva care să le dea prilejul să-I aducă o învinuire. I-au adus astfel o femeie ce fusese prinsă în actul adulterului şi au pus-o să stea în mijlocul mulţimii, probabil faţă în faţă cu Isus.

Femeia a fost acuzată, pe drept, de a fi comis adulter, căci nu găsim nici un temei din textul biblic din care să reiasă că nu ar fi comis acest păcat groaznic. Dar unde era bărbatul cu care păcătuise? De atâtea ori în viaţă femeile au fost pedepsite, în timp ce bărbaţii, care au fost adevăraţii autori ai păcatului, au rămas nepedepsiţi.

Era limpede că-I întinseseră Domnului o cursă, încercând să-L determine să contrazică Legea lui Moise. Dacă reuşeau în această privinţă, atunci ar fi putut spera să întărâte oamenii de rând împotriva lui Isus. Şi astfel ei îi amintesc Domnului că Moise, în lege, poruncea ca o persoană prinsă în actul adulterului să fie omorâtă cu pietre. Sperând că li se vor împlini planurile lor mârşave, fariseii se aşteptau ca Domnul să contrazică legea lui Moise şi astfel I-au cerut părerea. Ei credeau că dreptatea şi legea lui Moise îi îndreptăţeau să facă din această femeie un exemplu, după cum se exprimă Darby:

Inima omului depravat se va simţi mângâiată şi alinată, dacă va găsi măcar o singură persoană care este mai rea decât el însuşi, dacă îşi va putea închipui că păcatul mai mare pe care l-a săvârşit altcineva poate să-l scuze pe el însuşi. Şi astfel, acuzându-l şi învinuindu-l vehement pe altul, el uită de propria lui răutate, bucurându-se în felul acesta de nelegiuire.

Neavând nici un temei de a-L acuza pe Domnul, ei se străduiesc să născocească o acuzaţie. Ei ştiau că dacă o va lăsa pe femeie să se ducă în pace, prin aceasta se va opune Legii lui Moise şi ei vor putea să-L acuze că e nedrept. Pe de altă parte, dacă o va condamna pe femeie la moarte, se vor putea folosi de acest pretext pentru a arăta că este duşman al stăpânirii romane şi, în acelaşi timp, că este lipsit de milă. Isus S-a plecat şi a scris cu degetul pe pământ Nu se poate şti ce anume a scris El. Mulţi sunt convinşi că ştiu, dar realitatea e că Biblia, pur şi simplu, nu ne spune ce a scris El.

Profund nemulţumiţi, iudeii insistau ca Domnul să le dea răspuns. Atunci Isus a spus că pedeapsa pentru călcarea legii trebuie executată, dar că trebuie adusă la îndeplinire de către cei care nu au comis nici un păcat. În felul acesta, Domnul a susţinut Legea lui Moise. El nu a spus că femeia trebuie scutită de pedeapsa legii, ci i-a acuzat pe fiecare din oamenii aceia de a fi păcătuit ei înşişi. Cei care îşi asumă rolul de judecător al altora trebuie să fie ei înşişi curaţi. Versetul acesta e folosit adesea de unii pentru a scuza păcatul, pe motiv că nu ni se poate imputa o faptă rea, deoarece toţi ceilalţi au comis şi ei o faptă rea. Dar versetul acesta nu scuză păcatul, ci-i condamnă pe cei care sunt vinovaţi, chiar dacă nu au fost prinşi niciodată.

Încă o dată, Mântuitorul S-a aplecat şi a scris pe pământ. Aici în capitolul 8 găsim singurele cazuri consemnate când Isus ar fi scris ceva iar ceea ce a scris s-a şters de mult de pe pământ.

Cei care au acuzat-o pe femeie au fost mustraţi în conştiinţa lor şi n-au mai avut nimic de zis, plecând de acolo, unu câte unu, căci toţi erau vinovaţi, de la cel mai vârstnic până la cel mai tânăr. Isus a rămas singur, cu femeia.

În harul Său minunat, Domnul Isus i-a arătat femeii că toţi pârâşii ei s-au făcut nevăzuţi, negăsindu-se nici o persoană din mulţime care s-o condamne.

„Doamne" din versetul acesta ar putea să însemne, mai degrabă, „Domnule" Când femeia a spus: „Nimeni, Domnule", Domnul a rostit minunatele cuvinte: „Nici eu nu te condamn. Du-te şi nu mai păcătui!" Domnul nu a pretins că ar avea autoritate civilă în această chestiune. Guvernul roman era învestit cu acea putere şi Domnul nu a trecut peste asta. El nici nu a condamnat-o, nici nu a iertat-o, căci nu avea atribuţia respectivă în acel moment. Dar El a avertizat-o totuşi să se lase de păcat.

În primul capitol din Ioan, am aflat că „harul şi adevărul au venit prin Isus Cristos". Aici găsim un exemplu al acestora. În cuvintele: „nici eu nu te condamn", avem un exemplu al harului. Cuvintele „du-te şi nu mai păcătui" sunt cuvintele adevărului. Domnul nu a spus: „Du-te şi ai grijă să păcătuieşti cât mai puţin". Isus Cristos este Dumnezeu şi norma Sa este perfecţiunea absolută. El nu poate aproba păcatul, sub nici o formă sau gradaţie a sa. Şi astfel, El aşează înaintea ei standardul perfect al lui Dumnezeu însuşi.

Versetele 7:53 până la 8:11 nu sunt redate de majoritatea manuscriselor vechi ale evangheliei după Ioan, dar apar în peste 900 de manuscrise în limba greacă (în marea lor majoritate). S-a ridicat întrebarea dacă aceste versete constituie parte integrantă din textul original. Noi credem că ele trebuie acceptate ca parte din textul inspirat, întreaga lor învăţătură este în deplin acord cu restul Bibliei. Augustin afirmă că unii au omis acest pasaj din Biblie de teama că ar putea promova o anumită relaxare a normelor morale.

Scena se mută acum la trezoreria templului (vezi versetul 20).O mulţime de oameni continua să-L urmeze pe Isus. El s-a întors spre ei şi a făcut una din marile declaraţii privitoare la mesianitatea Lui, spunând: „Eu sunt lumina lumii." În mod natural, lumea se află în întunericul păcatului, ignoranţei şi debusolării. Lumina lumii este Isus. Fără El, nu există izbăvire de bezna păcatului. Fără El nu există nici o călăuzire pe cărarea vieţii, nici o putinţă de a cunoaşte sensul real al vieţii şi lucrurile veşniciei. Isus a făgăduit că oricine vine după El nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii.

A-L urma pe Isus înseamnă a crede în El. Mulţi oameni se amăgesc cu concepţia greşită că pot trăi cum a trăit Isus şi fără să se nască din nou. A-L urma pe Isus înseamnă a veni la El cu pocăinţă din inimă, a Te încrede în El ca Domn şi Salvator al tău şi apoi a-I consacra întreaga ta viaţă. Cei care fac aşa dispun de călăuzire în viaţă, având speranţa vie şi luminoasă a vieţii cu El, dincolo de mormânt.

Fariseii L-au confruntat acum pe Isus cu o chestiune din lege, amintindu-I că El aducea mărturie proprie despre El însuşi. Mărturia cuiva despre sine nu era considerată suficientă, deoarece cei mai mulţi oameni sunt părtinitori, dând dovadă de prejudecată. Fariseii nu se sfiau să pună sub semnul întrebării cuvintele lui Isus. În fapt, ei se îndoiau din capul locului că acestea ar fi adevărate.

Domnul a recunoscut că, de obicei, este nevoie de doi sau trei martori. Dar în cazul acesta mărturia Lui era absolut adevărată, întrucât El este Dumnezeu. Ei ştia că vine din cer şi să se va întoarce în cer. Dar ei nu ştiau de unde vine El şi unde se va întoarce. Ei credeau că este un oarecare, ca ei înşişi şi nu credeau că este Fiul etern, cel deopotrivă cu Tatăl.

Fariseii îi judecau pe alţii după înfăţişare şi potrivit normelor strict omeneşti. Ei Îl considerau pe Isus a fi tâmplarul din Nazaret şi niciodată nu au admis că ar putea fi diferit de toţi ceilalţi oameni care au trăit vreodată pe pământ. Domnul Isus a spus că nu judecă pe nimeni. Asta ar putea însemna că nu-i judeca pe oameni după normele lumii, cum făceau fariseii. Sau ar mai putea însemna că scopul venirii Lui în lume nu a fost acela de a-i judeca pe oameni, ci de a-i salva.

Dacă Domnul ar judeca, judecata Lui ar fi dreaptă şi adevărată. El este Dumnezeu şi tot ce face este în parteneriat cu Tatăl care L-a trimis. De repetate ori, Domnul le-a subliniat fariseilor unitatea Sa cu Dumnezeu Tatăl. Tocmai acest lucru a stârnit în inimile lor înverşunatul antagonism împotriva Lui.

Domnul a recunoscut că mărturia a doi martori era prescrisă în Legea lui Moise. Nimic din tot ce a spus El nu a avut drept scop să tăgăduiască acest fapt.

Dacă ei insistau să li se dea doi martori, Domnul putea oricând să le satisfacă dorinţa. Mai întâi de toate, El aducea mărturie despre Sine prin viaţa Sa fără păcat şi prin cuvintele ce-I ieşeau din gură. În al doilea rând, Tatăl aducea mărturie despre Domnul Isus prin afirmaţiile Sale publice rostite din cer şi prin minunile pe care I le-a încredinţat Domnului să le săvârşească. Cristos a împlinit profeţiile Vechiului Testament cu privire la Mesia şi cu toate acestea, în pofida acestor mărturii foarte puternice, liderii iudei nu voiau să creadă.

Următoarea întrebare a fariseilor a fost rostită, fără îndoială, în batjocură. Poate că au privit spre mulţime, când au spus: „Unde este Tatăl Tău?" Isus a răspuns spunându-le că nici nu au recunoscut cine este El cu adevărat, nici nu-L cunoşteau pe Tatăl. Desigur, ei vor fi negat cu încăpăţânare că nu-L cunosc pe Dumnezeu. Dar acesta era adevărul. Dacă ei L-ar fi primit pe Domnul Isus, L-ar fi cunoscut şi pe Tatăl Lui. Dar nimeni nu-L poate cunoaşte pe Dumnezeu Tatăl decât prin Isus Cristos. Astfel, faptul că L-au respins pe Mântuitorul a negat valabilitatea afirmaţiei lor că L-ar fi cunoscut şi iubit pe Dumnezeu.

Aici aflăm că scena din versetele anterioare s-a petrecut în trezoreria templului. Din nou, Domnul este înconjurat de protecţia divină şi nimeni nu poate pune mâna pe El, pentru a-L aresta sau omori. Ceasul Lui nu sosise încă. Ceasul Lui se referă la timpul când avea să fie răstignit pe Crucea Calvarului, murind pentru păcatele lumii.

Din nou Isus Şi-a arătat perfecta cunoaştere a viitorului, spunându-le criticilor Săi că se duce - referinţă nu doar la moartea şi îngroparea Lui, ci şi la învierea Sa şi înălţarea Sa la cer. Iudeii vor continua să-L caute pe Mesia, fără să-şi dea seama că El i-a vizitat deja şi că ei L-au respins. Datorită faptului că L-au respins, ei vor muri în păcatul lor (aşa apare termenul „păcat", la singular, în textul grec şi în versiunea NKJV). Asta înseamnă că ei aveau să fie împiedicaţi pe veci să pătrundă în cer, unde se ducea Domnul. Ce adevăr cutremurător! Cei care refuză să-L accepte pe Domnul Isus nu mai au nici o speranţă de a ajunge în cer. Ce groaznic e să moară cineva în păcatele sale, pe veci fără Dumnezeu, fără Cristos, fără nădejde!

Iudeii nu au înţeles că Domnul se referă la revenirea Sa în cer. Ce a vrut să spună prin cuvintele„Mă voi duce"? - s-au întrebat ei. Că va scăpa de complotul lor de a-L ucide, sinucigându-Se? Ce ciudat că le-au trecut prin cap asemenea gânduri! Dacă ar fi fost ca El să se ucidă pe Sine, atunci nimic nu i-ar fi împiedicat nici pe ei să procedeze la fel, urmându-L în moarte. Aici găsim însă încă un exemplu al întunericului necredinţei. Suntem uimiţi să vedem cât de tocită le era înţelegerea, ce mare incapacitatea de a pricepe cuvintele Mântuitorului!

Referindu-se, negreşit, la aluzia lor la sinucidere, Domnul le-a spus că ei sunt de jos. Asta înseamnă că aveau o concepţie foarte îngustă. Ei nu puteau să se ridice deasupra realităţilor fizice ale timpului şi spaţiului, fiind lipsiţi de înţelegerea spirituală a lucrurilor. În contrast cu ei, Cristos era de sus. Gândurile, cuvintele şi faptele Lui erau cereşti. Tot ce făceau ei avea izul acestei lumi, pe când întreaga viaţă a Domnului mărturisea că El provine dintr-un tărâm mai curat decât lumea aceasta.

Isus a folosit adesea tehnica repetiţiei, pentru a sublinia un anumit adevăr. Aici El îi avertizează solemn că vor muri în păcatele lor. Dacă vor refuza cu încăpăţânare să creadă în El, nu vor mai avea nici o altă şansă, aceasta fiind singura alternativă. În afară de Domnul Isus, nu există

nici o altă cale de a obţine iertarea de păcate şi cei care mor cu păcatele neiertate nu pot să mai intre în cer, la urmă. Cuvântul El nu se găseşte în textul original al acestui verset, deşi se subînţelege. Iată ce spune textul: „Dacă nu credeţi că sunt, veţi muri în păcatele voastre." Găsim astfel, în cuvintele Eu sunt o altă declaraţie a dumnezeirii Domnului Isus.

Iudeii au rămas perplecşi în faţa învăţăturilor Domnului Isus. Ei L-au întrebat direct cine este. Poate că au spus-o pe un ton sarcastic, cam în felul următor: „Cine Te crezi că eşti, de ne vorbeşti în felul acesta?" Sau poate că erau cu adevărat dornici să audă ce va spune cu privire la El. Răspunsul Lui este, din nou, demn de remarcat: „Exact ceea ce v-am spus de la început." El era Mesia cel făgăduit. Iudeii îl auziseră spunând acest lucru, de multe ori, dar inimile lor împietrite refuzaseră să se plece în faţa adevărului. Dar răspunsul Lui mai poate avea şi un alt sens - Domnul Isus era exact ceea ce propovăduise. El nu a spus un lucru, pentru ca apoi să facă cu totul altceva în practică. El era întruparea vie a tuturor învăţăturilor pe care le-a propovăduit. Viaţa Sa era în deplin acord cu învăţătura Sa.

Sensul versetului 26 nu este clar. Se pare că Domnul afirmă aici că ar fi existat o mulţime de alte lucruri pe care nu le-a putut afirma despre iudeii necredincioşi, şi în privinţa cărora nu i-a putut judeca. El putea să le demaşte gândurile rele din inima lor şi mobilurile incorecte care le determinau acţiunile. Dar, fiind întru totul ascultător, El nu rostea decât acele lucruri pe care I le-a încredinţat Tatăl să le spună. Şi întrucât Tatăl este adevărat, El merită să fie crezut şi ascultat.

Iudeii nu au înţeles în acest punct că El le vorbea despre Dumnezeu Tatăl. Se pare că minţile lor erau din ce în ce mai înceţoşate. Anterior, când Domnul Isus a declarat despre Sine că este Fiul lui Dumnezeu, ei şi-au dat seama că prin aceasta se aşează pe poziţie de egalitate cu Dumnezeu Tatăl. Dar acum n-au mai înţeles.

Din nou, Isus a profeţit ce avea să se întâmple. Mai întâi, iudeii aveau să-L înalţe pe Fiul Omului - referinţă la moartea şi răstignirea Sa. După ce vor fi făcut aceasta, vor şti că El este Mesia. Vor cunoaşte acest lucru prin cutremurul de pământ ce se va produce şi prin căderea întunericului în timpul zilei, dar, mai ales, prin învierea Sa cu trupul dintre cei morţi. Observaţi cu toată atenţia cuvintele Domnului: „Atunci veţi şti că Eu sunt". Din nou, cuvântul El lipseşte în original. Sensul mai profund este: „Atunci veţi şti că Eu sunt Dumnezeu." Atunci vor înţelege că El nu a făcut nimic de la Sine, adică prin propria Sa autoritate, ci, mai degrabă, El a venit în lume ca Cel dependent, care a rostit doar acele lucruri pe care Tatăl L-a învăţat să le spună.

Relaţia Domnului cu Dumnezeu Tatăl era foarte intimă. Fiecare din aceste expresii echivalează cu o declaraţie de egalitate cu Dumnezeu. De la un capăt la altul al lucrării Sale pământeşti, Tatăl a fost cu EL Niciodată Isus nu a fost lăsat singur. întotdeauna El a făcut ceea ce a fost plăcut lui Dumnezeu. Cuvintele acestea nu se pot aplica decât unei Fiinţe fără păcat. Nimeni născut din părinţi omeneşti nu ar putea rosti vreodată, în adevăr, cuvintele acestea: „Eu întotdeauna fac ce-I este plăcut" Prea adesea noi facem ceea ce ne place nouă înşine. Uneori suntem înclinaţi să facem pe placul semenilor noştri. Dar numai Domnul Isus a fost cuprins de dorinţa de a face acele lucruri care-I sunt plăcute lui Dumnezeu.

Pe când spunea aceste cuvinte minunate, Isus a descoperit că mulţi au mărturisit credinţa în El. Negreşit, credinţa unora dintre aceştia era sinceră. Alţii poate mărturiseau doar cu buzele că cred în Domnul.

Apoi Isus a făcut o distincţie între cei ce sunt ucenici şi cei ce sunt ucenici cu adevărat. Ucenic este oricine mărturiseşte că este învăţăcel, dar un ucenic cu adevărat este cel ce s-a predat cu adevărat Domnului Isus Cristos. Pe credincioşii adevăraţi îi caracterizează următoarea trăsătură: ei rămân în Cuvântul Său. Asta înseamnă că ei continuă în învăţăturile lui Cristos, că nu se abat de la El. Credinţa adevărată posedă caracterul de permanenţă. Ei nu sunt mântuiţi pentru că rămân în Cuvântul Lui, ci rămân în cuvântul Lui pentru că sunt mântuiţi.

Fiecărui credincios adevărat i se promite că va cunoaşte adevărul şi că adevărul îl va face liber. Iudeii nu cunoşteau adevărul şi se aflau într-o groaznică stare de robie. Ei erau robiţi de ignoranţă, rătăcire, păcat, lege şi superstiţii. Cei care îl cunosc cu adevărat pe Domnul Isus sunt izbăviţi de păcat, umblă în lumină şi sunt călăuziţi de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

Unii dintre iudeii care stăteau acolo au auzit referinţa Domnului la eliberare şi au avut îndată o reacţie negativă faţă de ea. Doar nu descindeau ei din Avraam? - au spus ei, adăugând că niciodată nu au fost în robie. Desigur, spusele lor nu erau adevărate. Israel se aflase, în diverse momente din istoria sa, sub robia Egiptului, a Asiriei, Babilonului, Persiei, Greciei iar acum erau sub dominaţia Romei. Dar, într-un mod şi mai profund, chiar pe când stăteau de vorbă cu Domnul Isus, ei erau sub robia păcatului şi a Satanei.

Este evident că Domnul S-a referit la robia păcatului. El le-a amintit ascultătorilor Săi evrei că oricine practică păcatul este sclav al păcatului. Iudeii aceştia se pretindeau foarte religioşi, dar adevărul este că erau necinstiţi, necuvioşi şi curând aveau să fie ucigaşi - şi chiar pe când vorbea Fiul lui Dumnezeu, ei puneau la cale moartea Lui.

Aici Domnul Isus compară poziţia unui rob în casă cu aceea a unui fiu. Robul nu dispune de nici o asigurare că va rămâne pentru totdeauna în casă, pe când fiul este la el acasă, este în familie la el, unde rămâne totdeauna. Indiferent dacă termenul „Fiu" se referă aici la Fiul lui Dumnezeu, sau la cei care devin copii ai lui Dumnezeu, prin credinţa în Cristos, este clar că Domnul Isus le spune acestor iudei că ei nu sunt fii, ci robi, care pot fi daţi afară oricând.

În acest verset, termenul Fiu se referă, fără îndoială, la Cristos însuşi. Cei care sunt eliberaţi de El sunt liberi cu adevărat. Asta înseamnă că atunci când vine cineva la Mântuitorul, primind de la El viaţa veşnică, este eliberat de robia păcatului, a legalismului, a superstiţiilor şi a demonismului.

Domnul a recunoscut că, în ce priveşte spiţa omenească, iudeii aceştia erau descendenţii lui Avraam (sau „sământa", în original). Dar era limpede că ei nu erau sământa spirituală a lui Avraam. Ei nu erau evlavioşi, cum a fost Avraam. Ei căutau să-L ucidă pe Domnul Isus pentru că învăţăturile Lui nu-şi găseau loc în inimile lor. Asta înseamnă că ei nu permiteau cuvintelor lui Cristos să-şi facă efectul în viaţa lor. Ei se împotriveau doctrinelor Sale şi nu voiau să se predea Lui.

Lucrurile pe care le-a propovăduit Domnul Isus au fost cele pe care I le-a încredinţat Tatăl Său să le rostească. El şi cu Tatăl Său erau într-o măsură atât de mare una încât cuvintele pe care le-a rostit El au fost cuvintele lui Dumnezeu Tatăl. Domnul Isus L-a reprezentat în mod desăvârşit pe Tatăl Său, când a trăit pe acest pământ. În contrast cu El, iudeii făceau lucrurile pe care le-au învăţat de la tatăl lor. Domnul Isus nu s-a referit aici la propriu, la tatăl lor pământesc, ci la diavolul.

Din nou iudeii susţin că sunt înrudiţi cu Avraam, mândrindu-se cu faptul că Avraam era tatăl lor. Dar Domnul Isus scoate în evidenţă faptul că deşi erau sămânţa lui Avraam (versetul 37), nu erau copiii lui. De obicei, copiii seamănă cu părinţii lor, în trăsăturile feţei, în modul de a umbla şi alte caracteristici. Dar viaţa lor era diferită de cea a lui Avraam. Deşi erau urmaşi ai lui Avraam, după trup, moral ei erau copiii diavolului.

Domnul le-a arătat apoi foarte clar prin ce se deosebesc ei de Avraam. Isus a venit în lume spunându-le doar adevărul. Dar ei s-au poticnit de învăţăturile Sale şi au încercat să-L ucidă. Avraam nu a făcut una ca asta, ci s-a situat de partea adevărului şi a neprihănirii.

În cazul lor însă era limpede cine era tatăl lor, deoarece se purtau ca el. Ei făceau faptele tatălui lor, diavolul. Iudeii L-au acuzat poate pe Domnul că S-ar fi născut dintr-un act desfrânat, dar mulţi cercetători ai Bibliei susţin că termenul „desfrânare" din versetul 41 s-ar referi la idolatrie. Iudeii afirmau prin aceasta că niciodată nu au comis adulter spiritual, ci că ar fi fost întotdeauna fideli lui Dumnezeu - Singurul pe care îl recunoşteau de Tată.

Domnul a demonstrat şubrezenia şi falsitatea argumentului lor, amintindu-le că dacă L-ar fi iubit pe Dumnezeu, L-ar fi iubit şi pe Cel pe care L-a trimis Dumnezeu. Este o nebunie ca cineva să pretindă că-L iubeşte pe Dumnezeu şi în acelaşi timp să-L urască pe Domnul Isus Cristos. Isus a spus că a ieşit şi a venit de la Dumnezeu, cu alte cuvinte, că este Fiul etern născut al lui Dumnezeu, că nu a existat nici un timp anumit când El să se fi născut ca Fiu al lui Dumnezeu, ci că a existat din veşnicie. Evident, Domnul declara aici pre-existenţa Sa. El a locuit în cer cu Tatăl, cu mult înainte de a fi venit pe pământ. Dar Tatăl L-a trimis în lume ca să fie Mântuitorul lumii, şi astfel El a venit ca cel Ascultător.

Există o deosebire în versetul 43 între vorbire şi cuvânt. Cuvântul lui Cristos se referă la mesajul învăţăturii Sale. Vorbirea Lui se referă la cuvintele pe care le-a folosit pentru a exprima adevărurile Sale. Dar ei n-au înţeles nici măcar vorbirea Sa. Când le-a vorbit despre pâine, ei au crezut că se referă doar la pâinea fizică. Când le-a vorbit despre apă, ei n-au putut pricepe că ar putea fi vorba despre apa spirituală. De ce n-au înţeles ei vorbirea Sa? Pentru că nu puteau suferi învăţăturile Sale.

Acum Domnul Isus le spune pe faţă că diavolul este tatăl lor. Asta nu înseamnă că s-au născut din diavolul în acelaşi mod în care credincioşii se nasc din Dumnezeu, ci, mai degrabă, după cum s-a exprimat Augustin, că erau copiii diavolului prin imitaţie. Ei adevereau legătura de înrudire cu diavolul prin modul lor de viaţă. „Voi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru" exprimă intenţia sau pornirea inimii lor.

Diavolul a fost de la început ucigaş. El i-a adus lui Adam şi întregii omeniri moartea. El n-a fost doar ucigaş, ci şi mincinos. El n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, el vorbeşte din resursele sale. Minciunile au format o parte integrantă a existenţei sale. El este mincinos şi tatăl minciunii. Iudeii îl imitau pe diavolul în aceste două moduri. Ei erau ucigaşi, prin intenţia inimii tor de a-L ucide pe Fiul lui Dumnezeu şi erau mincinoşi, pentru că afirmau că Dumnezeu este Tatăl lor. Ei se pretindeau oameni evlavioşi şi spirituali, dar vieţile lor erau pline de răutate.

Cei care se dedau la minciuni par să piardă capacitatea de a discerne adevărul. În faţa acestor oameni stătea Domnul Isus, care nu rostise decât adevărul, şi totuşi ei nu L-au crezut, demonstrând prin aceasta caracterul lor adevărat, mânjit de răutate, după cum se exprimă Lenski:

Când e pusă faţă în faţă cu adevărul, mintea coruptă caută să găsească numai obiecţii, dar când e confruntată cu abateri de la adevăr, caută să găsească motive pentru a accepta aceste abateri.

Numai Cristos, Fiul fără păcat al lui Dumnezeu, putea rosti vreodată cuvinte de genul acestora. Nu era om pe lume care să-L poată dovedi vinovat de nici un singur păcat în caracterul Lui nu se găsea nici o imperfecţiune, în toate căile Sale El era desăvârşit. El a rostit numai adevărul, şi totuşi ei nu L-au crezut.

Dacă îl iubeşte cineva pe Dumnezeu, va auzi şi va asculta cuvintele lui Dumnezeu. Iudeii demonstrau, prin respingerea mesajului Mântuitorului, că nu erau ai lui Dumnezeu. Reiese clar din versetul 47 că Domnul Isus susţinea că rosteşte chiar cuvintele lui Dumnezeu. Nu există nici o posibilitate de a interpreta în alt fel aceste cuvinte.

Din nou iudeii fac uz de cuvinte grele, abuzive, pentru că nu au fost în stare să răspundă în vreun alt fel la cuvintele Domnului Isus. Numindu-L samaritean, I-au aruncat o insultă cu substrat etnic, termenul echivalând cu afirmaţia că nu ar fi iudeu pur, ci un duşman al Israelului. În plus, L-au acuzat că are demon, lăsând să se înţeleagă, prin aceasta că, în opinia lor, El era nebun. Căci pentru ei numai un om care şi-a pierdut minţile poate face afirmaţiile pe care le făcea Isus.

Observaţi modul calm şi temperat în care le răspunde Isus duşmanilor Săi. Învăţăturile Sale nu proveneau de la Unul care era posedat de demon, ci de la Cel care căuta să-I dea cinste lui Dumnezeu Tatăl. Din această cauză îl dezonorau ei, nu pentru că ar fi fost nebun, ci pentru că era total absorbit de interesele Tatălui Său din cer.

Ei ar fi trebuit să ştie că El nu căuta slava Sa personală. Tot ce făcea El era calculat să aducă slavă Tatălui Său. Deşi El i-a acuzat că îl necinstesc pe Dumnezeu, asta a însemnat că El ar urmări propria Sa glorie. Apoi Domnul a adăugat cuvintele: „Este Unul care caută şi judecă" fiind, evident, o referinţă la Dumnezeu însuşi. Cuvintele sunt precedate de binecunoscuta formulă de accentuare: „Adevărat, adevărat vă spun". Isus a promis că dacă va păzi cineva cuvântul Lui, persoana aceea nu va vedea niciodată moartea. Desigur, nu poate fi vorba de moartea fizică, deoarece mulţi credincioşi în Domnul Isus mor în fiecare zi, ci este o referinţă la moartea spirituală. Domnul spune aici că cei care cred în El sunt izbăviţi de moartea veşnică şi că nu vor suferi chinurile iadului.

Iudeii erau acum mai convinşi ca oricând că Isus este, în opinia lor, „nebun". Ei I-au amintit că Avraam şi profeţii au murit demult. Dar El afirmase că dacă păzeşte cineva Cuvântul Lui, nu va gusta moartea. Cum se pot împăca cele două afirmaţii?

Ei şi-au dat seama că Domnul susţine că este mai mare decât Avraam şi prorocii. Or, Avraam n-a putut să izbăvească pe nimeni de la moarte, după cum nici profeţii n-au putut face acest lucru. Totuşi în faţa lor era Unul care susţinea că poate să-i izbăvească pe semenii Lui de la moarte, crezându-se, prin aceasta, mai mare decât părinţii lor!

Iudeii credeau că Isus căuta să-Şi atragă atenţia oamenilor. Isus le-a amintit că acest lucru nu era adevărat. Tatăl era Cel care îl cinstea, adică însuşi Dumnezeu, pe care ei pretindeau că-L iubeau şi-L slujeau.

Iudeii au spus că Dumnezeu este Tatăl lor, dar în realitate ei nu-L cunoşteau. Acum stăteau de vorbă cu Cel care Îl cunoştea însă pe Dumnezeu Tatăl, fiind egal cu El. Ei voiau ca Isus să nege că ar fi egal cu Tatăl, dar Domnul a precizat că dacă ar proceda aşa, ar fi un

mincinos. El îl cunoştea pe Dumnezeu Tatăl şi asculta de cuvântul Său.

Întrucât iudeii ţineau cu orice preţ să-l introducă pe Avraam în argumentaţia lor, Domnul le-a amintit că Avraam privise cu bucurie şi anticipare spre ziua lui Mesia, pe care a şi văzut-o, prin credinţă, şi s-a bucurat - arătând prin aceasta că El este Cel pe care îl aştepta Avraam. Credinţa lui Avraam s-a rezemat pe venirea lui Cristos.

Când a văzut însă Avraam ziua lui Cristos? Poate că atunci când l-a dus pe Isaac pe Muntele Moria, ca să-l jertfească ca jertfă de ardere adusă lui Dumnezeu. Întreaga dramă a morţii şi învierii lui Mesia s-a derulat atunci în faţa lui Avraam şi e posibil ca el să fi văzut, cu ochii credinţei, realitatea ei. Astfel, Domnul Isus a declarat că El este împlinirea tuturor profeţiilor din Vechiul Testament cu privire la Mesia.

Din nou iudeii şi-au trădat neputinţa de a înţelege adevărul divin. Isus spusese: „Avraam s-a bucurat să vadă ziua Mea", dar ei au răspuns ca şi când Domnul ar fi spus că l-a văzut pe Avraam. Trebuie să se facă o diferenţiere foarte importantă în acest punct. Domnul Isus a susţinut că ocupă o poziţie mult mai mare decât cea a lui Avraam. El era Obiectul gândurilor şi nădejdilor lui Avraam, care, prin credinţă, a anticipat şi a aşteptat ziua lui Cristos.

Iudeii nu puteau pricepe acest lucru. După socoteala lor, Isus nu avea nici cincizeci de ani. (în realitate, El avea doar vreo treizeci şi trei de ani la data aceea.) Or, cum e posibil ca El să-L fi văzut pe Avraam? - s-au întrebat ei.

Domnul Isus face aici încă o afirmaţie că El este Dumnezeu, spunând „înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt", iar nu am fost. La prima vedere, cuvintele ar putea însemna doar că L-a precedat pe Avraam, că a existat înaintea lui. Dar, în realitate, Domnul a făcut uz de Numele lui Dumnezeu: EU SUNT. Domnul Isus locuise cu Dumnezeu Tatăl din veşniciile veşniciilor, neexistând un timp anumit când să fi luat El fiinţă. Sau, altfel spus, nu există timp în care El să nu fi existat. De aceea a spus: „înainte de a fi fost Avraam, EU SUNT."

Imediat iudeii au încercat să-L omoare pe Isus, dar Isus S-a ascuns şi a ieşit din templu. Iudeii au înţeles exact ce a vrut să spună Isus prin afirmaţia: „înainte de a fi fost Avraam, EU SUNT." Negreşit El se pretindea a fi Iehova! De aceea, au încercat să-L ucidă cu pietre, pentru că aceasta era o blasfemie pentru ei. Ei nu erau dispuşi să accepte faptul că Mesia stătea în mijlocul lor. Ei nu puteau suferi ca El să domnească peste ei!

Incidentul acesta a avut, probabil, loc pe când Isus părăsea zona templului sau poate că s-a petrecut la câtva timp după evenimentele din capitolul 8. Se consemnează că omul fusese orb din naştere pentru a se evidenţia starea sa deznădăjduită şi a se potenţa şi mai mult caracterul miraculos al vindecării sale.

Ucenicii au pus o întrebare cam ciudată, voind să ştie dacă omul era orb datorită păcatului său, sau păcatului părinţilor săi. Cum putea orbi el, datorită păcatului său, când, în realitate, s-a născut orb?! E posibil oare ca ei să fi crezut în vreo formă de reîncarnare? - acea concepţie potrivit căreia sufletul unei persoane decedate revine pe pământ în alt înveliş trupesc. Sau nu cumva credeau că omul s-a născut orb datorită păcatelor pe care Dumnezeu ştia că le va comite acesta odată născut? Hotărât ei credeau că orbirea omului se datora existenţei păcatului în familia acestuia. Dar noi ştim că nu tocmai aşa stăteau lucrurile. Deşi, în ultimă instanţă toate formele de boală, suferinţă şi moarte vin în lumea aceasta ca urmare a păcatului, nu este adevărat că în absolut toate cazurile individuale orice suferinţă de care are cineva parte s-ar datora exclusiv păcatelor pe care le-a comis.

Isus nu a spus că omul respectiv sau părinţii acestuia nu au păcătuit. Mai degrabă, El a vrut să spună că orbirea lui nu se datora în mod nemijlocit păcatului din viaţa lor. Dumnezeu îngăduise ca acest om să se nască orb pentru ca omul să poată deveni instrumentul etalării măreţelor lucrări ale lui Dumnezeu. Înainte de a se fi născut acest om, Domnul Isus a ştiut că va reda vedere acelor ochi nevăzători.

Mântuitorul Şi-a dat seama că El mai avea vreo trei ani de lucrare publică până când va fi răstignit. Fiecare clipă din acel interval trebuia folosită la maximum în slujba lui Dumnezeu, lucrând pentru El. Iată un om care se născuse orb. Domnul Isus trebuia să facă minunea de vindecare a orbului, chiar dacă era ziua de sabat, căci în curând avea să se sfârşească timpul lucrării Sale publice, când nu va mai fi pe pământ. Găsim aici o gravă atenţionare la adresa tuturor credincioşilor, că „ziua" vieţii lor se scurge cu repeziciune şi că vine noaptea, când niciodată nu-L vom mai putea sluji pe Domnul pe acest pământ. Prin urmare, să ne străduim să folosim timpul pe care ni l-a dăruit El, slujindu-L cu scumpătate.

Când Isus se afla în lume, ca Om, El era lumina lumii în mod nemijlocit, în chip special. Pe când mergea El din loc în loc, făcând minuni şi învăţându-i pe oameni, aceştia vedeau lumina lumii chiar în faţa ochilor lor. Domnul Isus este şi acum Lumina lumii şi tuturor celor care vin la El li se promite că nu vor umbla în întuneric. Dar în versetul acesta Domnul S-a referit în mod special la lucrarea Sa publică pe pământ.

Nu ni se spune de ce a amestecat Isus ţărâna cu saliva, aplicând acest amestec pe ochii orbului. Unii cred că orbul nu avea pupile şi că Domnul le-a creat pe loc. Alţii au sugerat că atunci când le reda oamenilor vederea, Domnul întrebuinţa, de obicei, metode dispreţuite de oameni. Că recurgea la lucruri slabe şi nesemnificative, pentru a-Şi aduce la îndeplinire planurile. Tot aşa şi în zilele noastre, Dumnezeu Se foloseşte de oameni făcuţi din pulberea pământului.

Domnul a făcut apel la credinţa orbului, spunându-i să se ducă şi să se spele în scăldătoarea Siloam. Deşi era orb, ştia probabil unde se află scăldătoarea şi putea îndeplini porunca Domnului. Scriptura precizează că Siloam înseamnă Trimis. Poate că este o referinţă la Mesia (Cel „Trimis"). Cel care făcea această minune era Cel pe care Dumnezeu Tatăl îl trimisese în lume. Orbul s-a dus şi s-a spălat în scăldătoare. Nu e propriu să spunem că i s-a redat vederea, deoarece nu văzuse niciodată până atunci. Minunea a fost instantanee, omul putând dintr-odată să vadă. Ce surpriză minunată trebuie să fi fost pentru el să privească, pentru prima oară, lumea în care trăia!

Vecinii omului au fost uimiţi şi nu le venea să creadă că este acelaşi om, care stătuse vreme îndelungată şi cerşise. (Tot aşa ar trebui să fie ori de câte ori este mântuit cineva. Vecinii noştri ar trebui să sesizeze diferenţa în felul nostru de trai.) Unii insistau că este acelaşi om. Alţii, neştiind ce să creadă, recunoşteau doar că omul vindecat seamănă cu cel orb. Dar tămăduitul a spulberat orice îndoieli cu privire la faptul că era una şi aceeaşi persoană, afirmând sus şi tare că el este cel ce se născuse orb.

Ori de câte ori Isus făcea o minune, aceasta stârnea tot felul de întrebări în inimile oamenilor. Adesea întrebările acestea îi dădeau prilejul credinciosului să depună mărturie pentru Domnul. Vedem şi aici cum oamenii îl întreabă pe orbul vindecat cum s-au petrecut lucrurile.

Mărturia lui a fost simplă, dar convingătoare. El s-a rezumat la consemnarea faptelor vindecării sale, atribuind meritele vindecării sale Celui care a făcut minunea. La ora aceea orbul încă nu-şi dădea seama cine este Domnul Isus, referindu-se la El doar cu cuvintele: „un om numit Isus". Dar mai târziu înţelegerea omului a crescut, el ajungând să cunoască cine este Isus.

Când îl vestim pe Domnul Isus Cristos, adesea trezim în inimile oamenilor dorinţa de a ajunge să-L cunoască şi ei.

Cuprinşi, după câte se pare, de un entuziasm sincer pentru minunea săvârşită, unii dintre iudei l-au adus pe orbul vindecat la farisei, uitând că liderii religioşi nu vor privi cu ochi buni această vindecare.

Isus făcuse minunea în ziua de sabat. Veşnic cârtitorii farisei nu înţelegeau că Dumnezeu nu interzisese niciodată săvârşirea unor acte de milostenie în ziua de sabat.

Omul vindecat a avut încă un prilej de a-L vesti pe Isus. Când fariseii l-au întrebat din nou cum şi-a căpătat vederea, omul a povestit încă o dată, în cuvinte simple, cum s-au petrecut lucrurile. În relatarea sa, omul a omis numele lui Isus, poate nu pentru că se temea, ci pentru că era convins că toţi ştiau cine a săvârşit această faptă nemaipomenită. Între timp, Domnul Isus ajunsese să fie cunoscut foarte bine între locuitorii Ierusalimului.

În acest punct se iscă o altă dezbatere cu privire la identitatea lui Isus. Unii din farisei susţineau că Isus nu poate fi un Om al lui Dumnezeu, deoarece ar fi călcat sabatul. Alţii considerau că un păcătos nu poate face asemenea minuni. De regulă Isus stârnea asemenea deosebiri de vederi în rândurile oamenilor, care erau astfel puşi în situaţia de a alege de partea cui se situează: sunt ei pentru Isus, sau împotriva Lui?

Fariseii l-au întrebat pe omul care fusese orb ce credea despre Isus. Acesta încă nu-şi dădea seama că Isus este Dumnezeu. Dar credinţa lui a crescut atât de mult încât el a fost acum gata să recunoască că Isus este un profet. El credea că Cel ce i-a dat vedere a fost trimis de Dumnezeu şi propovăduieşte un mesaj divin.

Mulţi dintre iudei se încăpăţânau să creadă că nu s-a săvârşit nici o minune. Şi astfel i-au chemat pe părinţii omului, să vadă ce vor spune aceştia.

Cine ar fi mai în măsură să confirme că un copil s-a născut lipsit de vedere? Negreşit mărturia lor va pune capăt controversei. Şi astfel fariseii i-au întrebat dacă acesta este fiul lor şi cum şi-a primit vederea.

Mărturia părinţilor lui a fost foarte pozitivă. Da, acesta era fiul lor, pentru care vărsaseră atâtea lacrimi de durere, datorită faptului că nu văzuse niciodată.

Mai departe ei au refuzat să se aventureze, spunând că nu ştiu cum i-a fost dată vederea sau cine a făcut acest lucru. Astfel părinţii tămăduitului i-au trimis pe farisei înapoi la fiul lor, care putea să spună el însuşi ce s-a întâmplat.

Versetul 22 explică timiditatea părinţilor. Aceştia auziseră că oricine va mărturisi că Isus este Mesia va fi dat afară din sinagogă. Excomunicarea era o chestiune foarte gravă pentru orice iudeu. Părinţii omului nu erau gata să plătească un preţ atât de mare, care le-ar fi adus pierderea mijloacelor de întreţinere şi a tuturor privilegiilor care însoţesc religia iudaică.

Aşadar, de frica conducătorilor iudei, părinţii au pasat mărturia înapoi la fiul lor.

„Dă slavă lui Dumnezeu!" ar putea avea două înţelesuri: mai întâi, ar putea fi un fel de jurământ. Poate fariseii au vrut să zică: „Haide, spune adevărul!" Noi ştim că omul acesta este un păcătos." Sau poate că fariseii cereau ca oamenii să dea lui Dumnezeu slavă pentru minunea săvârşită, refuzându-l lui Isus vreun merit, pe motiv că El ar fi, în opinia fariseilor, un om păcătos.

Orice făceau, fariseii se loveau numai de eşecuri. Ori de câte ori încercau să-L discrediteze pe Domnul Isus, îi aduceau, fără să vrea, şi mai multă cinste. Ce minunată a fost mărturia omului! El nu ştia prea multe despre Persoana lui Isus, dar un lucru ştia: că odată era orb dar acum vede. Era o mărturie pe care n-o putea tăgădui nimeni.

Tot aşa este şi în cazul celor care s-au născut, din nou. Lumea poate să se îndoiască şi să râdă de noi, dar nimeni nu va putea tăgădui mărturia noastră, când vom spune că odată eram pierduţi, dar acum am fost salvaţi prin harul lui Dumnezeu.

Ei au început din nou să-l descoasă, cerându-i să povestească în amănunt cum s-au întâmplat lucrurile. Numai că cel vindecat era de acum de-a dreptul enervat de atâta hărţuială. Astfel el le-a amintit că deja le-a spus cum s-a întâmplat minunea, dar ei n-au ascultat. De ce mai vor atunci să audă din nou istoria? Doreau oare să devină şi ei ucenici ai lui Isus? - întrebare rostită, evident, pe un ton sarcastic, căci omul vindecat ştia foarte bine că fariseii îl urau pe Isus şi nu aveau nici o intenţie de a-L urma.

E cunoscută tactica folosită de unii avocaţi, care, atunci când nu dispun de argumente solide în favoarea clientului lor, recurg la tehnica intimidării şi încolţirii reclamantului. Aici avem un caz similar: În pofida tuturor sforţărilor lor, fariseii n-au reuşit să zdruncine mărturia orbului vindecat şi atunci au început să împroaşte cu insulte. L-au acuzat că este ucenic al lui Isus, ca şi când asta ar fi fost cea mai mare crimă de pe lume pe care ar fi putut-o comite! Apoi au spus că ei sunt ucenicii lui Moise, ca şi când aceasta ar fi cea mai mare virtute posibilă.

Fariseii au spus că Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, dar ei au vorbit pe un ton peiorativ despre Isus. Dacă ar fi crezut în scrierile lui Moise, L-ar fi acceptat pe Isus ca Domn şi Mântuitor al lor. În plus, dacă ar fi chibzuit puţin, şi-ar fi dat seama că Moise nu vindecase nici un orb din naştere. Unul mai mare decât Moise era în mijlocul lor dar ei nu-şi dădeau seama de acest lucru.

Sarcasmul omului a început acum să-i usture, mai ales că fariseii nu se aşteptau ca el să reacţioneze aşa, în realitate, omul părea să le spună: „Voi sunteţi dregătorii Israelului. Sunteţi dascălii poporului iudeu. Dar iată că în mijlocul vostru stă un Om care are puterea de a da orbilor vederea şi voi nu ştiţi de unde este. Ruşine să vă fie!"

Orbul vindecat prindea tot mai mult curaj, în mărturia lui, pe măsură ce creştea credinţa lui. El le-a amintit fariseilor de principiul general, potrivit căruia Dumnezeu nu îi ascultă pe păcătoşi, după cum nu face minuni prin intermediul lor. Dumnezeu nu îi aprobă pe cei răi şi nu acordă unor astfel de oameni puterea de a săvârşi lucrări măreţe. Pe de altă parte, cei care se închină lui Dumnezeu au parte de împuternicirea şi recomandarea lui Dumnezeu, fiind asiguraţi de aprobarea Lui.

Omul acesta şi-a dat seama că este prima persoană din întreaga istorie a omenirii care s-a născut orb şi a căpătat vederea. El nu putea pricepe cum e posibil ca fariseii să fie martorii unui miracol atât de mare şi totuşi să bage de vină Persoanei care l-a înfăptuit.

Dacă Domnul Isus nu ar fi venit de la Dumnezeu, nu ar fi putut niciodată săvârşi o minune de asemenea anvergură.

Din nou, fariseii au recurs la insulte, insinuând că orbirea omului acestuia s-ar fi datorat direct păcatelor sale. Cine era el de-şi permitea să-i înveţe pe ei?! Adevărul e că avea tot dreptul să-i înveţe, întrucât, cum arată Ryle:

„Învăţătura Duhului Sfânt poate fi găsită, mai des, la oamenii cu un statut umil în viaţă, decât printre oamenii învăţaţi ai lumii şi între cei sus-puşi."

Când se spune că l-au dat afară asta înseamnă probabil mai mult decât faptul că a fost alungat din templu. Probabil că l-au excomunicat din religia iudaică. Dar pe ce temeiuri au făcut asta? Un orb din naştere a primit vederea în ziua de sabat. Pentru că refuza să-L vorbească de rău pe Cel care săvârşise minunea, omul a fost excomunicat.

Isus l-a căutat, în acest punct, pe omul vindecat - de parcă ar fi vrut să spună: „Ei nu te vreau, dar Eu te primesc." Cei ce sunt daţi afară din pricina lui Isus nu pierd nimic, ci câştigă o mare binecuvântare, bucurându-se de bucuria aleasă de a fi primiţi personal de Domnul Isus, care îi copleşeşte cu prezenţa şi părtăşia Sa. Observaţi cum l-a condus Isus pe om, pas cu pas, la credinţa în El, ajutându-l să vadă că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu! El i-a pus doar o întrebare simplă: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?" (textul critic conţine cuvintele „Fiul Omului", care nu corespund atât de bine contextului de închinăciune. „Fiul lui Dumnezeu" pare a fi soluţia cea mai adecvată, aşa cum îl redau majoritatea versiunilor Bibliei)

Deşi a căpătat vederea fizică, omul avea încă nevoie de vedere spirituală. Aşa se face că-L întreabă pe Domnul cine este Fiul lui Dumnezeu, ca să poată crede în El. Termenul „Doamne" cu care I se adresează orbul vindecat este în textul original: „Domnule".

Isus S-a prezentat acum pe Sine omului ca Fiul lui Dumnezeu, arătându-i că nu un om oarecare i-a dat vederea, săvârşind o lucrare cu neputinţă de înfăptuit de un simplu om, ci Fiul lui Dumnezeu este Cel pe care-L vedea în faţa Lui şi Care stătea de vorbă cu el.

În acest moment, cu minunată simplitate, omul nostru şi-a pus încrederea în Domnul Isus, proşternându-se şi închinându-se. El era acum nu doar un om vindecat, ci şi un suflet mântuit. Ce zi măreaţă trebuie să fi fost aceasta în viaţa lui, când a primit atât vederea fizică, cât şi pe cea spirituală!

Observaţi că orbul vindecat nu s-a închinat Domnului până nu a ştiut că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Fiind un iudeu inteligent, nu era dispus să se închine în faţa nimănui, dacă acesta nu era decât un simplu om. Dar de îndată ce a aflat că Cel care l-a vindecat este Dumnezeu Fiul, I s-a închinat - nu pentru ceea ce i-a făcut, ci conştient acum de adevărata identitate a Domnului Isus.

La prima vedere, versetul acesta ar părea să contrazică textul de la Ioan 3:17: „Căci Dumnezeu nu Şi-a trimis Fiul în lume ca să condamne lumea..." Dar, în realitate, nu este nici o contradicţie aici. Scopul venirii lui Cristos în lume nu a fost acela de a judeca, ci de a mântui. Cu toate acestea, judecata este rezultatul inevitabil pentru toţi cei care refuză să-L primească.

Propovăduirea evangheliei are două efecte: Cei care recunosc că nu văd primesc vederea. Dar cei care susţin cu încăpăţânare că văd perfect, fără să-L aibă pe Domnul Isus, sunt confirmaţi în orbirea lor.

Unii din farisei şi-au dat seama că Domnul Isus se referă la ei şi la orbirea lor. Deci au venit la El şi L-au întrebat, cu neruşinare, dacă nu cumva ar insinua că şi ei sunt orbi! Şi, bineînţeles, aşteptau ca răspunsul la întrebarea lor să fie negativ.

Răspunsul Domnului ar putea fi parafrazat cam aşa: „Dacă recunoaşteţi că sunteţi orbi şi păcătoşi şi că aveţi trebuinţă de un Mântuitor, atunci vi se pot ierta păcatele şi puteţi fi mântuiţi. Dar voi susţineţi că nu aveţi trebuinţă de nimic şi vă pretindeţi neprihăniţi şi lipsiţi de păcat. Prin urmare, nu există iertare pentru păcatele voastre." Cuvintele Domnului Isus: „N-aţi avea păcat", nu înseamnă că ar fi fost total lipsiţi de păcat. Ceea ce a vrut El să spună este că, prin comparaţie cu cealaltă situaţie, ei ar fi fost fără păcat. Dacă şi-ar fi recunoscut starea de orbire, care îi împiedica să-L recunoască pe Mesia, atunci păcatul lor ar fi fost mai nimic, în comparaţie cu păcatul enorm de a susţine că văd, când, în realitate, nu erau în stare să recunoască în El pe Fiul lui Dumnezeu.

Versetele acestea au legătură directă cu ultima parte a capitolului 9. Acolo Domnul Isus se adresase fariseilor, care se pretindeau păstorii de drept ai poporului Israel. La ei se referă Domnul aici. Caracterul solemn al spuselor Domnului este indicat din nou de binecunoscuta expresie: „Adevărat, adevărat vă spun."

Staulul oilor era adăpostul împrejmuit de un gard în care stăteau oile în timpul nopţii, având o deschizătură sau strungă ce ţinea loc de uşă. Aici păstorul se referă la poporul evreu.

Mulţi au venit la poporul evreu, declarându-se conducători spirituali şi călăuze - Cristoşi falşi care nu au venit pe calea pe care prezisese Vechiul Testament că va veni Mesia, ci au sărit gardul prin alt loc. Ei s-au înfăţişat Israelului într-o manieră proprie, aleasă de ei înşişi. Oamenii aceştia nu erau păstorii adevăraţi, ci hoţi şi tâlhari. Hoţi sunt cei care îşi însuşesc ceea ce nu le aparţine iar tâlharii sunt cei ce recurg la violenţă în comiterea furturilor lor. Fariseii erau hoţi şi tâlhari. Ei încercau să domnească peste iudei, dar apoi îşi dădeau toate străduinţele pentru a-i împiedica să-L accepte pe Mesia cel adevărat.

Versetul 2 se referă chiar la Isus, care a venit la oile pierdute ale casei lui Israel. El a fost adevăratul păstor al oilor. El a intrat pe uşă, adică venirea Sa a avut loc conform profeţiilor Vechiului Testament cu privire la Mesia. El nu a fost un Mântuitor auto-impus sau auto-proclamat, ci a venit în ascultare deplină de voia Tatălui Său, împlinind toate condiţiile.

Există o mare diversitate de păreri cu privire la identitatea portarului din acest verset. Unii cred că expresia se referă la profeţii Vechiului Testament, care au prezis venirea lui Cristos. Alţii cred că se referă la Ioan Botezătorul, întrucât el a fost predecesorul Păstorului - iar alţii sunt convinşi că portarul din acest verset este Duhul Sfânt, care deschide uşa pentru ca Isus să poată intra în inimile şi vieţile oamenilor.

Oile au auzit glasul păstorului. Ele au recunoscut vocea unică a adevăratului păstor. După cum oile fizice îşi recunosc păstorul, tot aşa au fost unii printre iudei care L-au recunoscut pe Mesia când S-a arătat El. De la un capăt la altul al evangheliei, L-am auzit pe Păstor chemându-Şi

oile pe nume. El i-a chemat pe câţiva ucenici în capitolul 1, iar aceştia au auzit glasul Lui şi au răspuns. El i-a chemat pe orbi în capitolul 9. Domnul Isus continuă să-i cheme pe cei care voiesc să-L primească de Mântuitor şi această chemare este personală şi individuală.

Sintagma şi le scoate afară se referă, probabil, la faptul că Domnul Isus i-a condus pe cei care I-au auzit glasul afară din staulul Israelului, unde stătuseră încorsetaţi şi închişi, sub lipsa de libertate a legii. Domnul Isus îşi conduce oile la libertatea harului Său. În ultimul capitol iudeii îl alungaseră pe om din sinagogă. Procedând aşa, ei contribuiseră, fără să-şi dea seama, la bunul mers al lucrării Domnului.

Când adevăratul păstor îşi scoate oile, el nu le mână din urmă, ci le conduce, situându-se în faţa lor. El nu le cere să se ducă în nici un loc în care El însuşi să nu fi fost mai întâi. El stă mereu în faţa oilor, ca Mântuitor al lor, Călăuză şi Pildă de urmat. Cei care sunt adevăratele oi ale lui Cristos îl urmează. Ei nu devin oi prin faptul că-l urmează pilda, ci prin naşterea din nou. Apoi, după ce au fost mântuiţi, ei doresc să meargă oriunde îi conduce El.

Acelaşi instinct care face posibil ca oaia să recunoască vocea adevăratului păstor o ajută, în acelaşi timp, şi să fugă de un străin. Străinii erau fariseii şi ceilalţi lideri ai poporului evreu, ce care nu se interesau de oi, ci doar de interesele lor personale - aşa cum reiese din cazul vindecării orbului, care a recunoscut vocea Domnului Isus, dar a sesizat că fariseii sunt străini. Prin urmare, a refuzat să li se supună, chiar dacă asta i-a atras excomunicarea.

Se afirmă limpede aici că Isus a folosit această ilustraţie în cazul fariseilor, dar ei n-au înţeles despre ce le vorbea - pentru faptul că nu erau oi adevărate. Dacă ar fi fost, ar fi auzit glasul Lui şi L-ar fi urmat.

Isus deci a recurs la o altă ilustraţie, în care n-a mai vorbit despre uşa staulului, din versetul 2, ci S-a prezentat pe Sine ca fiind uşa oilor. Nu se mai punea problema de a intra în staulul Israelului, ci acum ni se prezintă imaginea oilor alese din Israel ieşind din iudaism şi venind la Cristos, uşa.

Alţii veniseră înainte de Cristos, pretinzând că sunt învestiţi cu autoritate şi poziţie înaltă. Dar oile alese ale Israelului nu au auzit glasul acestora, deoarece ştiau că oamenii aceştia îşi arogau drepturi care nu le aparţineau.

Versetul 9 este unul din acele versete de o simplitate extraordinară, putând fi înţeles de orice elev de la şcoala duminicală, şi totuşi având o profunzime imposibil de epuizat, chiar de cei mai mari învăţaţi. Cristos este uşa. Creştinismul nu este un crez sau o biserică, ci o Persoană: Domnul Isus Cristos. „Dacă întră cineva prin Mine." Mântuirea se poate primi doar prin Cristos. Botezul nu mântuie, nici Cina Domnului. Noi trebuie să intrăm prin Cristos şi prin puterea pe care o dă El. Invitaţia este adresată tuturor. Cristos este Mântuitorul iudeilor şi al neamurilor, deopotrivă. Dar pentru a fi mântuit cineva, trebuie să intre. Trebuie să-L primească pe Cristos prin credinţă. Este o acţiune personala, fără de care nu există mântuire. Cei care intră sunt mântuiţi de pedeapsa, puterea şi, în cele din urmă, de prezenţa păcatului.

După ce au fost mântuiţi, aceştia intră şi iasă. Probabil asta se referă la faptul că intră în prezenţa lui Dumnezeu, prin credinţă, ca să se închine, şi apoi ies în lume, ca să-L vestească pe Domnul. Cei care intră găsesc păşune. Cristos nu este doar Mântuitorul ci şi Cel care dă libertate, ci şi Susţinătorul şi împlinitorul. Oile Sale găsesc păşune în Cuvântul lui Dumnezeu.

Hoţul nu vine decât să fure, să înjunghie şi să distrugă. El vine pentru a-şi împlini scopuri absolut egoiste. Pentru a-şi realiza scopurile, e pregătit chiar să ucidă oile. Dar Domnul Isus nu vine în inima omului cu nici un motiv egoist. El vine ca să dea, nu ca să primească. El vine pentru ca oamenii să aibă viaţă şi s-o aibă din belşug. Noi primim viaţă în clipa în care îl primim pe El ca Mântuitor. După ce am fost mântuiţi însă constatăm că există diverse grade de bucurie în viaţa aceasta. Cu cât ne predăm mai mult Duhului Sfânt, cu atât mai mult ne bucurăm de viaţa ce ne-a fost dăruită, în acest caz, nu vom avea doar viaţă, ci o vom avea mai din belşug (cum e redat acest verset în ediţia engleză, n.tr.).

Domnul Isus a folosit frecvent sintagma: „Eu sunt", care constituie unul din numele sau titlurile Dumnezeirii. De fiecare dată când folosea acest titlu declara că este egal cu Dumnezeu Tatăl. Aici s-a prezentat pe Sine ca fiind păstorul cel bun, care Şi-a dat viaţa pentru oi. În mod obişnuit, oilor li s-ar cere să-şi dea viaţa pentru păstor. Dar Domnul Isus a murit pentru oi.

Cel plătit se referă la un argat, care are grijă de oi în schimbul unei remuneraţii. Fariseii erau argaţi. Pe ei nu-i interesau oamenii decât în măsura în care aceasta le putea aduce venituri. Pentru că oile nu sunt ale lui, argatul va fugi când se iveşte un pericol, lăsând oile pradă lupului.

Tot ceea ce facem reflectă ceea ce suntem. Argatul a slujit pentru bani şi nu i-a păsat de oi, ţinând mai mult la bunăstarea lui, decât la cea a oilor. Există mulţi argaţi în biserica din timpul nostru - oameni care se fac păstori sau preoţi pentru a-şi asigura o meserie comodă, dar care nu sunt pătrunşi de dragoste adevărată pentru oile lui Dumnezeu.

Din nou Domnul se numeşte bunul păstor. Bun (în greacă, kalos) înseamnă aici „ideal, vrednic, ales, excelent." Desigur, El întruneşte toate aceste calităţi. Apoi El Se referă la relaţia intimă ce există între El şi oile Sale. El îi cunoaşte pe ai Săi şi ai Săi Îl cunosc - ce adevăr minunat!

Mult mai bine ar fi fost dacă acest verset nu ar fi fost despărţit de cel precedent, ci ambele să fi fost redate împreună, ca o singură frază: „...şi Eu îmi cunosc oile şi sunt cunoscut de cele care sunt ale Mele, după cum Tatăl Mă cunoaşte pe Mine şi Eu îl cunosc pe Tatăl." Glorios adevăr! Domnul a asemuit relaţia dintre El şi oi cu aceea dintre El şi Tatăl. Aceeaşi unire, comuniune, părtăşie, intimitate şi cunoaştere care există între Tatăl şi Fiul există şi între Păstor şi oile Sale. „Şi Eu îmi dau viaţa pentru oi" a spus El. Din nou, întâlnim aici una din numeroasele declaraţii ale Domnului Isus, din care reiese că El aştepta bucuros clipa când va muri pe cruce, ca înlocuitor pentru păcătoşi.

Versetul 16 constituie cheia înţelegerii întregului capitol. Celelalte oi la care Se referă Domnul aici sunt Neamurile (ne-evreii). Venirea Sa în lume a fost legată în special de oile Israelului, dar El a avut în vedere şi mântuirea neamurilor. Oile „neamuri" nu făceau parte din staulul iudaic. Dar iubirea şi compasiunea inimii Domnului Isus le-a cuprins şi pe aceste oi, El aflându-se sub imperativul divin de a le aduce la Sine. El ştia că acestea vor fi mai dispuse decât iudeii să-l audă glasul.

În ultima parte a acestui verset observăm importanta tranziţie de la staulul iudaismului la turma creştinismului. Versetul acesta ne oferă o avanpremieră a faptului că în Cristos, iudeii şi neamurile vor fi una şi că deosebirile anterioare dintre aceştia vor dispare.

În versetele 17 şi 18, Domnul Isus a explicat ce va face El pentru a-i aduce şi pe iudeii aleşi şi pe neamuri la El. El privea cu anticipaţie şi bucurie clipa morţii, îngropării şi învierii Sale. Cuvintele acestea ar fi total lipsite de sens, dacă Domnul nu ar vorbi aici decât din postura unui om oarecare. El spune că îşi va da viaţa şi că o va lua din nou, prin puterea Sa. Or, acest lucru a putut să-L facă pentru că a fost şi este Dumnezeu. Tatăl L-a iubit pe Domnul Isus, din pricina faptului că a fost gata să moară şi să învie, pentru ca oile pierdute să poată fi mântuite.

Nimeni nu putea să-I ia viaţa Domnului Isus. El este Dumnezeu, deci este mai mare decât toate comploturile urzite de creaturile Sale împotriva Sa. El avea putere în El însuşi să-şi dea viaţa şi avea putere s-o ia înapoi. Dar oare nu L-au omorât oamenii pe Domnul Isus? Ba da, l-au omorât, aşa cum se arată clar la Fapte 2:23 şi la 1Tesaloniceni 2:15. Domnul Isus le-a îngăduit să facă acest lucru, acesta fiind un exemplu al puterii Sale de a-Şi da viaţa. Mai mult, la Ioan 19:30 se spune că Şi-a dat Duhul, ca act al propriei Sale puteri şi voinţe.

„Porunca aceasta am primit-o de la Tatăl Meu", a spus El. Tatăl îi încredinţase Domnului sarcina de a-Şi da viaţa şi de a învia apoi din morţi. Moartea şi învierea Sa au fost acţiuni esenţiale pentru împlinirea voii şi planului Tatălui. Prin urmare, El a fost ascultător până la moarte şi a înviat a treia zi, după Scripturi.

Cuvintele Domnului Isus au provocat o dezbinare între iudei. Intrarea lui Cristos în lume, în casele lor şi în inimile lor produce o sabie, mai degrabă decât pace. Numai atunci când oamenii Îl primesc ca Domn şi Mântuitor vor ajunge să cunoască pacea lui Dumnezeu.

Domnul Isus a fost singurul Om desăvârşit care a trăit vreodată. El niciodată nu a rostit nici un cuvânt greşit şi nu a săvârşit nici o faptă rea. Dar inima omului a fost atât de depravată, încât atunci când a venit El, rostind cuvinte pline de dragoste şi înţelepciune, oamenii au spus că e stăpânit de demon, că e nebun şi că nu merită să fie ascultat, înregistrând astfel o pată neagră în analele omenirii. Nu toţi au procedat însă aşa. Au existat unii care au recunoscut în cuvintele şi lucrările Domnului roade ale unei Persoane bune, afirmând că un demonizat nu ar putea deschide ochii orbilor.

În acest punct firul naraţiunii se întrerupe. Domnul Isus nu Se mai adresează fariseilor, ci iudeilor în general. Nu ştim ce interval de timp s-a scurs între versetul 21 şi 22. E demn de remarcat faptul că versetul acesta este singurul loc din Biblie unde se pomeneşte de Sărbătoarea înnoirii sau a Dedicării, numită în ebraică Hanukkah.

În general se crede că această sărbătoare a fost instituită de Iuda Macabeul, cu ocazia rededicării templului, după ce fusese distrus de Antioh Epifanul în 165 î.Cr. Era o sărbătoare anuală, instituită de poporul evreu, nefăcând parte din sărbătorile Domnului. Era iarnă - nu numai calendaristic, ci şi spiritual.

Lucrarea publică a Domnului se apropia de sfârşit iar El urma să demonstreze totala Sa consacrare faţă de Dumnezeu Tatăl, prin moartea Sa pe cruce. Pridvorul lui Solomon era acoperit şi se afla în imediata apropiere a templului lui Irod. Negreşit iudeii se vor fi adunat în jurul Domnului, când S-a aflat El în această zonă.

Iudeii deci L-au înconjurat şi I-au zis: „Până când ne tot ţii sufletele în încordare? Dacă eşti Cristosul, spunene-o pe faţă."

Din nou, Isus le-a amintit de cuvintele şi faptele Sale, cum le spusese de atâtea ori în trecut că El este Mesia şi le arătase că minunile Sale au demonstrat pe deplin identitatea Sa. Iarăşi Isus le aminteşte iudeilor că a săvârşit minunile Sale prin autoritatea Tatălui Său şi pentru slava Tatălui Său. Procedând aşa, El a arătat că este Cel pe care Tatăl L-a trimis în lume.

Refuzul lor de a-L primi pe Mesia a demonstrat că ei nu erau oile Sale. Dacă ar fi fost puşi deoparte ca unii care îi aparţin, atunci ar fi demonstrat o dorinţă de a crede în El.

Versetele care urmează demonstrează în termeni de netăgăduit că nici o oaie adevărată a lui Cristos nu va pieri niciodată. Siguranţa eternă a credinciosului este o realitate slăvită. Cei care sunt oi adevărate ale lui Cristos aud glasul Lui. Îl aud atunci când se vesteşte evanghelia şi răspund, crezând în El. După aceea aud glasul Lui zi de zi şi ascultă de Cuvântul Lui. Domnul Isus îşi cunoaşte oile sale. Le cunoaşte pe fiecare, pe nume. Nici una din ele nu va scăpa atenţiei Sale. Nici una nu se va pierde din neglijenţă sau nebăgare de seamă. Oile lui Cristos îl urmează, mai întâi prin faptul că-şi exercită credinţa în El, şi apoi prin faptul că umblă cu El în ascultare.

Cristos le dă viaţă veşnică oilor Sale. Asta înseamnă viaţă care nu se va termina niciodată. Viaţa aceasta nu depinde de purtarea lor. Este viaţă veşnică - nesfârşită, eternă. Dar viaţa veşnică este şi o viaţă de calitate. Este însăşi viaţa Domnului Isus. Este o viaţă care-i conferă posesorului capacitatea de a se bucura de lucrurile lui Dumnezeu, aici pe pământ, şi o viaţă care va fi pe deplin satisfăcătoare în patria noastră cerească. Fiţi atenţi la cuvintele care urmează: „Niciodată nu vor pieri." (textul grec conţine negaţia dublă, pentru subliniere, ca în versiunea română: „nimeni nu le va smulge", n.tr.). Dacă ar putea să piară vreuna din noi, atunci Domnul Isus ar putea fi acuzat că nu şi-a ţinut promisiunea, or, ştim că acest lucru este cu neputinţă. Isus Cristos este Dumnezeu şi nu poate greşi. El a promis în versetul acesta că nici o oaie de a Sa nu va petrece veşnicia în iad.

Să însemne oare aceasta că cineva poate fi mântuit, trăindu-şi apoi viaţa cum doreşte el? Poate el fi mântuit, continuând apoi să trăiască în plăcerile acestei lumi? Nicidecum, căci el nu-şi va mai găsi nici o plăcere în aceste lucruri. El sau ea vor dori să-şi urmeze Păstorul. Noi nu trăim viaţa creştină pentru a deveni creştini sau pentru a ne păstra mântuirea. Noi trăim viaţa creştină pentru că suntem creştini. Noi dorim să trăim o viaţă sfântă nu de teama că ne-am putea pierde mântuirea, ci din recunoştinţa pe care o purtăm Aceluia care a murit pentru noi. Doctrina siguranţei veşnice a credinciosului nu e deloc o scuză pentru a trăi cu nepăsare, ci un imbold extraordinar ca să trăim o viaţă de sfinţenie.

Nimeni nu este în stare să-l smulgă pe un credincios din mâna lui Cristos, o mână atotputernică, de care S-a folosit pentru a crea lumea, aceeaşi mână cu care susţine în prezent lumea. Nu există putere care să poată smulge o oaie din mâna Sa.

Credinciosul nu este numai în mâna lui Cristos, ci şi în mâna Tatălui, aceasta fiind o garanţie dublă a siguranţei sale. Dumnezeu Tatăl este mai mare decât toţi şi nimeni nu este în stare să-l smulgă pe credincios, din mâna Tatălui.

În acest punct Domnul Isus adaugă încă o declaraţie de egalitate cu Dumnezeu: „Eu şi Tatăl una suntem", ideea care se desprinde fiind probabil aceea că Cristos şi Tatăl sunt una în putere. Isus tocmai Se referise la puterea care le ocroteşte pe oile lui Cristos. Prin urmare, El a adăugat explicaţia potrivit căreia puterea Sa este aceeaşi cu puterea lui Dumnezeu Tatăl. Desigur, acelaşi lucru este valabil şi în cazul tuturor celorlalte atribute ale Dumnezeirii. Domnul Isus Cristos este Dumnezeu în sensul cel mai deplin al cuvântului şi este egal cu Tatăl în toate

privinţele.

Nu mai exista nici o îndoială în minţile iudeilor cu privire la sensul cuvintelor Mântuitorului. Ei şi-au dat seama că El Şi-a afirmat Dumnezeirea în sensul cel mai limpede cu putinţă. Prin urmare, au luat pietre ca să-L ucidă.

Înainte de a putea arunca cu pietre, Isus le-a reamintit numeroasele lucrări bune pe care le-a săvârşit, în ascultare de porunca Tatălui Său. Apoi i-a întrebat care din aceste fapte i-a înfuriat atât de mult, de vor să să-L omoare cu pietre.

Iudeii au negat că doresc să-L ucidă pentru vreuna din minunile Sale. Mai degrabă, au susţinut ei, voiau să-L omoare pentru că ar fi hulit, pretinzându-Se egal cu Dumnezeu Tatăl. Ei au refuzat să creadă că Domnul Isus este mai mult decât un simplu om. Dar Şi-au dat seama ca, în mod evident, El S-a declarat egal cu Dumnezeu. Or, ei n-au putut suferi una ca asta.

Aici Domnul Isus le-a citat iudeilor versetul 6 din Psalmul 82, numind cuvintele acestea drept parte din Lege. Cu alte cuvinte, au fost luate din Vechiul Testament pe care ei l-au recunoscut ca fiind Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Iată cum sună întregul verset: „Eu am zis: Sunteţi dumnezei, toţi sunteţi fii ai Celui-Prea-înalt." Psalmul a fost adresat judecătorilor Israelului. Ei au fost numiţi „dumnezei" nu pentru că ar fi fost divini, ci pentru că îl reprezentau pe Dumnezeu când judecau poporul. Termenul ebraic pentru „dumnezei" (elohim) înseamnă la origine „puternici" şi poate fi aplicat unor persoane cu vază, cum erau judecătorii. (Reiese clar din restul psalmului că judecătorii erau doar oameni, şi nu zeităţi, pentru că au judecat strâmb poporul, purtându-se cu părtinire şi strâmbătate.)

Domnul a folosit acest verset din Psalmi pentru a arăta că Dumnezeu a folosit termenul dumnezei pentru a-i descrie pe cei către care a venit cuvântul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, oamenii aceştia erau purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu. Dumnezeu a vorbit naţiunii Israel prin ei. „Ei L-au înfăţişat pe Dumnezeu în locul Său de autoritate şi judecată, fiind stăpânirile pe care le-a rânduit Dumnezeu". „Şi Scriptura nu poate fi desfiinţată", a spus Domnul, exprimându-Şi convingerea în inspiraţia Vechiului Testament, în faptul că este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. El a descris Vechiul Testament drept o colecţie de scrieri infailibile, care trebuie să se împlinească şi care nu pot fi tăgăduite. De fapt, însăşi cuvintele Scripturii sunt inspirate, nu doar gândurile sau ideile cuprinse în ele. Întreaga argumentaţie folosită de Domnul gravitează în jurul unui singur cuvânt: dumnezei.

Domnul argumenta de la simplu la complex. Dacă judecătorii nedrepţi au fost numiţi „dumnezei" în Vechiul Testament, cu cât mai mult era atunci El îndrituit să afirme că este Fiul lui Dumnezeu! Cuvântul lui Dumnezeu a venit la ei. El era şi este Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au fost numiţi dumnezei; El a fost şi este Dumnezeu. Despre ei nu s-ar fi putut afirma niciodată că Tatăl i-a sfinţit şi i-a trimis în lume. Ei s-au născut în lume ca toţi ceilalţi fii ai lui Adam, cel care a căzut. Dar Isus a fost sfinţit de Dumnezeu Tatăl din veşnicia veşniciilor să fie Mântuitorul lumii, şi El a fost trimis în lume din cer, unde locuise cu Tatăl Său. Astfel Isus avea tot dreptul să afirme că este egal cu Dumnezeu. El nu a hulit când a afirmat că este Fiul lui Dumnezeu şi una cu Tatăl. Chiar iudeii folosiseră termenul „dumnezei" cu referire la oameni corupţi, care exercitau rolul de purtători de cuvânt sau judecători ai lui Dumnezeu. Cu cât mai mult putea El pretinde acest titlu, întrucât El era şi este cu adevărat Dumnezeu! Iată ce scrie Samuel Green în această privinţă:

Iudeii L-au acuzat că S-a făcut Dumnezeu. El nu a negat că S-a făcut Dumnezeu prin cuvintele rostite. Dar a negat că ar fi hulit şi asta pe temeiul unor fapte care L-ar fi îndreptăţit chiar în asumarea onorurilor proprii dumnezeirii: anume, faptul că era Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Emanuel. Că iudeii nu au crezut despre El că Şi-ar fi retractat vreuna din aceste afirmaţii uluitoare pentru ei reiese clar din faptul că au continuat să se poarte cu duşmănie aprigă faţă de El. Vezi versetul 39."

Din nou, Mântuitorul a apelat la minunile pe care le-a săvârşit ca dovadă a împuternicirii Sale divine. Observaţi însă expresia: „lucrările Tatălui Meu". Minunile în ele însele nu sunt o dovadă a dumnezeirii. Citim în Biblie despre oameni răi care au avut, uneori, puterea de a face minuni. Dar minunile Domnului au fost faptele Tatălui Său. Ele au demonstrat că El este Mesia în două moduri. Mai întâi, au fost minunile despre care a prezis Vechiul Testament că vor fi săvârşite de Mesia. În al doilea rând, au fost minuni de îndurare, de compasiune, fapte care au adus multe binefaceri omenirii, pe care nici un om rău nu le-ar fi putut înfăptui.

Versetul 38 a fost parafrazat foarte bine de Ryle, după cum urmează:

Prin urmare, dacă săvârşesc lucrările Tatălui, chiar dacă voi nu sunteţi convinşi de cuvintele Mele, lăsaţi-vă convinşi de faptele Mele. Deşi refuzaţi să acceptaţi dovada cuvintelor Mele, acceptaţi dovada lucrărilor Mele. În felul acesta, veţi ajunge să cunoaşteţi şi să credeţi că Eu şi Tatăl suntem una, că El este în Mine şi Eu sunt în El şi că, atunci când declar că sunt Fiul Lui, nu rostesc o blasfemie.

Din nou, iudeii şi-au dat seama că în loc să se dezică de afirmaţiile Sale anterioare, Domnul Isus nu a făcut altceva decât să le întărească şi mai mult. Astfel ei au făcut încă o încercare de a-L aresta, dar El a scăpat din nou. Nu mai era mult până când avea să le permită să-L aresteze, dar acum încă nu sosise clipa aceea.

Domnul S-a dus iarăşi dincolo de Iordan, chiar în locul în care Şi-a început lucrarea publică. Cei trei ani de minuni extraordinare pe care le-a săvârşit şi cuvintele minunate pe care le-a rostit se apropiau de sfârşit. El i-a încheiat exact acolo unde începuse - în afara rânduielilor iudaismului, într-un loc de respingere şi singurătate.

Cei care au venit la El au fost probabil credincioşi sinceri. Ei au fost gata să sufere ocara, să ocupe loc alături de El în afara taberei Israelului, Aceşti adepţi ai Săi au adus un omagiu strălucit lui Ioan Botezătorul. Ei şi-au adus aminte că lucrarea lui Ioan nu a fost spectaculoasă sau senzaţională, ci adevărată. Tot ce a spus el despre Domnul Isus s-a împlinit în lucrarea Mântuitorului. Asta ar trebui să constituie un îndemn pentru toţi cei care nu sunt creştini. S-ar putea să nu fim în stare să facem lucrări măreţe sau să intrăm în atenţia publicului, dar cel puţin putem aduce o mărturie adevărată despre Domnul şi Mântuitorul nostru Isus Cristos, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu.

Ce frumos este să observăm că, deşi a fost respins de poporul Israel, Domnul Isus a găsit totuşi câteva inimi de oameni smeriţi, care au fost deschise şi receptive faţă de El. Mulţi - ni se spune - au crezut în El acolo. Aşa s-a întâmplat în fiecare epocă, întotdeauna a existat o rămăşiţă de oameni care au fost dispuşi să I se alăture Domnului Isus, să sufere ocara împreună cu El, să fie alungaţi, batjocoriţi şi urâţi de lume, bucurându-se însă de o scumpă părtăşie cu Fiul lui Dumnezeu.

Ajungem acum la cea mai mare minune săvârşită de Domnul Isus în cadrul lucrării Sale publice. În anumite privinţe, a fost cel mai mare miracol dintre toate - învierea unui mort. Lazăr trăia în cătunul Betania, situat la circa 3 kilometri est de Ierusalim. Betania era cunoscută ca

loc de baştină al Mariei şi sorei sale Marta. Iată ce spune Pink, citându-l pe episcopul Ryle:

A se observa că prezenţa copiilor aleşi ai lui Dumnezeu este tocmai lucrul care face ca oraşe şi ţări să se bucure de faimă înaintea lui Dumnezeu. Satul Martei şi Mariei este astfel remarcat, în vreme ce Memfis şi Ţeba nu sunt menţionate în Noul Testament.

Ioan oferă explicaţia că este vorba despre Maria din Betania care L-a uns pe Domnul cu mir şi I-a şters picioarele cu părul capului ei. Acest act unic de devoţiune a fost subliniat de Duhul Sfânt. Domnul îşi găseşte plăcerea în adoraţia copiilor Săi.

Când Lazăr s-a îmbolnăvit, Domnul Isus Se afla, după câte se pare, pe malul de răsărit al râului Iordan. Surorile I-au trimis vorbă imediat că Lazăr, pe care îl iubea Domnul, era bolnav. Ce mişcător este modul în care I-au prezentat aceste surori Domnului cazul fratelui lor! Ele au apelat la dragostea Sa pentru fratele lor, ca argument menit să-L convingă pe Domnul să le vină în ajutor.

Când Isus... a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte", nu a lăsat să se înţeleagă că Lazăr nu va muri, ci că moartea nu va fi rezultatul final al acestei boli. Lazăr va muri, dar apoi va fi înviat din morţi. Scopul real al bolii a fost slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie slăvit prin ea. Dumnezeu a îngăduit ca acest lucru să se întâmple pentru ca Isus să vină şi să-L învie pe Lazăr din morţi şi astfel să se manifeste din nou ca adevăratul Mesia iar oamenii să-L slăvească pe Dumnezeu pentru acest miracol extraordinar.

Nu se face absolut nici o aluzie la faptul că boala lui Lazăr s-ar fi datorat vreunui păcat deosebit din viaţa sa. Mai degrabă, el ne este înfăţişat ca un ucenic consacrat, pe care Mântuitorul îl iubea în mod deosebit.

Când pătrunde boala în casa noastră, să nu acceptăm imediat concluzia că Dumnezeu este supărat pe noi. Aici boala a fost legată direct de dragostea Sa, mai degrabă decât de supărarea Sa. „Pe cel care îl iubeşte El îl disciplinează."

Poate că ne-am fi gândit că dacă Domnul într-adevăr i-a iubit pe aceşti credincioşi, atunci ar fi lăsat totul şi ar fi pornit îndată spre casa lor. Când colo, citim că, atunci când a auzit că Lazăr este bolnav, a mai rămas două zile în locul în care era. Întârzierile lui Dumnezeu nu constituie un răspuns negativ la rugăciunile noastre. Dacă nu ne răspunde imediat la rugăciune, înseamnă că probabil doreşte să ne înveţe să aşteptăm iar dacă aşteptăm cu răbdare, vom constata că ne va răspunde la rugăciune într-un mod mult mai minunat decât ne-am fi aşteptat. Nici măcar iubirea pe care le-o purta celor trei: Marta, Maria şi Lazăr nu L-a putut forţa pe Cristos să acţioneze în contratimp, înainte de a fi sosit momentul potrivit. Tot ce făcea El constituia o ascultare de voia Tatălui Său pentru El şi în conformitate cu orarul divin.

După două zile, care puteau părea, la prima vedere, un timp irosit, Domnul Isus le-a propus ucenicilor să se ducă din nou în Iudeea.

Ucenicii erau încă sub impresia scenei în care iudeii căutaseră să-L ucidă cu pietre pe Cristos, după ce dăruise vedere orbului. Prin urmare, s-au mirat că Se şi gândeşte să meargă în Iudeea, unde ar fi confruntat cu un pericol atât de mare.

Isus a răspuns în felul următor: în cursul obişnuit al evenimentelor, există douăsprezece ore de lumină ale zilei, în care oamenii pot să-şi desfăşoare munca. Atâta timp cât omul munceşte în timpul acesta alocat, nu există pericolul să se poticnească sau să cadă, deoarece el vede unde se duce şi ce face. Lumina acestei lumi sau lumina zilei îl păzeşte de pericolul unei morţi accidentale, prin alunecare şi cădere.

Sensul spiritual al cuvintelor Domnului este acesta: Domnul Isus umbla în ascultare perfectă de voia lui Dumnezeu. Astfel nu exista nici un pericol ca El să fie omorât înainte de vremea rânduită. El avea să fie păstrat în viaţă până când se va fi încheiat lucrarea Sa.

Într-un anumit sens acest lucru este adevărat cu privire la orice credincios. Dacă umblăm în părtăşie cu Domnul şi împlinim voia Lui, nu există putere de pe pământ care să ne poată omorî înainte de timpul rânduit de Dumnezeu.

Cel care umblă noaptea nu este însă credincios lui Dumnezeu, ci trăieşte după voia sa proprie. Omul acesta se împiedică uşor, pentru că nu are călăuzire divină, care să-i lumineze cărarea.

Domnul a numit moartea lui Lazăr un somn. A nu se uita însă că în Noul Testament somnul nu este niciodată aplicat la suflet, ci la trup. Nicăieri în Scriptură nu ni se spune că atunci când moare, sufletul ar fi într-o stare de somn. Mai degrabă, sufletul credinciosului merge în prezenţa lui Cristos, ceea ce este mult mai bine. Prin afirmaţia aceasta, Domnul Isus a relevat încă o dată atotştiinţa Lui. El ştia că Lazăr murise deja, deşi vestea care I se transmisese spunea că e doar bolnav. El ştia pentru că este Dumnezeu. Deşi oricine poate să-l trezească pe cineva dintr-un somn fizic, numai Domnul l-a putut trezi pe Lazăr din somnul morţii. Aici Isus Şi-a exprimat intenţia de a face tocmai acest lucru.

Ucenicii Lui nu au înţeles aluzia Domnului la somn. Ei nu au înţeles că El se referea la moarte. Poate credeau că somnul lui Lazăr era un simptom al vindecării sale, spunându-şi că dacă Lazăr poate dormi atât de adânc, atunci a trecut de punctul critic şi că se va vindeca negreşit. Versetul mai poate fi interpretat în sensul că dacă Lazăr nu suferea de altceva decât de acest somn adânc, atunci nu mai era nevoie să Se ducă Domnul la Betania să-l ajute. Se poate ca ucenicii să se fi temut de pericolul la care se expuneau şi astfel s-au agăţat de acest pretext pentru a nu se duce în casa Mariei şi a Martei.

Aici se spune clar că prin termenul „somn" Isus S-a referit la moarte, dar că ucenicii nu au înţeles acest lucru. Totuşi sensul cuvintelor este cât se poate de limpede, Isus le-a spus ucenicilor fără înconjur că Lazăr a murit. Cu cât calm au primit ucenicii vestea aceasta! Ei nu L-au întrebat pe Domnul: „De unde ştii?" El a vorbit cu autoritate desăvârşită iar ei nu au pus la îndoială cunoaşterea Sa.

Domnul Isus nu S-a bucurat că Lazăr a murit, dar S-a bucurat că nu S-a aflat în Betania cu acea ocazie. Dacă ar fi fost acolo, Lazăr nu ar fi murit. Nicăieri în Noul Testament nu găsim scris că cineva ar fi murit în prezenţa Domnului. Ucenicii aveau să vadă o minune şi mai mare decât aceea de prevenire a morţii. Ei aveau să vadă un om înviat din morţi şi astfel credinţa lor avea să fie întărită. Prin urmare, Domnul Isus a spus că S-a bucurat din pricina lor că nu a fost la Betania şi a adăugat: „pentru ca voi să credeţi". Domnul nu a lăsat să se înţeleagă că ucenicii nu crezuseră încă în El. Bineînţeles că ei au crezut deja! Dar minunea pe care o vor vedea la Betania le va întări credinţa în El. Şi astfel i-a îndemnat să vină cu El.

Toma a cumpănit că dacă Domnul Isus se va duce în ţinutul acela, va fi ucis de iudei. Dacă ucenicii se vor duce cu Isus, Toma credea că şi ei vor fi omorâţi împreună cu El. Şi astfel, într-un spirit de pesimism şi posomorâre, i-a îndemnat pe ucenici să-L însoţească pe Isus. Cuvintele sale nu sunt o pildă de mare credinţă şi curaj, ci de descurajare.

D. Isus: învierea şi Viaţa (11:17-27)

Faptul că Lazăr se afla în mormânt de patru zile era o dovadă în plus a faptului că murise cu adevărat. Observaţi cum are grijă Duhul Sfânt să prezinte toate detaliile din care să reiasă clar că învierea lui Lazăr a fost un miracol real. Lazăr murise probabil la scurt timp după ce au fost trimişi solii să-I ducă lui Isus vestea că este bolnav. Distanţa dintre Betania şi Betabara, unde Se afla Isus, putea fi străbătută într-o zi de mers pe jos. După ce a auzit de boala lui Lazăr, Isus a rămas acolo încă două zile. Apoi I-a mai trebuit încă o zi să ajungă în Betania. Asta explică cele patru zile cât a stat Lazăr în mormânt.

După cum am arătat deja, Betania se afla la circa 3 kilometri est de Ierusalim, sau cincisprezece stadii, cum se spune în textul original.

Apropierea Betaniei de Ierusalim a făcut ca mulţi iudei să vină la Marta şi Mana ca să le mângâie, fără să le treacă prin cap că în curând mângâierea lor avea să fie cu totul inutilă, deoarece această casă de jale avea să răsune de bucurie.

Când a auzit Marta că vine Isus, I-a ieşit imediat înainte. Întâlnirea a avut loc afară din sat. Nu ni se spune de ce nu a venit şi Maria. Poate că ea nu aflase de sosirea lui Isus sau poate că era doborâtă de întristare sau, pur şi simplu, aştepta într-un duh de rugăciune şi încredere. Să fi sesizat ea ce avea să se întâmple, datorită apropierii ei de Domnul? Nu cunoaştem răspunsul.

Credinţa reală a fost aceea care a învrednicit-o pe Marta să creadă că Isus ar fi putut preveni moartea lui Lazăr. Dar credinţa ei nu era desăvârşită. Ea credea că Domnul ar fi putut face acest lucru numai dacă ar fi fost prezent cu trupul lângă Lazăr. Ea nu şi-a dat seama că Domnul îl putea vindeca pe cineva de la distanţă şi, bineînţeles, că putea să-l învie pe cineva din morţi. Adesea, când suntem copleşiţi de întristare, vorbim ca Marta. Credem că dacă cutare medicament sau tratament ar fi fost inventat, atunci unul din cei dragi ai noştri nu ar fi murit. Dar toate lucrurile acestea sunt în mâinile Domnului şi nimic nu se întâmplă fără permisiunea Lui, cu nici unul dintre ai Săi.

Din nou, credinţa acestei surori evlavioase a strălucit minunat. Ea nu ştia cum va proceda Domnul Isus, dar era convinsă că va veni în ajutor. Ea avea încredere că Dumnezeu îi va asculta cererea şi că va face ca din această aparentă tragedie să iasă ceva bun. Totuşi ea n-a îndrăznit să creadă că fratele ei va fi înviat din morţi. Cuvântul folosit de Marta aici pentru „a cere" este cel rezervat rugăciunii către Creatorul. De unde reiese că Marta nu a recunoscut Dumnezeirea Domnului Isus. Ea ştia doar că este un Om mare, dar nu cu mult mai mare decât prorocii din vechime.

Pentru a ajuta credinţei ei să se înalţe pe culmi şi mai mari, Domnul Isus a făcut anunţul extraordinar că Lazăr va învia din morţi. Ce minunat este să vedem cum Se ocupă Domnul de această femeie întristata şi cum o ajută, pas cu pas, să aibă credinţă în El însuşi şi în Fiul lui Dumnezeu.

Marta şi-a dat seama că Lazăr va învia din morţi într-o zi, dar nu s-a gândit că s-ar putea întâmpla chiar în ziua aceea. Ea a crezut în învierea morţilor şi a înţeles că se va întâmpla în ceea ce a numit drept „ziua de pe urmă".

E ca şi cum Domnul ar fi spus: „Marta, nu ai înţeles ce am vrut să spun. Eu n-am spus că Lazăr va învia în ziua de pe urmă, ci, întrucât Eu sunt Dumnezeu, am puterea învierii şi a vieţii în mâna Mea. Eu pot să-L învii pe Lazăr din morţi chiar acum, şi chiar voi face acest lucru."

Apoi Domnul S-a referit la vremea când toţi credincioşii adevăraţi vor fi înviaţi. Asta va avea loc când Domnul Isus va reveni să-Şi ducă copiii în cer.

Atunci vor exista două categorii de credincioşi. Vor fi cei care au murit în credinţă şi cei aflaţi în viaţă la Revenirea Sa. Pentru prima categorie, El vine în ipostaza de înviere iar pentru a doua categorie ca Viaţă. Prima categorie este descrisă în ultima parte a versetului 25: „Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi." Astă înseamnă că acei credincioşi care au murit înainte de venirea lui Cristos vor fi înviaţi din morţi. Iată ce spune Burkitt în această privinţă:

O, iubire, mai puternică decât moartea! Mormântul nu-L poate despărţi pe Cristos de prietenii Săi. Ceilalţi prieteni ai noştri ne însoţesc până la buza mormântului, după care îşi iau rămas bun de la noi. Dar nici viaţa, nici moartea nu ne pot despărţi de dragostea lui Cristos.

Bengel spune: „Ce perfectă şi minunată armonie în rânduielile cereşti este să constatăm că nimeni nu a murit în prezenţa Prinţului Vieţii!"

A doua categorie este descrisă în versetul 26. Cei aflaţi în viaţă la venirea Mântuitorului, care cred în El, nu vor muri niciodată, ci vor fi transformaţi într-o clipă, într-o clipită de ochi, şi vor fi duşi acasă în cer, împreună cu cei care au fost înviaţi din morţi. Ce adevăruri scumpe ne-au fost împărtăşite, prin intermediul morţii lui Lazăr! Dumnezeu transformă întristarea în bucurie. Apoi, pentru a-i pune credinţa la încercare, Domnul a întrebat-o direct pe Marta: „Crezi tu lucrul acesta?"

Credinţa Martei a ieşit la iveală, în toată splendoarea luminii de la amiază. Ea L-a mărturisit pe Isus drept Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, despre Care profeţii au prezis că va veni în lume. Şi să nu uităm că ea a spus această extraordinară mărturisire înainte ca Isus să-l fi înviat pe fratele ei din morţi, nu după!

E. Isus plânge la mormântul lui Lazăr (11:28-37)

Imediat după mărturisirea aceasta, Marta a alergat în sat şi a salutat-o pe Maria cu uluitoarea veste: „A venit învăţătorul şi te cheamă." Creatorul universului şi Mântuitorul lumii a venit în Betania şi o chema pe ea. Tot aşa este şi astăzi. Aceeaşi minunată Persoană stă şi-i cheamă pe oameni prin cuvintele Evangheliei. Fiecare este invitat să-şi deschidă inima şi să-L primească pe Mântuitorul. Răspunsul Mariei a fost imediat. Ea n-a zăbovit nici o clipă, ci s-a sculat repede şi s-a dus la Isus.

Acum Isus le-a întâmpinat pe Marta şi pe Maria la intrarea în satul Betania. Iudeii nu ştiau că El se află prin apropiere, întrucât anunţul Martei către Maria fusese făcut în secret. Era firesc ca iudeii să creadă că Maria s-a dus la mormânt ca să plângă.

Maria... s-a aruncat la picioarele Mântuitorului, poate în semn de închinare sau, pur şi simplu, pentru că era copleşită de întristare. Ca şi Marta, ea şi-a exprimat regretul că Isus nu a fost prezent în Betania, căci, în acest caz, fratele lor nu ar fi murit.

Văzând cât de copleşiţi de durere erau Maria şi prietenii ei, Isus S-a înfiorat în Duhul Lui şi S-a tulburat. Negreşit Domnul Se va fi gândit la toată suferinţa, întristarea şi la moartea care a rezultat în urma neascultării omului, a păcatului său.

Desigur, Domnul ştia unde este îngropat Lazăr, dar a pus întrebarea pentru a trezi în oameni speranţa şi a le întări credinţa, apelând la cooperarea lor. Şi astfel, cu dorinţă sinceră şi adâncă preocupare, ei L-au condus pe Isus la mormânt.

Versetul 35 este cel mai scurt verset din Biblia engleză (cel mai scurt verset din versiunea greacă a Noului Testament se află la polul opus al spectrului emotiv: „Bucuraţi-vă întotdeauna" (Pantote chairete, 1Tesaloniceni 5:16). Este unul din cele trei cazuri din Noul Testament în care se spune că Domnul a plâns. (El a plâns, cuprins de întristare pentru Ierusalim şi a mai plâns în grădina Ghetimane.) Faptul că Isus a plâns atestă umanitatea Sa. El a vărsat lacrimi de durere când a văzut groaznicele urmări ale păcatului asupra omenirii. Faptul că Isus a plâns în prezenţa morţii ne arata că nu este greşit când credincioşii plâng pentru cei dragi ai lor, care i-au părăsit - cu condiţia ca ei să nu plângă cu obidă, ca cei care nu mai au nici o nădejde.

Iudeii au văzut în lacrimile Fiului Omului dovada iubirii Sale pentru Lazăr. Desigur, concluzia lor a fost corectă. Dar Domnul îi iubea şi pe ei, cu o dragoste neţărmurită şi nepieritoare - fapt pe care cei mai mulţi dintre ei nu L-au sesizat.

Din nou, prezenţa Domnului Isus a stârnit noi întrebări în rândurile oamenilor. Unii dintre ei L-au recunoscut ca fiind Cel ce dăruise vedere orbului. Ei s-au întrebat cum de nu l-a putut împiedica pe Lazăr să moară. Desigur, Domnul ar fi putut face acest lucru, dar a preferat să-l lase pe Lazăr să moară, pentru a săvârşi o minune extraordinară, care a dăruit şi mai multă nădejde sufletelor credincioase.

S-ar părea că mormântul lui Lazăr era o peşteră, în care se putea ajunge coborând treptele unei scări. Gura mormântului era acoperită cu o piatră. Mormântul se deosebea de cel în care avea să fie aşezat trupul lui Isus mai târziu, prin faptul că acel mormânt a fost săpat în piatră şi permitea accesul direct la el, fără să fie nevoie de a cobora în el.

Isus le-a poruncit celor ce priveau scena să ia piatra de la gura mormântului. El putea face singur acest lucru, rostind doar un cuvânt, dar Dumnezeu nu îndeplineşte pentru oameni acele lucruri pe care ei înşişi le pot înfăptui.

Marta şi-a exprimat groaza la gândul că mormântul va fi deschis. Ea şi-a dat seama că trupul fratelui ei se afla în mormânt de patru zile şi s-a temut că a început să se descompună. Se pare că nu s-a făcut nici o încercare de a îmbălsăma trupul lui Lazăr. Probabil a fost îngropat chiar în ziua în care a murit, conform obiceiului din partea locului. Faptul că Lazăr era în mormânt de patru zile este foarte important. Nu exista astfel nici o posibilitate ca el doar să fi adormit sau să fi leşinat. Toţi iudeii ştiau că este mort. Învierea lui nu poate fi explicată decât ca un miracol.

Nu reiese clar când a rostit Isus cuvintele din versetul 40. În versetul 23, El îi spusese Martei că fratele ei va învia. Dar negreşit ceea ce i-a spus aici a fost esenţa spuselor Sale anterioare. Observaţi ordinea cuvintelor din acest verset: „Crede... vedea." E ca şi când Domnul Isus ar fi spus: „Dacă vei crede numai, vei vedea cum am să înfăptuiesc o minune pe care numai Dumnezeu o poate înfăptui. Vei vedea slava lui Dumnezeu revelată în Mine. Dar mai întâi tu trebuie să crezi, şi apoi vei vedea."

Apoi piatra a fost îndepărtată de la gura mormântului. Înainte de a înfăptui acest miracol, Isus I-a mulţumit Tatălui Său pentru că I-a ascultat rugăciunea. Nu se consemnează în acest capitol nici o altă rugăciune anterioară pe care a rostit-o Domnul Isus. Dar negreşit El vorbise cu Tatăl Său încontinuu, în toată această perioadă şi Se rugase ca Numele lui Dumnezeu să fie slăvit prin învierea lui Lazăr. Aici El îi mulţumeşte Tatălui, în anticiparea evenimentului.

Isus S-a rugat cu glas tare, pentru ca oamenii să creadă că Tatăl L-a trimis şi că I-a spus ce să facă şi ce să spună, şi că El întotdeauna acţiona în perfectă dependenţă de Dumnezeu Tatăl. Aici vedem subliniată din nou unitatea esenţială dintre Dumnezeu Tatăl şi Domnul Isus Cristos.

Este unul din puţinele cazuri din Noul Testament, în care se spune că Domnul Isus a strigat cu glas tare. Unii au sugerat că dacă nu l-ar fi pomenit pe Lazăr pe nume, toţi morţii din morminte ar fi înviat!

Cum a ieşit Lazăr din mormânt? Unii cred că a ieşit anevoie. Alţii cred că s-a târât, umblând în patru labe. Iar alţii subliniază că trupul lui era înfăşurat în pânză şi că ar fi fost imposibil să iasă cu puterile proprii. Aceştia propun soluţia potrivit căreia el ar fi plutit în aer, până când picioarele sale au atins pământul din faţa Domnului Isus. Faptul că e scris că faţa lui a fost acoperită cu o fâşie de pânză este o dovadă în plus că era mort. Nimeni nu ar fi putut trăi patru zile cu faţa acoperită în felul acesta. Din nou, Domnul i-a antrenat pe oameni, poruncindu-le să-l dezlege pe Lazăr şi să-i dea drumul. Numai Cristos poate învia morţii, dar El ne dă sarcina de a îndepărta pietrele de poticnire şi de a desface veşmintele mortuare ale prejudecăţii şi superstiţiei.

G. Iudeii credincioşi şi cei necredincioşi (11:45-57)

Pentru mulţi dintre cei ce priveau scena minunea a constituit o dovadă de netăgăduit a dumnezeirii Domnului Isus Cristos, drept care ei au crezut în El. Cine altcineva decât Dumnezeu ar putea chema la viaţă un trup din mormânt, după ce a fost mort timp de patru zile?

Dar efectul acestui miracol asupra vieţii cuiva depinde de condiţia sa morală. Dacă inima cuiva este rea, răzvrătită şi necredincioasă, el nu va crede nici dacă va vedea pe cineva înviat din morţi. Aşa s-a întâmplat şi aici. Unii dintre iudeii care au asistat la acest miracol nu au fost dispuşi să-L accepte pe Domnul Isus ca pe Mesia, nici chiar după ce au văzut aceste dovezi de netăgăduit. Şi astfel ei s-au dus la farisei să le spună ce s-a întâmplat la Betania. Au făcut-o pentru ca aceştia să poată veni şi să creadă în Isus? Nu, ci probabil pentru ca să-i întărâte şi mai mult pe farisei împotriva Domnului, dorindu-I astfel moartea.

Atunci preoţii cei mai de seamă şi fariseii au adunat sinedriul (consiliul lor oficial) pentru a discuta ce acţiuni trebuie să întreprindă. întrebarea: „Ce vom face?" ar putea suna astfel: „Ce-i de făcut în această conjunctură? Cum putem ieşi din acest impas, acţionând mai energic? Omul acesta face multe minuni iar noi nu facem nimic pentru a-L opri." Liderii iudeilor au rostit aceste cuvinte spre propria lor osândă. Ei au recunoscut că Domnul Isus săvârşea multe semne. Atunci de ce n-au crezut în El? Ei n-au voit să creadă în El pentru că au preferat păcatul, şi nu pe Mântuitorul, cum spune şi Ryle:

Ce uimitoare recunoaştere! Chiar şi cei mai înverşunaţi duşmani ai Domnului mărturisesc că Domnul nostru a săvârşit minuni, şi încă multe minuni. Oare mai încape îndoială că negreşit ar fi infirmat minunile Sale, dacă ar fi avut posibilitatea s-o facă? Dar reiese clar că nici nu au încercat să infirme realitatea minunilor Sale, care au fost prea multe la număr, au fost săvârşite mult prea la vedere şi au fost văzute de prea mulţi martori oculari, pentru a mai putea fi infirmate. Cum se face atunci că infidelii şi scepticii din zilele noastre îndrăznesc să numească minunile Domnului drept fabulaţii şi alienări mintale? E greu de răspuns la această întrebare. Dacă fariseii care au trăit pe vremea Domnului şi

care au urnit marea şi ţara să I se pună de-a curmezişul şi să-I ştirbească progresul nu au pus niciodată la îndoială faptul că El a săvârşit în adevăr minuni, este absurd să începem să tăgăduim în vremea de azi minunile Sale, după ce s-au scurs optsprezece veacuri.

Liderii au simţit că nu-şi mai pot permite să rămână pasivi. Dacă nu intervenim - şi-au zis ei - masele vor fi convinse de minunile lui Isus. Or, dacă oamenii aveau să-L recunoască pe Isus de Rege, asta va atrage repercusiuni grave din partea Romei. Romanii vor crede că Isus a venit să le răstoarne imperiul şi vor interveni pedepsindu-i pe iudei. Sintagma: „vor veni romanii şi ne vor nimici şi locul nostru şi poporul nostru" înseamnă că romanii vor distruge templul şi îi vor împrăştia pe iudei. Dar chiar aşa s-a întâmplat în anul 70 d.Cr. - însă nu pentru că iudeii L-au acceptat pe Domnul, ci pentru că L-au respins, după cum se exprimă F.B. Meyer:

Creştinismul periclitează întreprinderi, subminează afaceri rentabile, dar necinstite, smulge clienţi de la altarele diavolului, atacă investiţii şi întoarce lumea pe dos. Este un lucru supărător, agasant şi distrugător de profit.

Caiafa a fost mare preot din anul 26 până în 36 d.Cr. El a prezidat procesul religios al Domnului, fiind prezent atunci când Petru şi Ioan au fost aduşi înaintea Sinedriului la Fapte 4:6. El nu a crezut în Domnul Isus, în pofida cuvintelor pe care le-a rostit.

După Caiafa, marii preoţi şi fariseii greşeau atunci când credeau că iudeii vor muri din pricina lui Isus; Mai degrabă, a prezis el, Isus va muri pentru poporul evreu. El a spus că este mai bine ca Isus să moară pentru popor, decât întregul popor să intre în conflict cu romanii. S-ar părea la prima vedere că marele preot Caiafa a înţeles motivul venirii lui Isus în lume. S-ar părea că el L-a primit pe Isus ca înlocuitor pentru păcătoşi - adică însăşi doctrina de bază a creştinismului. Dar, din nefericire, nu aşa stau lucrurile. Ceea ce a spus el a fost adevărat, dar el însuşi nu a crezut în Isus, pentru ca astfel sufletul să fi fost mântuit.

Asta explică de ce Caiafa a spus ceea ce a spus. El nu a vorbit cu autoritate proprie, adică nu a inventat singur aceste lucruri, ci mesajul pe care l-a rostit i-a fost dat de Dumnezeu, având un înţeles mult mai profund decât cel pe care a intenţionat el să-l transmită. Faptul că Isus va muri pentru poporul Israel a fost o profeţie divină, care i s-a dat lui Caiafa datorită faptului că anul acela el era marele preot. Dumnezeu a vorbit prin el din pricina funcţiei pe care o ocupa, şi nu a neprihănirii sale proprii, căci era un om păcătos.

Profeţia lui Caiafa a afirmat nu numai că Domnul va muri pentru poporul Israel, ci şi faptul că îşi va aduna aleşii dintre neamurile de pe pământ. După unii, Caiafa s-a referit la iudeii împrăştiaţi pe tot pământul, dar cel mai probabil este că El S-a referit la Neamurile care aveau să creadă în Cristos prin propovăduirea Evangheliei.

Fariseii nu s-au lăsat convinşi de minunea de la Betania, ci au fost şi mai ostili faţă de Fiul lui Dumnezeu. Din ziua aceea, ei au pus la cale moartea Sa cu şi mai mare îndârjire.

Dându-şi seama de ostilitatea crescândă a iudeilor, Domnul Isus S-a dus într-o cetate numită Efraim. Astăzi nu se cunoaşte unde se afla Efraim. Ştim doar că era o zonă retrasă şi liniştită, din apropierea pustiului.

Anunţul că se apropia Paştele iudeilor ne aminteşte că ne apropiem de sfârşitul lucrării publice a Domnului, că exact la acest Paşte avea să fie răstignit El. Oamenii aveau datoria să se suie la Ierusalim înainte de Paşte, pentru a se purifica. De pildă, dacă un iudeu se atingea de un trup neînsufleţit, trebuia să se supună unui anumit ritual pentru a fi curăţit de întinarea sa. Această purificare se făcea prin diverse tipuri de spălare şi ofrande. Trist e însă că iudeii încercau astfel să se cureţe singuri, deşi chiar în acel timp puneau la cale moartea Mielului Pascal. Ce demascare cumplită a răutăţii inimii omeneşti!

În timp ce oamenii se strângeau la templu, au început să se gândească la făcătorul de minuni numit Isus, care fusese pe meleagurile lor. Îndată s-a iscat o discuţie pentru a se stabili dacă El va veni la praznic. Motivul pentru care unii au crezut că nu va veni îl găsim exprimat în versetul 57.

Preoţii cei mai de seamă şi fariseii emiseseră ordine pentru arestarea lui Isus. Oricine ştia unde se află avea obligaţia să anunţe autorităţile, pentru ca El să poată fi arestat şi dat la moarte.

Casa aceasta din Betania era un loc îndrăgit de Isus, unde îi plăcea să stea. Acolo Se bucura de părtăşie aleasă cu Lazăr, Maria şi Marta. Venind la Betania în această perioadă, omeneşte vorbind, El S-a expus la pericole, deoarece la mică distanţă se afla Ierusalimul, unde toate forţele erau îndreptate împotriva Sa.

Deşi cei ce I se împotriveau Domnului erau mulţi la număr, mai erau câteva inimi ce rămăseseră credincioase Lui. Lazăr era unul din cei care stăteau la masă cu Domnul iar Marta servea. Scriptura nu ne spune ce a văzut sau a auzit Lazăr, din clipa în care a fost înviat din morţi. Poate că Dumnezeu i-a interzis să divulge vreuna din aceste informaţii.

În evanghelii se relatează mai multe cazuri în care Domnul Isus a fost uns de o femeie, fiecare din ele având trăsăturile unice. Se crede însă că între situaţia descrisă aici şi cea de la Marcu 14:3-9 există o paralelă. Devotamentul Mariei faţă de Cristos a determinat-o să ia un litru de parfum de nard curat, de mare preţ, şi să ungă picioarele lui Isus. Prin aceasta declara că nimic nu poate fi de prea mare preţ pentru Cristos, El fiind vrednic de tot ce avem şi suntem.

De fiecare dată când o întâlnim pe Maria ea se găseşte la picioarele lui Isus. Aici ea îi şterge picioarele cu părul ei. Întrucât părul unei femei este gloria ei, reiese că ea a aşternut gloria ei la picioarele Lui. E de prisos să amintim că însăşi Maria a purtat mireasma parfumului multă vreme după aceea - ceea ce înseamnă că atunci când I se închină lui Cristos, închinătorii duc cu ei ceva din mireasma acelor clipe. Nici o casă nu este mai plină de miresme alese decât casa în care I s-a acordat lui Isus locul ce I se cuvine.

Aici vedem cum firea veche intervine până şi în momentele cele mai sacre. Cel care avea să-L vândă pe Domnul nu a putut suporta să vadă acest parfum de mare preţ folosit în aceste scopuri.

Iuda nu a considerat că Isus merită trei sute de dinari. După el, parfumul trebuia vândut iar banii obţinuţi să fi fost daţi săracilor. Desigur că la mijloc era multă făţărnicie, întrucât lui nu-i păsa mai mult de săraci, decât îi păsa de Domnul. El avea să-L vândă pe Domnul nu pentru trei sute de dinari, ci doar pentru a zecea parte din suma aceea, aşa cum arată şi Ryle:

Ca cineva să-L urmeze pe Cristos ca ucenic, trei ani de zile, să vadă toate minunile Sale, să-l audă învăţăturile, să primească din mâna Sa atâtea binecuvântări, să fie socotit apostol, şi totuşi la urmă să se dovedească atât de putred în inima sa - ei bine, toate acestea depăşesc puterea de înţelegere, par imposibile! Dar cazul lui Iuda arată clar că tocmai aşa s-au întâmplat lucrurile. Ce puţin se cunoaşte despre grozăvia căderii omului!

Ioan se grăbeşte să adauge că Iuda nu a spus asta pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era hoţ şi pentru că el ţinea punga, luând din ce se punea în ea.

Răspunsul Domnului sună astfel: „Nu o opriţi să facă acest lucru, căci ea a păstrat (cuvintele „ca ea să-l poată păstra" ce apar în textul critic, în loc de „ea l-a păstrat..." par să contrazică atât contextul, cât şi absenţa Mariei de la mormânt în ziua învierii. Versiunea NIV rezolvă problema, recurgând la parafrazare) parfumul acesta pentru ziua îngropării Mele. Acum ea vrea să-l toarne asupra Mea, ca gest de afecţiune şi închinare şi nu trebuie oprită s-o facă."

Niciodată nu va exista un timp în care să nu existe săraci asupra cărora alţii să-şi arate bunătatea. Dar lucrarea Domnului pe pământ se apropia cu repeziciune de sfârşit. Mana nu va mai avea totdeauna prilejul de a-L unge pe Isus cu parfumul de mare preţ. Asta ar trebuie să ne facă să înţelegem că prilejurile spirituale nu stau pe loc. Prin urmare, să prindem prilejurile care ne sunt date, făcând tot ce putem pentru Mântuitorul.

Vestea că Isus se afla în împrejurimile Ierusalimului s-a răspândit cu iuţeală, nemaifiind posibil să se păstreze secretul prezenţei Sale. Preoţii cei mai de seamă s-au sfătuit să-L omoare şi pe Lazăr - de parcă acesta s-ar fi făcut vinovat de înaltă trădare, pentru faptul că a înviat din morţi; ca şi când el ar fi avut control asupra acestui eveniment!

Din cauza lui Lazăr, mulţi iudei... au crezut în Isus. Aşadar Lazăr a devenit duşmanul cercurilor conducătoare ale iudeilor, care i-au dorit eliminarea. Cei care îi aduc pe oameni la Domnul devin întotdeauna ţinta unor persecuţii şi chiar a martirajului.

Unii comentatori sugerează că, întrucât preoţii cei mai de seamă erau saduchei, a căror doctrină combătea învierea, ei doreau moartea lui Lazăr, pentru a elimina orice dovadă a învierii care le contrazicea teoria.

C. Intrarea triumfală în Ierusalim (12:12-19)

Am ajuns acum la intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim, în duminica dinaintea răstignirii Sale. E greu de precizat ce anume gândea mulţimea aceasta despre Isus. Înţelegeau oare oamenii aceştia că Isus este Fiul lui Dumnezeu şi Mesia al Israelului? Sau Îl considerau doar un Rege care îi va putea izbăvi de asuprirea romanilor? Au fost ei oare furaţi de emoţia momentului? Negreşit unii dintre ei erau credincioşi adevăraţi, dar impresia generală care se degajă din această scenă este că cei mai mulţi dintre oameni nu aveau un interes real pentru Domnul.

Ramurile de palmier sunt simbolul odihnei şi păcii care urmează întristării (Apocalipsa 7:9). Cuvântul „Osana" înseamnă „Te rugăm, salvează acum!" Combinând aceste elemente, s-ar părea că oamenii într-adevăr îl recunoşteau pe Isus a fi Cel trimis de Dumnezeu să-i salveze de cumplitul jug al romanilor şi să le dea odihnă şi pace, după amarnicele suferinţe îndurate în timpul îndelungatei robii sub călcâiul Neamurilor.

Isus a intrat în cetate călare pe mânzul unei măgăriţe, conform modului obişnuit de transport din vremea aceea. Dincolo de aparenţe, Domnul împlinea însă o profeţie anumită, prin acest gest.

E un citat de la Zaharia 9:9, unde profetul a prezis că Regele va veni la poporul israel călare pe mânzul unei măgăriţe. Fiica Sionului este o referire alegorică la poporul evreu, Sionul fiind un deal din Ierusalim.

Ucenicii nu şi-au dat seama că ceea ce se întâmpla înaintea ochilor lor era o împlinire directă a profeţiei lui Zaharia, că Isus intra cu adevărat în Ierusalim ca Rege de drept al Israelului. Dar după ce Domnul S-a întors în cer, pentru a fi proslăvit la dreapta Tatălui, ucenicii şi-au dat seama că aceste evenimente au constituit împlinirea Scripturilor.

În mulţimea care îl urmărea pe Isus intrând în Ierusalim erau oameni care îl văzuseră pe Domnul înviindu-l pe Lazăr... din morţi. Oamenii aceştia le-au spus celor din jurul lor că Cel ce venea călare pe măgar este chiar Cel care îl înviase pe Lazăr din morţi. Când s-a răspândit vestea despre acest mare semn, foarte mulţi oameni au venit să-L întâlnească pe Isus, dar din nefericire, motivaţi mai mult de curiozitate, decât de credinţa lor.

Pe măsură ce rândurile mulţimii s-au îngroşat şi interesul oamenilor pentru Mântuitorul a crescut, fariseii n-au mai putut de furie. Orice ar fi spus sau ar fi făcut ei, era lipsit de efect. Dintr-un sentiment de exasperare, ei au exagerat, strigând că toată lumea s-a dus după Isus! Ei nu şi-au dat seama că interesul mulţimii era superficial şi că numărul celor care se închinau cu adevărat Fiului lui Dumnezeu era, de fapt, foarte mic.

Grecii care au venit la Isus au fost Neamuri (neevrei) convertiţi la iudaism. Faptul că se suiseră să se închine la sărbătoare a dovedit că nu mai practicau ritualurile religioase ale strămoşilor lor. Faptul că vin la Domnul Isus în acest moment subliniază adevărul potrivit căruia atunci când iudeii L-au respins pe Domnul Isus, Neamurile au început să audă Evanghelia şi mulţi dintre ei au început să creadă.

Nu ni se oferă nici un motiv pentru care ei au venit la Filip. Poate că numele grec pe care-l purta acesta şi faptul că provenea din Betsaida Galileii sunt elemente care i-au atras pe aceşti prozeliţi dintre Neamuri. Câtă noblețe în cererea lor: „Domnule, am vrea să-L vedem pe Isus"! Nici un om care are această dorinţă sinceră în inimă nu va fi alungat şi nu va pleca fără să i se satisfacă dorinţa.

Poate că Filip nu era sigur dacă Domnul va consimţi să stea de vorbă cu aceşti greci. Cristos le spusese ucenicilor în prealabil să nu ducă Evanghelia la Neamuri, ceea ce l-a determinat pe Filip să se ducă la Andrei, după care amândoi au venit şi I-au spus lui Isus.

De ce au dorit grecii să-L vadă pe Isus? Dacă vom citi printre rânduri, vom ajunge probabil la concluzia că erau atraşi de înţelepciunea lui Isus, dorind să-L înalţe la poziţia de mare filosof. Ei ştiau că învăţăturile Domnului sunt vehement contestate de liderii iudeilor şi probabil doreau să-I salveze viaţa, ducându-L cu ei în Grecia. Ei propovăduiau filozofia autoconservării, dar Isus le-a spus că această filozofie era diametral opusă legii recoltei. El avea să fie proslăvit prin moartea Sa jertfitoare, şi nu printr-o viaţă tihnită.

Sămânţa nu va da roadă până când nu va cădea în pământ şi nu va muri. Domnul Isus Se numeşte pe Sine aici un grăunte de grâu. Dacă nu moare El, rămâne singur, bucurându-se singur de gloriile cerului, dar fără să aibă păcătoşii mântuiţi cu care să împartă gloria Sa. Dar dacă moare, va asigura o cale de mântuire prin care mulţi vor fi salvaţi. Acelaşi lucru se aplică şi în cazul nostru, cum subliniază T. G. Ragland:

Dacă refuzăm să fim grăunţe de grâu - adică să cădem sub glie şi să murim; dacă nu vom jertfi perspective promiţătoare, nu vom fi dispuşi să ne periclităm reputaţia, averea şi chiar sănătatea; dacă nu vom renunţa, atunci când ni se va cere chiar acest lucru, la casa şi la legăturile noastre de familie, din pricina lui Cristos, atunci vom rămâne singuri. Dar dacă dorim să fim rodnici, trebuie să urmăm pilda Binecuvântatului nostru Domn, devenind un grăunte de grâu şi murind. Atunci vom aduce multă roadă."

Mulţi cred că lucrurile cele mai importante din viaţă sunt hrana, îmbrăcămintea şi plăcerile, în jurul cărora gravitează întreaga lor viaţă. Iubindu-şi însă viaţa în acest fel şi trăind pentru aceste lucruri, oamenii aceştia scapă din vedere faptul că sufletul este mult mai important decât trupul. Neglijându-şi bunăstarea sufletului, ei îşi pierd viaţa. Pe de altă parte, sunt cei care au socotit toate lucrurile o pierdere pentru Cristos. Pentru a-L sluji pe EL ei renunţă la toate lucrurile considerate de mare preţ şi urmărite cu ardoare de cei mai mulţi oameni. Aceştia sunt cei care îşi vor păstra viaţa, pentru veşnicie. A-ţi urî viaţa înseamnă a-L iubi pe Cristos mai mult decât propriile tale interese.

Pentru a-L putea sluji pe Cristos, trebuie să-L urmăm. El le spune slujitorilor Săi că trebuie să se supună învăţăturilor Sale, să I se asemene pe plan moral. Ei trebuie să aplice exemplul morţii Sale la ei înşişi. Tuturor slujitorilor li se promite prezenţa necurmată a Stăpânului şi ocrotirea sa neîncetată, care se aplică nu numai la viaţa de acum, ci şi la veşnicie. Slujirea noastră de acum pentru Dumnezeu va fi răsplătită în ziua de apoi. Orice suferinţă sau ocară pe care le suferim aici sunt mici, pe lângă slava de a fi elogiaţi în public de Dumnezeu Tatăl în cer!

Tot mai mult, gândurile Domnului gravitează în jurul evenimentelor care se prefigurau tot mai clar înaintea Sa. El Se gândea la cruce şi contempla vremea când avea să devină Purtătorul Păcatului, îndurând mânia lui Dumnezeu împotriva păcatelor noastre. Gândindu-Se la „ceasul frângerii inimii", cum se exprimă (JBP), sufletul Lui a fost tulburat. Cum Se va ruga El în asemenea clipe? Să-I ceară Tatălui Său să-L salveze de acest ceas? El nu se putea ruga pentru un asemenea deznodământ, deoarece scopul venirii Sale în lume a fost acela de a Se duce la cruce. El S-a născut ca să moară.

În loc să Se roage să fie izbăvit de cruce, Domnul Isus S-a rugat ca Numele Tatălui Său să fie proslăvit Pe El L-a interesat mai mult onoarea care I se cuvine lui Dumnezeu, decât propria Sa siguranţă sau tihnă. Apoi Dumnezeu a vorbit din cer, spunând că El Şi-a proslăvit deja Numele şi că şi-L va proslăvi din nou. Numele lui Dumnezeu a fost proslăvit în timpul lucrării pământeşti a lui Isus. Cei treizeci de ani acoperiţi de tăcere, petrecuţi la Nazaret, urmaţi de cei trei ani de lucrare publică, plini de minunatele rostiri şi fapte ale Mântuitorului - toate acestea au proslăvit nespus de mult Numele Tatălui. Dar Numele lui Dumnezeu avea să fie proslăvit încă şi mai mult prin moartea, îngroparea, învierea şi înălţarea la Cer a lui Cristos.

Unii din cei ce priveau scena au crezut că este tunetul, când au auzit glasul lui Dumnezeu. Aceşti oameni sunt totdeauna gata să ofere explicaţii naturale unor realităţi spirituale. Oamenii care nu sunt dispuşi să accepte realitatea minunilor întotdeauna vor încerca să elimine elementul miraculos prin înlocuirea sa cu explicaţii bazate pe legile naturii. Alţii însă au ştiut că nu este tunetul, dar tot n-au recunoscut glasul lui Dumnezeu. Dându-şi seama că este un fenomen supranatural, au conchis că trebuie să fie glasul unui înger. Glasul lui Dumnezeu nu poate fi auzit şi perceput decât de cei cărora le vine în ajutor Duhul Sfânt. Oamenii pot să asculte evanghelia de nenumărate ori, şi totuşi să o considere lipsită de sens, dacă Duhul Sfânt nu le vorbeşte prin ea.

Domnul a explicat ascultătorilor Săi că glasul acesta nu trebuie să fie audibil pentru ca El să-L poată auzi. Mai degrabă, a fost redat sub formă audibilă în folosul celor care se aflau acolo.

„Acum are loc judecata lumii acesteia", a spus El. Lumea era pe punctul de a-L răstigni pe Domnul vieţii şi slavei. Procedând astfel, avea să se condamne pe ea însăşi, atrăgându-şi sentinţa divină pentru groaznicul act de respingere a lui Cristos. Asta a vrut să spună Mântuitorul aici: că o omenire vinovată avea să fie osândită. Stăpânitorul lumii este Satan. În sens foarte real, Satan a suferit o înfrângere definitivă la Calvar. El crezuse că a reuşit să scape de Isus, odată pentru totdeauna. În realitate, Mântuitorul a asigurat prin asta o cale de mântuire pentru oameni, învingându-l, în acelaşi timp, pe Satan şi pe toate ostile sale. Sentinţa rostită împotriva diavolului nu a fost încă adusă la îndeplinire, dar pierzarea lui este pecetluită. El îşi desfăşoară în continuare acţiunile sale nocive, în toată lumea, dar nu mai e decât puţin timp, până când va fi aruncat în iazul de foc.

Prima parte a acestui verset se referă la moartea lui Cristos pe cruce. El a fost ţintuit pe o cruce din lemn şi a fost înălţat de pe pământ. Domnul a spus că dacă va fi astfel răstignit, va atrage la El însuşi pe toţi oamenii. S-au oferit mai multe explicaţii ale acestei afirmaţii. Unii cred că Cristos îi atrage pe toţi oamenii - fie la mântuire, fie la judecată. Alţii cred că atunci când Cristos este înălţat în cadrul propovăduirii Evangheliei, mesajul va fi vestit cu mai multă putere iar sufletele vor fi atrase la El în număr mai mare. Explicaţia corectă este, probabil, faptul că răstignirea Domnului Isus s-a soldat cu atragerea la El a tuturor felurilor de oameni - deci nu atragerea absolută a tuturor oamenilor, ci a unor oameni din orice neam, trib şi limbă de pe pământ.

Când S-a referit Domnul Isus la înălţarea Sa, a indicat tipul de moarte prin care va muri, respectiv răstignirea. Avem aici încă un exemplu al atotştiinţei Domnului, care a ştiut dinainte că nu va muri în pat sau într-un accident, ci pironit pe o cruce.

Oamenii au fost intrigaţi de această afirmaţie a Domnului că va fi înălţat. Ei erau la curent cu afirmaţia Sa că este Mesia, dar, din Vechiul Testament, ştiau că Mesia va trăi în veci (vezi Isaia 9:7;Psalmul 110:4;Psalmul 7:14;Mica 4:7). Observaţi felul cum citează oamenii afirmaţia lui Isus: „Fiul Omului trebuie să fie înălţat", când, în realitate, El a spus: „Eu voi fi înălţat de pe pământ" Desigur, Domnul Isus S-a referit la El însuşi cu denumirea de Fiul Omului şi probabil chiar El va fi spus altă dată că Fiul Omului va fi înălţat, aşa că nu trebuie să ne mire că oamenii au făcut afirmaţia respectivă.

Când oamenii L-au întrebat pe Isus cine este Fiul Omului, El S-a numit pe Sine din nou drept lumina lumii, reamintindu-le că lumina nu va mai fi cu ei decât puţină vreme. Prin urmare, să vină la Lumină şi să umble în Lumină, pentru că altminteri întunericul îi va cuprinde în curând, făcându-i să se poticnească în ignoranţă.

Domnul pare a Se asemui pe Sine cu soarele şi lumina zilei pe care o dă acesta. Soarele răsare în zorii zilei, atinge apoi punctul maxim la amiază, după care coboară la orizont către seară, petrecând un număr limitat de ore în prezenţa noastră; ceea ce înseamnă că trebuie să profităm de el cât este cu noi, pentru că după ce s-a lăsat noaptea, nu mai beneficiem de prezenţa sa binefăcătoare. Pe plan spiritual, cel care

crede în Domnul Isus este cel care umblă în lumină. Cel care îl respinge umblă în întuneric şi nu ştie unde merge, fiind lipsit de călăuzire divină şi poticnindu-se prin viaţă.

Din nou Domnul Isus Şi-a avertizat ascultătorii să creadă în El câtă vreme mai au prilejul. Făcând aşa, ei vor deveni fii ai luminii, fiindu-le asigurată călăuzirea în viaţă de aici şi în toată veşnicia. După ce a rostit aceste cuvinte, Domnul a plecat din mijlocul oamenilor, rămânând o vreme ascuns de ei.

Ioan face o aici o pauză, pentru a-şi exprima uimirea în faţa faptului că, deşi Domnul Isus a săvârşit atâtea semne măreţe, oamenii nu au crezut în El. Cum am arătat deja, necredinţa lor nu se datora lipsei de dovezi. Domnul oferise dovezi absolut convingătoare ale dumnezeirii Sale, dar oamenii nu au voit să creadă. Ei doreau ca un rege să domnească peste ei, iar nu să se pocăiască ei înşişi.

Necredinţa iudeilor a împlinit profeţia de la Isaia 53:1. Întrebarea: „Doamne, cine a crezut spusele noastre?" reclamă răspunsul: „Nu prea mulţi!" întrucât braţul în Scriptură reprezintă puterea sau tăria, braţul Domnului se referă la puterea lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu este descoperită doar celor care cred spusele privitoare la Domnul Isus Cristos. Prin urmare, întrucât nu prea mulţi au acceptat vestea privitoare la Mesia, puterea lui Dumnezeu nu a fost descoperită multor oameni.

Când Domnul Isus S-a prezentat pe Sine naţiunii Israel, membrii ei L-au respins. De nenumărate ori, El le oferă mântuirea, dar ei o resping cu încăpăţânare, spunându-I mereu „Nu". Cu cât resping oamenii mai mult Evanghelia, cu atât mai greu le va fi s-o accepte. Când oamenii îşi închid ochii în faţa Luminii, Dumnezeu face ca ei să nu poată vedea Lumina cu uşurinţă. Dumnezeu îi loveşte cu ceea ce s-a numit drept „orbire judiciară", adică o orbire ce constituie judecata lui Dumnezeu asupra lor, pentru faptul că L-au respins pe Fiul Său.

Citatul acesta este luat din Isaia 6:9,10. Dumnezeu a orbit ochii poporului Israel şi le-a împietrit inima israeliţilor. Dar asta a făcut-o abia după ce ei şi-au închis ochii şi şi-au împietrit inimile. Ca urmare a faptului că Israel L-a respins cu încăpăţânare şi îndărătnicie pe Mesia, el s-a detaşat singur de vedere, înţelegere, convertire şi tămăduire.

În Isaia 6, profetul este descris ca văzând slava lui Dumnezeu. Ioan adaugă acum explicaţia potrivit căreia Isaia a văzut slava lui Cristos, Cristos fiind Cel despre care a vorbit el. Astfel, versetul de faţă este o altă verigă importantă de legătură în lanţul dovezilor care demonstrează că Isus Cristos este Dumnezeu.

Mulţi dintre dregătorii iudeilor au fost convinşi că Isus este Mesia, dar n-au îndrăznit să împărtăşească altora convingerea lor, de frică să nu fie excomunicaţi. Ne-ar place să credem că oamenii aceştia au fost credincioşi autentici în Domnul Isus, dar textul nu ne oferă această certitudine. Orice credinţă autentică îl va mărturisi pe Cristos, mai devreme sau mai târziu. Când cineva îl acceptă cu adevărat pe Cristos ca Mântuitor

al său, acea persoană nu va ezita să facă cunoscut acest lucru, indiferent de consecinţele care ar urma.

Era evident că pe oamenii aceştia îi interesa mai mult lauda oamenilor, decât lauda lui Dumnezeu. Ei erau mai preocupaţi de aprobarea omului, decât de cea a lui Dumnezeu. Poate o astfel de persoană să fie totuşi un credincios adevărat în Cristos? Pentru a afla răspunsul, consultaţi explicaţiile de la capitolul 5, versetul 44 al evangheliei după Ioan.

Versetul 44 ar putea fi parafrazat în felul următor: „Cel care crede în Mine realmente crede nu numai în Mine, ci şi în Tatăl Meu, care M-a trimis." Aici din nou Domnul afirmă unitatea Sa absolută cu Dumnezeu Tatăl. A crede în Cristos înseamnă a crede în Dumnezeu Tatăl. Cineva nu poate crede în Tatăl dacă nu acordă aceeaşi cinste şi Fiului.

Într-o anumită privinţă, nimeni nu-L poate vedea pe Dumnezeu Tatăl. El este Spirit şi, prin urmare, nevăzut. Dar Domnul Isus a venit în lume ca să ni-L înfăţişeze pe Dumnezeu. Prin asta nu înţelegem că El ne prezintă natura fizică a lui Dumnezeu, ci cea morală. El ne-a revelat caracterul lui Dumnezeu. Aşadar, oricine L-a văzut pe Cristos L-a văzut pe Dumnezeu Tatăl.

Se pare că exemplul luminii a fost o ilustraţie predilectă a Domnului Isus. Din nou El Se numeşte pe Sine lumina care vine în lume pentru ca cei care cred în El să nu rămână în întuneric. Fără Cristos, oamenii zac în cea mai cumplită beznă, neavând înţelegerea vieţii, a morţii sau a veşniciei. Dar cei care vin la Cristos cu credinţă nu mai orbecăie în căutarea adevărului, deoarece au găsit în El adevărul.

Scopul Primei Veniri a lui Cristos nu a fost să judece lumea, ci s-o mântuiască: El nu i-a judecat pe cei care au refuzat să asculte cuvintele Sale sau să creadă în El. Asta nu înseamnă că nu-i va condamna într-o zi pe acei necredincioşi, ci doar că nu judecata a format obiectul Primei Sale Veniri.

Domnul Şi-a îndreptat acum privirile spre ziua în care cei care i-au respins cuvintele vor sta la bara judecăţii lui Dumnezeu. Atunci cuvintele sau învăţăturile Domnului Isus vor fi de ajuns pentru a-i condamna.

Lucrurile pe care le-a propovăduit Isus nu au fost inventate de El însuşi sau învăţate la şcolile omeneşti, ci, ca Rob şi Fiu ascultător, El a rostit doar acele lucruri pe care L-a împuternicit Tatăl să le spună. Tocmai faptul acesta îi va osândi pe oameni în ziua de apoi. Cuvântul rostit de Isus a fost Cuvântul lui Dumnezeu, dar oamenii au refuzat să-l asculte. Tatăl nu i-a spus doar ce să spună, ci şi ce să vorbească, între cele două elemente existând o deosebire semnificativă. Expresia: „ce să spun" se referă la substanţa mesajului; „ce să vorbesc" se referă la înseşi cuvintele pe care Domnul trebuia să le folosească în propovăduirea adevărului lui Dumnezeu.

Isus ştia că Tatăl L-a împuternicit să dea viaţă veşnică celor care vor crede în El. Prin urmare, Cristos a transmis mesajul aşa cum I-a fost încredinţat de către Tatăl.

Am ajuns acum la o cumpănă în cadrul naraţiunii. Până în acest punct Domnul Se înfăţişase pe Sine Israelului. Sunt consemnate şapte semne sau miracole distincte, fiecare ilustrând o experienţă care va urma, atunci când un păcătos îşi va pune credinţa în Cristos. Iată semnele:

1. Preschimbarea apei în vin, la nunta din Cana Galileii (Ioan 2:1-12), imagine a transformării efectuate de puterea lui Cristos în păcătosul străin de bucuria divină.

2. Vindecarea fiului unui om de neam ales (Ioan 4:46-54) - o imagine a păcătosului bolnav, având trebuinţă de tămăduire spirituală.

3. Vindecarea invalidului de la scăldătoarea Betezda (Ioan 5). Sărmanul păcătos, total neputincios şi lipsit de nădejde - incapabil să facă vreun lucru pentru a-şi remedia condiţia. Isus îl vindecă de infirmitatea sa.

4. Hrănirea celor cinci mii (Ioan 6). Păcătosul e lipsit de hrană; e măcinat de foame şi are neapărat trebuinţă să i se dea tărie. Domnul asigură hrana sufletului său, pentru ca să nu mai înfometeze.

5. Potolirea furtunii de pe Marea Galileii (Ioan 6:16-21). Păcătosul văzut în ipostaza pericolului în care se află. Domnul îi salvează de furtună.

6. Vindecarea orbului din naştere (Ioan 9). Înfăţişează orbirea din inima omenească, până când aceasta este atinsă de puterea lui Cristos. Omul nu-şi poate vedea păcătoşenia, nici frumuseţile oferite de Mântuitorul, până când nu este iluminat de Duhul Sfânt.

7. Învierea lui Lazăr dintre cei morţi (Ioan 11). Asta, desigur, ne aminteşte că păcătosul este mort în păcatele şi fărădelegile sale şi are nevoie de viaţă de sus. Toate aceste semne au menirea de a demonstra că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu.

În ziua dinaintea răstignirii, Domnul Isus a ştiut că a sosit vremea ca El să moară, să învie din nou şi să Se suie la cer. El i-a iubit pe ai Săi, adică pe cei ce erau credincioşi adevăraţi. El i-a iubit până la sfârşitul lucrării Sale pământeşti şi va continua să-i iubească toată veşnicia. Dar în acelaşi timp El i-a iubit în mod nemărginit, cum avea să demonstreze în curând.

Ioan nu precizează despre ce este vorba aici: Paştele, Cina Domnului sau o masă obişnuită. Diavolul a semănat în inima lui Iuda gândul că acum era timpul potrivit să-L vândă pe Isus. Iuda urzise relele sale împotriva Domnului cu mult timp înainte de acest moment, dar acum a primit semnalul de a-şi pune în aplicare planurile murdare.

Versetul 3 subliniază cine săvârşea munca de sclav - nu doar un rabin sau învăţător, ci Isus, care era conştient de Dumnezeirea Sa. El cunoştea lucrarea care I se încredinţase; El ştia că venea de la Dumnezeu şi că deja pornise pe calea de întoarcere la Dumnezeu.

Tocmai conştienta identităţii Sale şi a misiunii Sale, a destinului Său, a fost aceea care L-a învrednicit să Se aplece şi să spele picioarele ucenicilor. Ridicându-Se de la cină, Domnul Şi-a pus deoparte lungile Sale veşminte exterioare. Apoi S-a încins cu un ştergar, luând loc de sclav. Ne-am fi aşteptat să întâlnim acest incident în Evanghelia după Marcu, cunoscută şi sub denumirea de „Evanghelia Robului Desăvârşit." Dar faptul că apare în Evanghelia Fiului lui Dumnezeu este cu atât mai remarcabil.

Acest act simbolic ne aminteşte că Domnul a părăsit palatele de fildeş de sus, S-a coborât în această lume ca Rob şi i-a slujit pe cei creaţi de El.

În răsărit, purtarea sandalelor necesită spălarea frecventă a picioarelor. Prin urmare, era considerat un gest obişnuit de curtenie ca gazda să pună un sclav să spele picioarele musafirilor. Aici Gazda divină devine sclavul ce-şi asumă sarcina îndeplinirii umilului serviciu, „Isus la picioarele unui trădător - ce imagine cutremurătoare! Ce lecţie plină de miez pentru noi!"

Petru a fost şocat de ideea că Domnul ar putea să-i spele lui picioarele, exprimându-şi dezaprobarea faţă de perspectiva ca Unul atât de mare ca Domnul să se coboare până la unul atât de nevrednic ca el. „Imaginea lui Dumnezeu în rolul unui rob este tulburătoare."

Isus l-a învăţat pe Petru că gestul Său era încărcat de sens spiritual. Spălarea picioarelor era simbolică pentru un anumit tip de spălare spirituală. Petru ştia că efectua un act fizic, a cărui semnificaţie spirituală nu o înţelegea. Curând a înţeles-o însă, pentru că Domnul i-a explicat-o. În plus, a cunoscut-o prin propria sa experienţă, mai târziu, când a fost refăcută părtăşia sa cu Domnul, după ce s-a lepădat de El.

Petru reprezintă pilda extremelor ce sălăşluiesc in natura umană. El ajurat că Domnul niciodată nu-i va spăla lui picioarele - şi aici „niciodată" înseamnă în original „niciodată în toată veşnicia". Domnul i-a răspuns lui Petru că dacă nu-i spală picioarele, nu poate avea părtăşie cu El. Apoi ni se prezintă sensul spălării picioarelor. În umblarea lor prin lume, creştinii intră în contact cu un anumit grad de întinare. Ascultând cuvinte porcoase, privind scene murdare, lucrând alături de necredincioşi - toate acestea îl vor întina pe credincios, într-o anumită măsură, ceea ce înseamnă că trebuie să se curăţească în permanenţă.

Această curăţire are loc prin apa Cuvântului. Când citim şi studiem Biblia, când o auzim vestinduni-se, când o discutăm cu alţi credincioşi, constatăm că ne curăţă de influenţele rele din jurul nostru. Pe de altă parte, cu cât neglijăm mai mult Biblia, cu atât mai mult aceste influenţe rele pot să-şi facă cuib în mintea şi în viaţa noastră, fără ca nouă să ne mai pese foarte mult. Când Isus a zis: „nu ai parte cu Mine", El nu a lăsat să se înţeleagă prin aceasta că Petru nu poate fi mântuit dacă nu se lasă spălat de El, ci, mai degrabă, că părtăşia cu Domnul se poate menţine numai prin continua acţiune curăţitoare a Scripturii în viaţa noastră.

Acum Petru trece în extrema cealaltă. Cu câteva clipe în urmă, spusese „Niciodată", pentru ca acum să exclame: „Spală-mă în întregime!"

Întorcându-se de la baia publică, picioarele cuiva se acoperă din nou de praf. El nu va trebui să facă bate, ci doar să i se spele picioarele. „Cine are tot trupul spălat nu are nevoie decât să-i fie spălate picioarele, căci este cu totul curat." Există o deosebire între baie şi lighean. Baia se referă la curăţirea primită cu ocazia mântuirii. Curăţirea de pedeapsa păcatului, prin sângele lui Cristos, are loc doar o singură dată. Ligheanul se referă la curăţirea de întinarea păcatului şi trebuie să aibă loc încontinuu, prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu. Există doar o singură baie, dar mai multe spălări ale picioarelor. „Voi sunteţi curaţi, dar nu toţi" înseamnă că ucenicii primiseră baia naşterii din nou - a regenerării - toţi, în afară de Iuda, care nu a fost mântuit niciodată.

Având deplină cunoştinţă asupra tuturor lucrurilor, Domnul ştia că Iuda avea să-L vândă, şi astfel El îl identifică pe cel care nu a primit niciodată baia răscumpărării.

S-ar părea că Cristos le-a spălat picioarele tuturor ucenicilor. Apoi S-a îmbrăcat din nou cu hainele exterioare şi S-a aşezat, explicându-le sensul spiritual al acţiunii pe care tocmai o înfăptuise. A deschis conversaţia cu o întrebare. S-ar putea întocmi un studiu interesant doar cu întrebările Mântuitorului, pe care El le întrebuinţează cu măiestrie neîntrecută ca mijloace excelente de predare.

Ucenicii îl recunoscuseră pe Isus de învăţător şi Domn, procedând astfel foarte corect. Dar pilda Lui le-a arătat că rangul cel mai înalt din ierarhia puterii în cadrul împărăţiei este cel de rob sau slujitor.

Dacă Domnul şi învăţătorul a spălat picioarele ucenicilor, ce scuză mai aveau ei să nu-şi spele unii altora picioarele? A lăsat Domnul să se înţeleagă că ei trebuie literalmente să-şi spele unii altora picioarele cu apă? A stabilit El aici o rânduială a bisericii? Nu, ci sensul este spiritual (desigur, există situaţii, mai ales în ţările din Orient, în care cineva îi va spăla picioarele altei persoane, dar exemplul de faţă subliniază necesitatea de a sluji cu smerenie). El le-a spus că trebuie să se păstreze mereu curaţi, prin părtăşie constantă din Cuvânt. Dacă cineva îl vede pe fratele său răcindu-se sau devenind lumesc, va trebui să-l îndemne cu toată dragostea din Biblie.

Domnul le-a dat un exemplu, o lecţie demonstrativă a ceea ce trebuie să-şi facă ei unii altora pe plan spiritual.

Dacă mândria sau animozităţile personale ne împiedică să ne aplecăm pentru a-i sluji pe fraţii noştri, să nu uităm că noi nu suntem mai mari decât Stăpânul nostru. El S-a smerit, spălându-i pe cei nevrednici şi ingraţi, deşi ştia că unul din ei îl va trăda. Aţi sluji cu smerenie pe cineva despre care ştiţi că vă va trăda pentru o sumă de bani? Cei care au fost trimişi (ucenicii) nu au voie să se considere prea sus-puşi pentru a face un lucru pe care Cel care i-a trimis (Domnul Isus) l-a făcut.

A cunoaşte aceste adevăruri despre smerenie şi slujire altruistă este una, şi alta este a le pune în practică. E posibil astfel ca cineva să le cunoască, dar să nu le practice. Valoarea şi binecuvântarea reală constă în împlinirea lor!

Tot ce i-a învăţat Domnul aici cu privire la slujire nu se aplica şi la Iuda. El nu era unul din cei pe care Domnul avea să-i trimită în lume să vestească Evanghelia. Isus ştia că Scripturile privitoare la trădarea Sa trebuiau să se împlinească - cum ar fi Psalmul 41:9. Iuda era unul care mâncase la masă cu Domnul timp de trei ani, şi totuşi şi-a ridicat călcâiul împotriva Sa - expresie care arată că L-a trădat pe Domnul. În Psalmul 41 trădătorul este descris de Domnul drept „prietenul meu de aproape".

Domnul le-a descoperit ucenicilor dinainte cava fi trădat, pentru ca atunci când se va întâmpla să ştie că Isus este cu adevărat Dumnezeu. „Să credeţi că EU SUNT". Isus din Noul Testament este Iehova al Vechiului Testament. Astfel, împlinirea profeţiilor este una din cele mai mari dovezi ale Dumnezeirii lui Cristos şi, am putea adăuga, a inspiraţiei Scripturii.

Domnul nostru ştia că trădarea Lui ar putea să-i facă pe ceilalţi ucenici să se poticnească sau să se îndoiască. Prin urmare, El a adăugat acest cuvânt de încurajare. Ei trebuiau să-şi amintească faptul că erau trimişi cu o misiune divină. Ei trebuie să se identifice atât de mult cu El încât cine îi primea pe ei îl primea pe El. De asemenea, cei care îl primeau pe Cristos îl primeau pe Dumnezeu Tatăl. Astfel ei erau mângâiaţi de legătura lor strânsă cu Dumnezeu Fiul şi cu Dumnezeu Tatăl.

J. Isus prezice trădarea Sa (13:21-30)

Cunoaşterea faptului că unul din ucenicii Săi avea să-L trădeze i-a produs Domnului o profundă tulburare. Se pare că Isus îi oferea aici trădătorului un ultim prilej de a renunţa la planul său mârşav. Fără să-l demaşte direct, Domnul a revelat cunoştinţa sa despre faptul că unul dintre cei doisprezece avea să-L vândă. Dar nici asta nu a avut darul de a-l face pe trădător să se răzgândească.

Restul ucenicilor nu-l suspectau pe Iuda. Ei au fost surprinşi că unul din rândurile lor avea să comită o astfel de faptă şi se întrebau uimiţi care dintre ei o fi.

Pe vremea aceea, oamenii nu stăteau aşezaţi pe scaune la masă, ci întinşi pe un gen de divane joase. Ucenicul pe care îl iubea Isus era Ioan, cel care a redactat această evanghelie. El omite menţionarea propriului său nume, dar nu ezită să menţioneze că ocupa un loc de afecţiune deosebită în inima Mântuitorului. Domnul îi iubea pe toţi ucenicii, dar Ioan se bucura de o apropiere deosebită faţă de Domnul.

Simon Petru i-a făcut deci semn, mai degrabă decât să se exprime în cuvinte audibile. Poate că a dat din cap, rugându-l pe Ioan să întrebe care este numele trădătorului.

Rezemându-se pe pieptul lui Isus, Ioan a rostit în şoaptă întrebarea fatală şi, probabil, i s-a răspuns tot în şoaptă.

Isus a răspuns că îi va înmâna trădătorului o bucăţică de pâine înmuiată în vin sau în sos de carne. Unii afirmă că în Orient gazda avea obiceiul să dea pâinea respectivă oaspetelui de onoare. Făcându-l pe Iuda oaspetele de onoare, Domnul a încercat să-l cucerească prin harul şi dragostea Sa, făcându-l să se pocăiască. Alţii sugerează că pâinea era înmânată astfel de la unul la altul în cadrul cinei Pascale. Dacă aşa stau lucrurile, atunci Iuda a ieşit afară în timpul cinei de Paşte, şi deci înainte ca Domnul să instituie Cina Domnului.

Diavolul pusese deja în inima lui Iuda gândul de a-L vinde pe Domnul. Acum Satan a intrat în el. La început, a fost doar o sugestie. Dar Iuda a stăruit asupra ei, a agreat-o şi apoi i s-a conformat. Acum diavolul a pus stăpânire pe el. Ştiind că trădătorul era acum hotărât să-L vândă, Domnul i-a spus să facă acest lucru cât mai curând. Evident Domnul nu l-a îndemnat la rău, prin aceasta, ci pur şi simplu Şi-a exprimat întristarea şi resemnarea.

Versetele acestea confirmă că discuţia anterioară dintre Isus şi Ioan cu privire la pâine nu fusese auzită de ceilalţi ucenici. Ei încă nu ştiau că Iuda avea să-L trădeze pe Isus.

Unii au crezut că Isus i-a spus lui Iuda să se ducă degrabă şi să cumpere cele trebuincioase pentru praznic sau, întrucât Iuda era casierul, au presupus că Mântuitorul i-a dat instrucţiuni să facă o donaţie pentru săraci.

Iuda a primit bucăţica de pâine ca semn al unei favori deosebite şi apoi a părăsit compania Domnului şi a celorlalţi ucenici. Scripturile adaugă cuvintele pline de semnificaţie, potrivit cărora era noapte. Nu era noapte doar în sens literal, ci şi spiritual pentru Iuda - noaptea întristării şi remuşcării veşnice. Întotdeauna este noapte atunci când oamenii îi întorc spatele Mântuitorului.

De îndată ce a plecat Iuda, Isus a început să stea de vorbă cu ucenicii mai liber şi mai intim, nemaiexistând tensiunea dinainte. „Acum Fiul Omului este preamărit", a spus El. Domnul anticipa lucrarea de răscumpărare pe care urma s-o înfăptuiască. Moartea Sa părea o înfrângere, la prima vedere, dar era mijlocul prin care păcătoşii pierduţi pot fi mântuiţi. Ea a fost urmată de învierea şi înălţarea Sa la cer şi în toate acestea El a fost nespus de mult onorat. Şi Dumnezeu este preamărit în lucrarea Mântuitorului, căci El a fost vestit ca un Dumnezeu sfânt care nu poate trece peste păcat, dar, în acelaşi timp, şi un Dumnezeu iubitor, care nu doreşte moartea păcătosului. Toate acestea au vestit un Dumnezeu drept, dar capabil de a-i îndreptăţi pe păcătoşi. Toate atributele Dumnezeirii au fost preamărite în chip magistral la Calvar.

„Dacă Dumnezeu este proslăvit în El" şi este (potrivit gramaticii eline (condiţie de clasa întâi, plus ei la indicativ) avem aici o afirmaţie a unei realităţi, mai degrabă decât o întrebare) „Dumnezeu Îl va proslăvi în El însuşi." Dumnezeu va avea grijă ca toată cinstea ce I se cuvine să-I fie acordată Preaiubitului Său Fiu. „Şi-L va proslăvi îndată" - adică neîntârziat. Dumnezeu Tatăl a împlinit această prezicere a Domnului Isus, înviindu-L din morţi şi aşezându-L la dreapta Sa în cer. Dumnezeu nu va aştepta până la întemeierea împărăţiei, ci îl va proslăvi pe Fiul Său imediat.

Pentru prima oară Domnul se adresează ucenicilor Săi cu termenul de alintare: copilaşilor, întrucât Iuda nu se mai afla printre ei. Domnul avea să mai petreacă cu ei doar puţină vreme, după care va muri pe cruce. Ei îl vor căuta atunci, dar nu-L vor putea urma, căci El se va întoarce în cer. Domnul le spusese acelaşi lucru iudeilor, dar cu un sens diferit. Pentru ucenici, plecarea Sa va fi doar temporară, căci va veni din nou să-i ia (cap. 14). Dar pentru iudei, plecarea Sa de la ei va fi definitivă. El se întorcea în cer iar ei nu-L puteau urma acolo, datorită necredinţei lor.

În timpul absenţei Sale, ei aveau să fie guvernaţi de porunca dragostei. Această poruncă era nouă, din punct de vedere cronologic, întrucât Cele Zece Porunci porunceau oamenilor să-L iubească pe Dumnezeu şi pe aproapele lor. Dar această poruncă era nouă în multe alte privinţe. Era nouă întrucât Duhul Sfânt avea să le dea putere credincioşilor s-o împlinească în viaţa practică. Era nouă în sensul că era superioară celei vechi. Cea veche spunea: „Iubeşte-ţi aproapele", dar cea nouă spunea: „Iubeşte-ţi duşmanii."

Bine s-a spus că legea dragostei faţă de alţii este explicată acum cu claritate sporită, fiind impulsionată de noi mobiluri şi obligaţii, ilustrată printr-un exemplu nou şi împlinită într-o modalitate nouă.

De asemenea, era nouă aşa cum se explică în verset, pentru că reclama un grad sporit de iubire: „Cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii."

Semnul distinctiv al unui ucenic creştin nu este crucea purtată la gât sau pe reverul hainei sau pe vreun alt articol de îmbrăcăminte, căci asta ar însemna că oricine s-ar putea declara creştin prin aceste mijloace externe. Adevăratul semn definitoriu pentru un creştin este dragostea sa pentru ceilalţi creştini. Pentru a putea iubi în felul acesta e nevoie de putere divină şi această putere se dă doar acelora în care locuieşte Duhul Sfânt.

Simon Petru nu a înţeles că Isus S-a referit la moartea Sa, ci a crezut că pleacă într-o călătorie oarecare pe pământ, drept care s-a mirat de ce nu poate să-L însoţească pe Domnul. Dar Domnul a explicat că Petru Îl va urma pe Domnul mai târziu, adică atunci când va muri, dar acum acest lucru nu era posibil.

Cu devotamentul şi entuziasmul ce-l caracterizau, Petru şi-a exprimat dorinţa de a suferi martiraj prin propria sa tărie.

Ulterior el într-adevăr a murit pentru Domnul, dar acest lucru a fost posibil numai pentru că Dumnezeu i-a dat tăria şi curajul de a face acest lucru.

Isus îi temperează „râvna fără pricepere", spunându-i lui Petru că nu ştie ce spune, întrucât până în zorii zilei el se va lepăda de Domnul de trei ori. Astfel lui Petru i se aminteşte cât de slab, laş şi incapabil era de a-L urma pe Domnul chiar şi pentru câteva ore, cu puterile sale proprii.

Unii leagă versetul 1 de ultimul verset din capitolul 13, considerând că sunt cuvinte adresate lui Petru. Cu alte cuvinte, deşi el urma în curând să se lepede de Domnul, totuşi i se adresează cuvinte de mângâiere. Dar folosirea persoanei a doua plural în textul grec arată că Domnul S-a adresat tuturor ucenicilor, iar pauza de la sfârşitul capitolului 13 este justificată. Gândul care se desprinde din verset pare să fie următorul: „Eu mă duc şi voi nu Mă veţi mai vedea. Dar să nu vi se tulbure inima. Voi aveţi credinţă în Dumnezeu, chiar dacă nu Mă veţi vedea. Acum credeţi în Mine în acelaşi mod." Iată o altă declaraţie importantă de egalitate cu Dumnezeu!

„Casa Tatălui" se referă la cer, unde există multe locuinţe. Este loc acolo pentru toţi răscumpăraţii. Dacă nu ar fi aşa, Domnul le-ar fi spus. El nu voia ca ei să-şi facă speranţe deşarte. „Mă duc să vă pregătesc un loc" ar putea avea două înţelesuri: Domnul Isus S-a dus la Calvar ca să pregătească un loc pentru ai Săi. Credincioşilor li se asigură un loc acolo, prin moartea ispăşitoare a lui Cristos. Noi nu ştim prea mult despre acest loc, dar ştim că asigură fiecărui copil al lui Dumnezeu - „un loc pregătit pentru un popor pregătit!"

Versetul 3 se referă la timpul, în care Domnul va reveni în văzduh, când cei care au murit în credinţă vor fi înviaţi, când cei rămaşi în viaţă vor fi transformaţi şi când toată ceata celor răscumpăraţi prin sângele Mântuitorului va fi dusă acasă în cer (1Tesaloniceni 4:13-18;1Corinteni 15:51-58). Aceasta este venirea personală, literală a lui Cristos. Cu tot atâta certitudine cu cât El S-a dus în cer, El va reveni din cer, căci doreşte să-i aibă cu Sine pe toţi cei ai Săi, în toată veşnicia.

El Se întorcea în cer, iar ei ştiau calea spre cer, pentru că le-a spus de multe ori.

Se pare că Toma nu a înţeles sensul cuvintelor Domnului. Asemenea lui Petru, probabil el se va fi gândit la o călătorie pe acest pământ.

Acest verset minunat arată limpede că Domnul Isus Cristos este calea spre cer. El nu se mulţumeşte doar să ne arate calea, ci chiar El însuşi este calea. Mântuirea este într-o Persoană. Acceptă acea Persoană ca Mântuitor al tău şi vei fi salvat. Creştinismul este Cristos, Domnul Isus nu este doar una dintr-o multitudine de căi. El este singura Cale. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin El. Calea către Dumnezeu nu este prin intermediul Celor Zece Porunci, prin Regula de Aur, prin rânduieli sau prin apartenenţa ca membru la o biserică - ci este prin Cristos şi numai prin Cristos! Astăzi mulţi afirmă că nu are importanţă ce crezi, atâta timp cât eşti sincer în credinţa respectivă. Ei spun că toate religiile au un nucleu bun şi că toate, în final, duc în cer. Dar Isus a spus: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."

Apoi Domnul este adevărul. El nu este doar Cel care ne învaţă adevărul, ci este El însuşi adevărul. El este întruchiparea, întruparea Adevărului. Cei care îl au pe Cristos au Adevărul, care nu poate fi găsit nicăieri altundeva.

Cristos Isus este viaţa. El este izvorul vieţii, atât spirituale, cât şi veşnice. Cei care îl primesc pe El au viaţă veşnică, pentru că El este Viaţa.

Încă o dată Domnul vesteşte tainica unire ce există între Tatăl şi El însuşi. Dacă ucenicii ar fi recunoscut cine este Isus, ei L-ar fi cunoscut şi pe Tatăl, pentru că Domnul li L-a revelat oamenilor pe Tatăl, De acum încolo, şi în special după învierea lui Cristos, ucenicii vor înţelege că Isus este Dumnezeu Fiul. Atunci ei îşi vor da seama că a-L cunoaşte pe Cristos înseamnă a-L cunoaşte pe Tatăl şi a-L vedea pe Domnul Isus

înseamnă a-L vedea pe Dumnezeu. Versetul acesta nu ne învaţă că Dumnezeu şi Domnul Isus ar fi una şi aceeaşi Persoană, căci există trei Persoane distincte în Dumnezeire, dar există numai un singur Dumnezeu.

Filip a dorit ca Domnul să le dea o revelaţie specială a Tatălui şi asta va fi de ajuns pentru el. El nu înţelegea că tot ce era Domnul, tot ce făcea şi spunea era o revelaţie a Tatălui.

Isus l-a corectat cu răbdare. Filip fusese cu Domnul de atâta timp. El era unul dintre primii ucenici pe care i-a chemat Domnul (Ioan 1:43). Cu toate acestea, adevărul deplin al Dumnezeirii lui Cristos şi al unităţii Sale cu Tatăl încă nu-i era desluşit El nu ştia că atunci când îl privea pe Isus îl privea pe Cel care îl manifesta în chip desăvârşit pe Tatăl.

Cuvintele: „Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine" descriu relaţia strânsă dintre Tatăl şi Fiul. Ei sunt Persoane separate, dar sunt una în ce priveşte atributele şi voinţa. Să nu ne descurajăm dacă nu putem pricepe integral acest adevăr. Nici un muritor nu va înţelege pe deplin Dumnezeirea. Trebuie să-I acordăm credit lui Dumnezeu pentru că El cunoaşte lucruri pe care noi niciodată nu le vom cunoaşte. Dacă L-am înţelege pe deplin, am fi ca El! Isus avea puterea de a rosti cuvintele şi de a face minunile pe care le-a făcut, dar El a venit în lume ca Robul lui Iehova şi a rostit şi a acţionat în ascultare deplină de Tatăl.

Ucenicii trebuiau să creadă că El este una cu Tatăl din pricina faptului că Domnul a mărturisit acest fapt. Dar dacă tot nu credeau după mărturia adusă de El, atunci negreşit trebuiau să creadă din pricina faptelor pe care le-a săvârşit El.

Domnul a prezis că cei care vor crede în El vor săvârşi minuni ca cele săvârşite de El, ba chiar vor face lucrări şi mai mari. În cartea Faptelor Apostolilor, citim că apostolii au Scut minuni de vindecare trupească, similare celor săvârşite de Mântuitorul. Dar apoi citim despre minuni mai mari, cum ar fi convertirea a trei mii de persoane în ziua de Rusalii. Negreşit prin cuvintele: lucrări şi mai mari Domnul S-a referit la vestirea Evangheliei în toată lumea, la mântuirea atâtor suflete şi la clădirea bisericii. Este un lucru mai mare să salvezi suflete decât să vindeci trupul oamenilor. Când Domnul a revenit în cer, El a fost proslăvit iar Duhul Sfânt a fost trimis pe pământ. Prin puterea Duhului au săvârşit apostolii aceste minuni mai mari.

Ce mângâiere trebuie să fi fost pentru ucenici să ştie că deşi Domnul va pleca de la ei, ei se vor putea ruga Tatălui în Numele Lui, primind ceea ce au cerut! Versetul acesta nu înseamnă că un credincios poate obţine tot ce doreşte de la Dumnezeu. Cheia înţelegerii versetului o constituie făgăduinţa din cuvintele în numele Meu - tot ce veţi cere în numele Meu. A cere în Numele lui Isus nu înseamnă doar a adăuga Numele Lui la sfârşitul rugăciunii, ci înseamnă să cerem în conformitate cu voia şi cu gândul Său. Înseamnă să cerem acele lucruri care îl vor proslăvi pe Dumnezeu, care vor aduce binecuvântare omenirii şi vor fi spre folosul nostru spiritual.

Pentru a putea cere în Numele lui Cristos, trebuie să trăim în părtăşie strânsă cu El. Altfel nu putem cunoaşte atitudinea Lui. Cu cât vom fi mai aproape de El, cu atât mai mult se vor identifica dorinţele noastre cu ale Lui. Tatăl este proslăvit în Fiul, pentru că Fiul nu doreşte decât acele lucruri care Îi sunt plăcute lui Dumnezeu. Pe măsură ce se fac astfel de rugăciuni şi li se dă răspuns, Dumnezeu este proslăvit.

Pentru întărirea şi încurajarea copiilor lui Dumnezeu, făgăduinţa se repetă. Trăiţi în centrul voii lui Dumnezeu, umblaţi în părtăşie cu Domnul, cereţi tot ce este în conformitate cu dorinţa Domnului, şi rugăciunile voastre vor fi ascultate.

Domnul Isus era pe punctul de a pleca din mijlocul ucenicilor iar ei aveau să se umple de întristare. Cum vor putea ei să-şi exprime dragostea pentru El? Răspunsul: prin păzirea poruncilor Lui. Nu prin lacrimi, ci prin ascultare. Poruncile Domnului sunt instrucţiunile pe care ni le-a dat El în Evanghelii, cât şi în restul Noului Testament.

Cuvântul tradus prin a se ruga este folosit aici de Domnul nu în acelaşi fel în care o persoană inferioară se roagă uneia superioare, ci ca despre Unul care îi cere de la egal la egal Altuia. Domnul Îl va ruga pe Tatăl să trimită un alt Mângâietor. Termenul Mângâietor (Paraclet în original) înseamnă Cineva chemat să vină în ajutorul cuiva. Mai este tradus şi prin Avocat (1Ioan 2:1). Domnul Isus este Avocatul sau Ajutorul nostru iar Duhul Sfânt este un alt Ajutor - nu de alt fel, ci Unul de aceeaşi natură. Duhul Sfânt va rămâne cu credincioşii pentru totdeauna. În Vechiul Testament, Duhul Sfânt a venit peste oameni în diverse momente, dar adesea îi părăsea după aceea. Acum El va veni şi va rămâne pentru totdeauna.

Duhul Sfânt este numit Duhul adevărului pentru că învăţătura Lui este adevărată şi pentru că El îl proslăveşte pe Cristos, care este adevărul. Lumea nu-L poate primi pe Duhul Sfânt, deoarece nu-L poate vedea. Necredincioşii doresc mai întâi să vadă, şi abia apoi să creadă - deşi cred în realitatea vântului şi a electricităţii, cu toate că acestea le sunt nevăzute. Cei nemântuiţi nu-L cunosc sau nu-L înţeleg pe Duhul Sfânt. S-ar putea ca El să-i convingă de păcat, şi totuşi ei să nu-şi dea seama că El este cel care face acest lucru. Ucenicii L-au cunoscut pe Duhul Sfânt. Ei L-au cunoscut când lucra în viaţa lor şi L-au văzut lucrând prin Domnul Isus.

„El rămâne cu voi şi va fi în voi." Înainte de Rusalii, Duhul Sfânt a venit peste oameni şi a locuit cu ei. Dar de la Rusalii încoace, când un om crede în Domnul Isus, Duhul Sfânt îşi face locuinţa în viaţa acelui om pe veci. Rugăciunea lui David: „Nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt" nu ar mai fi potrivită în ziua de astăzi. Duhul Sfânt nu este niciodată luat de la un credincios, deşi El poate fi întristat sau stins sau împiedicat să lucreze.

Domul nu-i lăsa pe ucenici orfani sau dezolaţi. El le promite că va veni din nou. Într-un anumit sens, El a venit la ei după învierea Sa, dar nu credem că la asta S-a referit Domnul aici. În alt sens, El a venit la ei prin Persoana Duhului Sfânt, în ziua de Rusalii. Venirea spirituală este sensul vizat de acest verset. „Era ceva la Rusalii care a făcut din acest eveniment o venire a lui Isus." În al treilea sens, El va veni din nou în chip literal la sfârşitul veacului actual, când îşi va lua aleşii cu El în cer.

Nici un necredincios nu L-a văzut pe Domnul Isus după îngroparea Sa. După învierea Sa, El a fost văzut numai de cei ce L-au iubit. Dar chiar şi după înălţarea Sa, ucenicii Săi au continuat să-L vadă prin credinţă. Fără îndoială, acesta este sensul cuvintelor: „dar voi Mă veţi vedea". După ce lumea nu a mai putut să-L vadă, ucenicii Săi au continuat să-L vadă. „Pentru că Eu trăiesc, şi voi veţi trăi". Aici El privea în viitor, la viaţa sa de după înviere, ca făgăduinţă şi garanţie a vieţii de care vor avea parte toţi cei ce se încred în El. Aceştia chiar dacă ar muri, vor fi înviaţi din nou, ca să nu mai moară niciodată.

„În ziua aceea" se referă probabil din nou la coborârea Duhului Sfânt, care îi va învăţa pe credincioşi cu privire la adevărul potrivit căruia după cum a existat o legătură vitală între Fiul şi Tatăl, tot aşa va exista o unitate minunată a vieţii şi intereselor între Cristos şi sfinţii Săi. Este greu

să explicăm cum se află Cristos în credincios, şi, în acelaşi timp, cum credinciosul este în Cristos. Ilustraţia cea mai adecvată este aceea a unui vătrai aflat în foc. Vătraiul nu numai că se află în foc, ci şi focul se află în vătrai. Dar asta nu epuizează întreaga semnificaţie a afirmaţiei Domnului. Cristos este în credincios în sensul că viaţa Lui îi este transmisă. El realmente locuieşte în credincios prin Duhul Sfânt. Credinciosul este în Cristos, în sensul că el stă înaintea lui Dumnezeu pe baza tuturor meritelor Persoanei şi lucrării lui Cristos.

Dovada reală a iubirii cuiva pentru Domnul o constituie ascultarea de poruncile Sale. Degeaba am vorbi despre El, dacă nu L-am asculta. Într-o anumită privinţă, Tatăl iubeşte toată lumea. Dar El are o iubire specială pentru cei.ce-L iubesc pe Fiul Său. Aceia sunt şi ei iubiţi la rândul lor de Cristos şi faţă de aceştia El se face cunoscut într-un mod deosebit. Cu cât îl iubim mai mult pe Mântuitorul, cu atât îl vom cunoaşte mai profund.

Iuda despre care se vorbeşte aici a avut nefericirea de a purta acelaşi nume cu trădătorul. Dar Duhul lui Dumnezeu face distincţie clară între el şi Iscarioteanul. El nu putea înţelege cum de Domnul putea să se arate ucenicilor fără să fie văzut de lume. Negreşit el concepea venirea Mântuitorului ca aceea a unui Rege cuceritor sau a unui erou popular. El nu înţelegea că Domnul se va arăta iubiţilor Săi într-o manieră spirituală. Ei aveau să-L vadă prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Prin Duhul lui Dumnezeu, noi îl putem cunoaşte pe Cristos mai bine în vremea de acum decât atunci când era El pe pământ. Pe atunci, cei ce se aflau în rândurile din faţă erau mai aproape de El decât cei din spate. Dar astăzi, prin credinţă, fiecare din noi se poate bucura de cea mai apropiată părtăşie cu El. Răspunsul lui Cristos la întrebarea lui Iuda denotă că arătările Sale personale faţă de persoane individuale din rândurile urmaşilor Săi se petrec în legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ascultarea de Cuvânt va conduce la venirea şi rămânerea Tatălui şi a Fiului.

Dacă cineva Îl iubeşte cu adevărat pe Domnul, va dori să păzească toate învăţăturile Sale, nu doar unele porunci izolate. Tatăl îi iubeşte pe cei ce sunt dispuşi să asculte de Fiul Său fără murmur şi fără rezerve. Atât Tatăl, cât şi Fiul sunt deosebit de apropiaţi de o inimă atât de iubitoare şi ascultătoare.

Pe de altă parte, cei care nu-L iubesc nu păzesc cuvintele Sale. Şi aceştia nu numai că refuză să accepte cuvintele lui Cristos, ci şi pe acelea ale Tatălui.

Câtă vreme a fost cu ei, Domnul nostru i-a instruit pe ucenici până la un punct. Dar El nu le-a dezvăluit mai mult adevăr, întrucât nu ar fi fost în stare să-l asimileze.

Dar Duhul Sfânt va dezvălui mai mult adevăr. El a fost trimis de Tatăl în numele lui Cristos în ziua Rusaliilor. Duhul a venit în numele lui Cristos, adică a venit să reprezinte interesele lui Cristos pe pământ. El nu a venit să Se glorifice pe Sine, ci să-i atragă pe oameni la Mântuitorul. „El vă va învăţa toate lucrurile", a spus Domnul. El a făcut acest lucru pe tot parcursul lucrării de vestire a Cuvântului desfăşurată de apostoli. Apoi a făcut-o prin Cuvântul lui Dumnezeu aşa cum ne-a fost transmis nouă celor de azi. Duhul Sfânt le reaminteşte credincioşilor de toate lucrurile pe care Mântuitorul le-a predat. De fapt, Domnul Isus pare să fi prezentat la modul embrionar întreaga învăţătură pe care o găsim apoi dezvoltată de Duhul Sfânt pe paginile Noului Testament.

Când cineva se apropie de moarte, de obicei îşi întocmeşte testamentul, hotărând cui îi va lăsa bunurile sale - exact ceea ce face Domnul Isus aici. Dar El nu a lăsat moştenire lucruri materiale, care ar putea fi achiziţionate cu bani, ci: pace, respectiv o pace lăuntrică a conştiinţei, care decurge din conştiinţa păcatului iertat şi a împăcării cu Dumnezeu. Cristos poate dărui această pace, întrucât El a cumpărat-o cu sângele Lui vărsat pe crucea de la Calvar. Această pace nu e dată cum o dă lumea - adică parcimonios sau egoist sau pentru o scurtă perioadă de timp, ci Domnul dăruieşte pacea Sa pe veci. Ce motive mai are atunci un creştin să se teamă sau să fie tulburat?

Isus deja le-a spus ucenicilor că va pleca de la ei şi că va reveni ulterior, pentru a-i duce cu El în cer. Dacă L-ar iubi, această veste le-ar fi adus bucurie. Desigur, într-o anumită privinţă, ei îl iubeau, dar nu apreciau la justa valoare identitatea Lui şi, prin urmare, dragostea lor nu era atât de intensă cât s-ar fi cuvenit să fie.

„V-aţi bucurat că am zis: «Mă duc la Tatăl», pentru că Tatăl Meu este mai mare decât Mine" (redat după NKJV, n.tr.). La prima vedere, versetul acesta pare să contrazică tot ce i-a învăţat Domnul Isus pe ucenici cu privire la egalitatea Sa cu Dumnezeu Tatăl. În realitate, nu este nici o contradicţie, după cum reiese din explicaţia oferită chiar în text. Când Isus era pe pământ, oamenii L-au urât, L-au urmărit, L-au prigonit şi L-au ostracizat. Oamenii L-au hulit, L-au batjocorit şi L-au scuipat. Domnul Isus a îndurat groaznice umilinţe din partea creaturilor Sale.

Dumnezeu Tatăl nu a suferit niciodată un tratament atât de brutal din partea oamenilor. El a locuit în cer, departe de răutatea păcătoşilor. După întoarcerea Domnului Isus în cer, toate aceste umilinţe nu-L mai puteau atinge. De aceea, ucenicii trebuiau să se bucure când Isus a spus că Se duce la Tatăl, deoarece în această privinţă Tatăl era mai mare decât El. Tatăl nu era mai mare ca Dumnezeu, ci mai mare pentru faptul că El niciodată nu S-a coborât pe pământ ca Om şi nu a fost supus barbariilor comise de oameni. În ce priveşte atributele Dumnezeirii, Fiul şi Tatăl sunt egali. Dar atunci când ne gândim la locul umil pe care Şi l-a asumat Isus ca Om aici pe pământ, ne dăm seama că în acea privinţă, Dumnezeu Tatăl era mai mare decât El. El era mai mare în ce priveşte poziţia, dar nu şi Persoana Sa.

Dând dovadă de grijă şi abnegaţie pentru ucenicii cuprinşi de teamă, Domnul le-a revelat aceste evenimente ce urmau să se întâmple în viitor, pentru ca ei să nu se poticnească, sa nu-şi piardă cumpătul şi să nu se teamă, ci să creadă.

Domnul ştia că se apropia timpul când va fi trădat şi, prin urmare, nu-l mai rămânea mult timp ca să stea de vorbă cu ai Săi. Satan se apropia chiar în clipele acelea, dar Mântuitorul ştia că vrăjmaşul nu putea găsi nici o urmă de păcat în El. Nimic din fiinţa lui Cristos nu ar fi răspuns la ispitele mârşave ale diavolului. Ce caraghios ar fi ca orice altă persoană decât Isus să afirme că Satan n-a putut găsi nimic în el!

Am putea parafraza versetul acesta cam aşa: „Vremea trădării Mele se apropie. Eu Mă voi duce de bună voie la cruce, căci aceasta e voia Tatălui pentru Mine şi prin aceasta lumea va şti cât de mult îl iubesc pe Tatăl Meu. Aşa se explică de ce merg acum fără să Mă împotrivesc deloc." Şi zicând aceasta, Domnul le-a spus ucenicilor să se ridice şi să meargă cu El. Nu se ştie dacă au ieşit în acest punct al naraţiunii din camera de sus. Poate că restul discursului a fost rostit pe drum.

În Vechiul Testament, poporul Israel a fost zugrăvit ca o viţă de vie sădită de Iehova. Dar poporul Israel s-a dovedit necredincios şi nerodnic, drept care Domnul Isus Se înfăţişează pe Sine acum drept adevărata viţă, împlinirea desăvârşită a tuturor celorlalte tipuri şi simboluri.

Dumnezeu Tatăl este viticultorul.

Există o diversitate de opinii cu privire la sensul afirmaţiei referitoare la mlădiţa aflată în El care nu aduce roadă. Unii cred că ar fi vorba de cel care nu este sincer când mărturiseşte credinţa în El, dându-se creştin, dar nefiind unit cu Cristos prin credinţă. Alţii cred că ar fi vorba despre un credincios adevărat, care îşi pierde ulterior mântuirea, din pricina faptului că nu a adus roadă. Numai că acest scenariu este cu totul imposibil, deoarece ar contrazice atâtea texte din Biblie în care ni se spune limpede că credinciosul deţine o mântuire veşnică, pe care n-o poate pierde niciodată. Alţii cred că este vorba de un creştin adevărat, care alunecă de la credinţă, îndepărtându-se de Domnul şi fiind absorbit de lucrurile acestei lumi. Un astfel de creştin nu va mai manifesta în viaţa lui roadă Duhului - dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, gingăşia, bunătatea, credinţa, blândeţea şi stăpânirea de sine.

Ce anume îi face Domnul mlădiţei ce nu aduce roadă depinde de modul în care vom traduce verbul airo din textul grec al originalului, care se poate traduce prin „takes away" (o ia, o îndepărtează, n.tr.), cum apare în traducerea King James, traducere identică cu cea de la Ioan 1:29. În cazul acesta, textul s-ar referi la acţiunea de disciplinare prin moartea fizică (vezi 1Corinteni 11:30). Dar acelaşi termen poate însemna alteori „a înălţa, a ridica" (vezi Ioan 8:59). În acest caz, ar fi vorba despre o lucrare pozitivă de încurajare a mlădiţei neroditoare, creându-i condiţii mai bune de acces la lumină şi aer, pentru ca, doar-doar, să se îndrepte şi să aducă roadă.

Mlădiţa care aduce roadă este creştinul care, pe zi ce trece, se maturizează tot mai mult, asemănându-se tot mai mult cu Domnul Isus. Chiar şi aceste mlădiţe trebuie să fie curăţite. După cum mlădiţa adevărată trebuie să fie curăţită de insecte dăunătoare, de mucegai şi de ciupercă, tot aşa şi creştinul trebuie să fie curăţit de lucrurile lumeşti care se lipesc de el.

Agentul curăţitor este cuvântul Domnului. Ucenicii au fost curăţiţi de la început, prin cuvânt, cu ocazia convertirii lor. Aşa cum le-a spus Mântuitorul, Cuvântul Lui a avut un efect purificator în viaţa lor. Astfel, versetul acesta se referă, probabil, la justificare (îndreptăţire), şi la sfinţire.

A rămâne înseamnă a sta pe loc unde te afli. Creştinul a fost aşezat în Cristos - aceasta fiind poziţia ocupată de el. În umblarea sa zilnică, el trebuie să rămână în părtăşie intimă cu Domnul. O mlădiţă rămâne în viţa de vie, extrăgându-şi toată hrana din viţă. Tot aşa şi noi rămânem în Cristos petrecând timp în rugăciune, citind Cuvântul Său şi punându-l în practică, având părtăşie cu copiii Lui, şi fiind mereu conştienţi de unirea noastră cu El. Păstrând astfel neîntrerupt contactul cu El, noi suntem conştienţi de faptul că El rămâne în noi şi ne furnizează tăria spirituală şi resursele necesare. Mlădiţa nu poate aduce roadă decât atunci când rămâne în viţă. Singurul mod în care credincioşii pot aduce roadă unui caracter cristianic este prin trăirea în părtăşie necurmată cu Cristos, clipă de clipă.

Cristos însuşi este viţa; credincioşii sunt mlădiţele. Nu se pune problema ca mlădiţa să-şi trăiască viaţa pentru Viţă, ci, pur şi simplu, să lase ca viaţa Viţei să străbată mlădiţele. Uneori noi ne rugăm cam aşa: „Doamne, ajută-mă să-mi trăiesc viaţa pentru Tine," când ar fi mai indicat să ne rugăm: „Doamne Isuse, trăieşte-Ţi viaţa prin mine!" Fără Cristos, nu putem face nimic. O mlădiţă din cadrul viei nu are decât un singur ţel major: să aducă roadă, căci este total nefolositoare la confecţionarea de mobilă sau la construirea unor case. Ba nici de foc nu este prea bună. Dar este bună ca să aducă roadă - atâta timp cât rămâne în viţă.

Versetul 6 a stârnit multe deosebiri de vederi. Unii cred că persoana descrisă aici ar fi un credincios care cade în păcat, pierzându-se ulterior. Dar iarăşi o atare interpretare se bate cap în cap cu multe alte versete din Scriptură care ne învaţă că nici un copil adevărat al lui Dumnezeu nu va pieri niciodată. Alţii cred că persoana aceasta mărturiseşte doar cu gura, pretinzându-se creştin, fără să se fi născut însă niciodată din nou. În sprijinul acestei opinii este adus frecvent exemplul lui Iuda Iscarioteanul.

Noi credem că persoana descrisă în acest verset este un credincios adevărat, deoarece tot contextul se referă la creştinii adevăraţi. Nu mântuirea este subiectul, ci rămânerea în Cristos şi aducerea de roadă. Dar prin neatenţie şi prin lipsa rugăciunii din viaţa sa, credinciosul descris aici pierde legătura cu Domnul şi, prin urmare, săvârşeşte păcat, compromiţând mărturia sa. Nemairămânând în Cristos, el este aruncat afară ca mlădiţă - dar nu de către Cristos, ci de alţi oameni. Nu Dumnezeu îndeplineşte această acţiune, ci oamenii. Ce înseamnă asta? Înseamnă că oamenii vor râde de un creştin căzut. Ei vor azvârli cu noroi în numele unui astfel de creştin şi vor arunca în foc mărturia sa - adevăr bine ilustrat în viaţa lui David. El a fost un credincios adevărat, dar a neglijat părtăşia cu Domnul şi a comis păcatele adulterului şi omuciderii, făcându-i pe vrăjmaşii Domnului să hulească. Chiar şi astăzi, ateii îi batjocoresc numele (şi, implicit, numele lui Dumnezeu). În acest sens, s-ar putea afirma că îl aruncă în foc.

Rămânerea este secretul unei vieţi de rugăciune încununate de succes. Cu cât ne apropiem mai mult de Domnul, cu atât mai mult vom învăţa să gândim ca El, să avem în minte gândurile Lui. Cu cât ajungem să-L cunoaştem mai mult prin Cuvântul Său, cu atât mai mult îi vom înţelege voia. Cu cât voinţa noastră se va armoniza mai mult cu voinţa Lui, cu atât mai mult vom putea fi asiguraţi de faptul că ni se va răspunde la rugăciunile noastre.

Ori de câte ori copiii lui Dumnezeu etalează chipul lui Cristos în lume, asemănarea lor cu El, Tatăl este proslăvit. Oamenii vor fi nevoiţi să mărturisească ce mare trebuie să fie Dumnezeu, devreme ce poate transforma păcătoşi atât de mari în sfinţi atât de evlavioşi! Observaţi progresia din capitolul acesta: roadă (versetul 2), mai multă roadă (versetul 2), şi multă roadă, adică gradul absolut din versetul 8.

„...şi astfel veţi fi ucenicii Mei." Asta înseamnă că demonstrăm că suntem ucenicii Lui când rămânem în El. în acest caz, cei din jurul nostru vor putea observa că suntem ucenici adevăraţi, că ne asemănăm cu Domnul nostru.

Dragostea pe care ne-a poartă Mântuitorul este aceeaşi cu dragostea pe care I-o poartă Tatăl Fiului Său. Simţim în inima noastră imboldul de a ne pleca înaintea Sa şi a ne închina, când citim aceste cuvinte, că dragostea Mântuitorului pentru noi este de aceeaşi intensitate cu aceea a Tatălui pentru Fiul Său! Cum a spus cineva: este „o dragoste vastă, nespus de adâncă şi cuprinzătoare, de-a dreptul neţărmurită, care întrece orice pricepere şi care nu va putea fi niciodată înţeleasă deplin de fiinţa omenească." Este „adâncul în care se pierd toate gândurile noastre." „Rămâneţi în dragostea Mea," spune Domnul. Cu alte cuvinte, să continuăm să lăsăm ca iubirea Lui să se manifeste tot mai deplin în viaţa noastră şi să ne bucurăm de ea tot mai plenar.

Prima parte a versetului 10 ne spune cum putem rămâne în dragostea Lui: prin păzirea poruncilor Lui. „Nu este altă cale de a fi fericiţi în Isus decât încrezându-ne în El şi ascultându-L." A doua parte a versetului ne înfăţişează Pilda Desăvârşită de ascultare - Domnul Isus, care a păzit poruncile Tatălui Său. Tot ce a făcut Domnul a fost în ascultare continuă de voia lui Dumnezeu, bucurându-Se necurmat de dragostea Tatălui. Nimic nu s-a interpus în această minunată părtăşie şi iubire dintre Tatăl şi Fiul.

Isus Şi-a găsit bucuria deplină în comuniune cu Dumnezeu Tatăl Său. El a dorit ca ucenicii Săi să aibă acea bucurie care decurge din bizuirea pe El. El a dorit ca bucuria Lui să fie şi bucuria lor. Conceptul omenesc de bucurie este ca omul să fie cât mai fericit cu putinţă, fără ca Dumnezeu să fie inclus în viaţa sa. Domnul ne învaţă însă că adevărata bucurie provine din includerea tot mai stăruitoare a lui Dumnezeu în viaţa cuiva. „Pentru ca bucuria voastră să fie deplină," sau „împlinită." Bucuria lor avea să fie împlinită prin rămânerea în Cristos şi prin păzirea poruncilor Sale. Mulţi au folosit versetul 15 din acest capitol ca temei pentru a răspândi îndoială cu privire la siguranţa credinciosului şi au recurs la versetele anterioare pentru a arăta că e posibil, după ei, ca o oaie a lui Cristos să se poată pierde, până la urmă. Dar planul Domnului nu a fost ca: „îndoielile voastre să fie depline", ci ca „bucuria voastră să fie deplină."

Domnul avea să plece în curând de la ucenicii Lui, aceştia fiind lăsaţi în mijlocul unei lumi ostile. În contextul creşterii încordării, exista pericolul ca ucenicii să se certe unii cu alţii. Şi astfel Domnul le dă această poruncă permanentă: „Iubiţi-vă unii pe alţii, cum v-am iubit şi Eu."

Dragostea lor trebuie să fie de aşa natură încât ei să fie gata chiar să-şi dea viaţa unii pentru alţii. Or, cei care sunt gata să meargă până acolo încât să-şi dea viaţa unii pentru alţii, nu se mai ceartă între ei. Exemplul suprem de jertfire de sine între oameni este ca cineva să moară pentru prietenii săi. Ucenicii lui Cristos sunt chemaţi la acest gen de devotament. Unii îşi dau viaţa la modul propriu; alţii îşi consumă toată viaţa slujindu-i neobosit pe copiii lui Dumnezeu. Domnul Isus este Pilda de urmat în această privinţă. El Şi-a dat viaţa pentru prietenii Săi. Desigur, ei erau duşmani când a murit El pentru ei, dar când sunt mântuiţi, devin prietenii Săi. Prin urmare, e corect să afirmam că El a murit şi pentru prietenii Lui, şi pentru duşmanii Lui.

Noi arătăm că suntem prietenii Lui când facem tot ce ne porunceşte El. Nu prin asta devenim prietenii Lui, ci, mai degrabă, aşa arătăm lumii că suntem prietenii Lui.

Domnul subliniază aici diferenţa dintre robi şi prieteni. Robilor nu li se cere decât să execute muncile ce le-au fost încredinţate, în schimb prietenii cuiva sunt confidenţii săi, cărora el le dezvăluie planurile de viitor, cu care împărtăşeşte informaţii confidenţiale. Într-o anumită privinţă, ucenicii vor continua să fie mereu robii Domnului, dar ei vor fi cu mult mai mult decât aceasta: ei vor fi prietenii Lui. Domnul le dezvăluia chiar în acele momente lucrurile pe care le-a auzit de la Tatăl Său. El le spunea că va pleca, le aducea la cunoştinţă că va veni Duhul Sfânt, că El se va întoarce şi care vor fi atribuţiile lor faţă de El în lipsa Lui. Cineva a subliniat că, în calitate de mlădiţe, noi primim (versetul 5); ca ucenici, noi îl urmăm (versetul 8); iar ca prieteni, noi avem părtăşie cu El (versetul 15).

Pentru ca nu cumva ei să se descurajeze sau să fie ispitiţi să se dea bătuţi, Isus le aminteşte că El este Cel care i-a ales. Asta ar putea însemna că i-a ales în vederea mântuirii veşnice, în vederea uceniciei, sau a rodniciei. El le-a rânduit ucenicilor lucrarea pe care urmau s-o înfăptuiască. Noi trebuie să mergem şi să aducem roadă. Roadă ar putea-însemna harurile vieţii creştine, cum ar fi dragostea, pacea, etc. Sau ar putea însemna sufletele câştigate pentru Domnul Isus Cristos. Între cele două există o strânsă legătură. Numai în măsura în care manifestăm primul fel de roadă vom putea aduce şi al doilea fel de roadă.

Sintagma: „roadă voastră să rămână" ne duce cu gândul la faptul că roadă ar putea să însemne aici mântuirea unor suflete. Domnul i-a ales pe ucenici să meargă şi să aducă roadă trainică. Pe Domnul nu-L interesa doar mărturisirea de credinţă în El, făcută doar cu buzele de către cineva, ci mântuirea adevărată a cuiva. L. S. Chafer remarcă că în capitolul de faţă avem rugăciune efectivă (versetul 7), bucurie cerească (versetul 11) şi roadă necurmată (versetul 16). „Pentru ca orice veţi cere..." Secretul slujirii eficace este rugăciunea. Când au fost trimişi ucenicii li s-a dat garanţia că Tatăl le va acorda tot ce vor cere în numele lui Cristos.

Domnul se pregătea acum să-i avertizeze pe ucenici cu privire la pericolul vrăjmăşiei lumii. El a început prin a le spune să se iubească unii pe alţii, să ţină unii la alţii şi să facă front unit împotriva vrăjmaşului.

R. Isus prezice că lumea îi va urî pe ucenicii Săi (15:18-16:4)

Ucenicilor li se spune să nu se mire şi să nu se descurajeze dacă lumea îi urăşte. („Dacă" din acest text nu exprimă îndoiala cu privire la certitudinea faptului că aşa se vor petrece lucrurile. Asupra acestui lucru nu exista nici o îndoială.) Lumea L-a urât pe Domnul şi îi va urî pe toţi cei ce I se aseamănă.

Oamenii din lume îi iubesc pe cei care se comportă ca ei - folosind un limbaj murdar şi bălăcindu-se în poftele firii. Tot din categoria oamenilor lumii fac parte şi oamenii culţi şi educaţi, dar care trăiesc numai pentru ei înşişi. Creştinii îi condamnă şi pe unii şi pe alţii, prin trăirea unei vieţi de sfinţenie, ceea ce le atrage inevitabil ura lumii.

Termenul rob din acest verset ar putea fi tradus şi prin „sclav" Un ucenic nu trebuie să se aştepte să aibă parte de un tratament mai bun din partea lumii decât cel acordat stăpânului său. Mai degrabă, ucenicul va fi persecutat aşa cum a fost şi Cristos. Cuvântul lui va fi respins, aşa cum a fost respins şi cuvântul Mântuitorului.

Ura aceasta şi persecuţia îndreptată împotriva ucenicilor este: „din cauza Numelui Meu", adică pentru Domnul, pentru faptul că un credincios este legat intrinsec de Cristos; pentru că Cristos l-a despărţit de lume şi pentru că poarta numele lui Cristos şi chipul Său. Lumea nu-L cunoaşte pe Dumnezeu. Ei nu ştiu că Tată! L-a trimis pe Domnul în lume să fie Mântuitor. Dar ignoranţa nu e scuzabilă.

Domnul nu spune aici că dacă n-ar fi venit El, oamenii nu ar fi fost păcătoşi. Din vremea lui Adam, toţi oamenii sunt păcătoşi. Dar păcatul lor nu ar fi fost atât de mare cât este acum. Oamenii aceştia L-au văzut pe Fiul lui Dumnezeu şi l-au auzit cuvintele minunate. Ei n-au putut găsi nici o vină şi nici un păcat la El. Cu toate acestea L-au respins. Or, tocmai asta a făcut ca păcatul lor să fie atât de mare. Prin urmare, păcatul lor trebuie privit în mod comparativ. Cu alte cuvinte, faţă de groaznicul păcat al respingerii Domnului slavei, celelalte păcate ale lor erau o nimica toată: Dar acum ei nu mai aveau nici o dezvinovăţire pentru păcatul lor, căci au respins Lumina lumii!

Dar urându-L pe Cristos, ei L-au urât şi pe Tatăl, căci Cei Doi sunt una. Oamenii nu puteau spune că-L iubesc pe Dumnezeu, căci dacă L-ar fi iubit pe Dumnezeu, atunci L-ar fi iubit şi pe Cel pe Care L-a trimis El.

Deci ei au fost răspunzători nu numai pentru faptul că au auzit învăţăturile lui Cristos, ci şi pentru faptul că au văzut minunile Sale - ceea ce a sporit şi mai mult condamnarea lor. Ei au văzut lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut vreodată. Aşadar, faptul că L-au respins pe Cristos, în lumina tuturor acestor dovezi covârşitoare, nu poate fi scuzat. Domnul a comparat toate celelalte păcate ale lor cu acest păcat unic şi a spus că cele dintâi erau o nimica toată pe lângă păcatul din urmă. Pentru că L-au urât pe Fiul, L-au urât şi pe Tatăl Său - fapt care i-a pus sub o

osândă groaznică.

Domnul Şi-a dat seama că atitudinea omului faţă de El era întocmai, cum fusese profeţit în Scriptură. De pildă, la Psalmul 69:4 s-a făcut prezicerea că Cristos avea să fie urât... fără temei. Acum, după ce s-a întâmplat acest lucru, Domnul a comentat că însuşi Vechiul Testament, de care oamenii aceştia făceau atât de mult caz, a prezis că ei îl vor urî fără nici un motiv. Faptul că s-a făcut prezicerea nu înseamnă însă că oamenii aceştia trebuiau să-L urască pe Cristos. Mai degrabă, ei L-au urât pentru că aşa au vrut ei, pentru că aşa au decis să facă, fără să-i oblige nimeni să facă aşa. Dar Dumnezeu a văzut dinainte că acest lucru se va întâmpla şi l-a determinat pe David să-l consemneze în Psalmul 69.

În pofida respingerii omului, mărturia lui Cristos avea să continue, fiind dusă mai departe de Mângâietorul - adică de Duhul Sfânt. Aici Domnul spune că El îl va trimite pe Duhul de la Tatăl. La Ioan 14:16, Tatăl a fost Cel care L-a trimis pe Duhul. Oare nu este aceasta încă o dovadă a egalităţii Fiului cu Tatăl? Cine altul decât Dumnezeu ar putea să-L trimită pe cineva care este Dumnezeu? Duhul adevărului... iese de la Tatăl. Asta înseamnă că El este trimis în permanenţă de Dumnezeu iar venirea Sa în ziua de Rusalii a fost un caz special al trimiterii Sale. Duhul mărturiseşte despre Cristos, aceasta fiind măreaţa Sa misiune. El nu caută să-i facă pe oameni să se preocupe de El, deşi El este unul din membrii Trinităţii. Dar El îndreaptă atenţia - şi a păcătoşilor, şi a sfinţilor - asupra Domnului slavei.

Duhul le va mărturisi în mod nemijlocit ucenicilor. Ei fuseseră cu Domnul de la începutul lucrării Sale publice şi erau astfel mai calificaţi decât oricare alţi oameni să vestească Persoana şi lucrarea Sa. Dacă ar fi putut găsi cineva vreo imperfecţiune la Domnul, atunci negreşit cei care au fost cu El ar fi putut s-o facă. Dar ei ştiau din proprie experienţă că El nu a săvârşit nici un păcat, de nici un fel. Şi astfel ei au fost îndreptăţiţi să aducă mărturie despre faptul că Domnul este Fiul fără păcat al lui Dumnezeu şi Mântuitorul lumii.

Ucenicii erau, probabil, animaţi ca şi concetăţenii lor de nădejdea iudeilor, că Mesia îşi va întemeia împărăţia şi că puterea Romei va fi înfrântă. Dar Domnul îi surprinde, spunându-le cu totul altceva, anume că va muri, va învia şi Se va sui la cer. Apoi va veni Duhul Sfânt iar ucenicii se vor duce în lume să-L mărturisească pe Cristos şi că vor fi urâţi şi persecutaţi de oameni. Domnul le-a spus toate acestea dinainte, pentru ca ei să nu fie deziluzionaţi, şocaţi şi să nu se poticnească.

Excluderea din sinagogă este considerată de cei mai mulţi iudei drept una din cele mai mari nenorociri care li se putea întâmpla. Dar iată că tocmai acest lucru avea să li se întâmple ucenicilor lui Isus. Credinţa creştină avea să fie atât de intens urâtă de cei care doreau s-o facă să dispară de pe pământ, încât aceştia aveau să creadă că acţiunea lor ar fi plăcută în ochii lui Dumnezeu. Asta ne arată pericolul ca o persoană să fie plină de râvnă, acţionând cu toată sinceritatea pentru o anumită cauză pe care o crede dreaptă, în realitate acea persoană fiind însă greşită şi aflându-se pe un drum rău.

Refuzul de a recunoaşte Dumnezeirea lui Cristos stătea la rădăcina tuturor relelor. Iudeii nu au vrut să-L primească pe Cristos şi, prin această faptă a lor, au refuzat să-L primească şi pe Tatăl.

Din nou Domnul i-a avertizat pe ucenici dinainte, pentru ca atunci când vor veni toate aceste adversităţi, ei să nu se clatine, aducându-şi aminte cum Domnul a prezis că vor fi prigoniţi. Şi astfel ei vor şti că toate acestea au fost îngăduite de Dumnezeu, că au fost incluse în planul Său pentru viaţa lor. Domnul nu le-a vorbit prea mult despre aceste lucruri mai devreme, deoarece atunci El era cu ei şi nu avea rost să-i întristeze sau să le distragă atenţia de la alte lucruri pe care trebuia să le întipărească în mintea lor. Dar acum, în pragul plecării Sale de la ei, trebuia să le spună ce-i aşteaptă în viitor.

Versetul 5 pare să exprime dezamăgirea cu privire la faptul că ucenicii nu erau mai interesaţi de ce-L aştepta pe Domnul. Deşi ei au întrebat cu titlu general unde se duce El, nu păreau însă prea interesaţi de ce se întâmplă cu El.

Ei erau mai preocupaţi de propriul lor viitor, decât de al Domnului. înaintea Lui se prefigura crucea şi mormântul iar înaintea ucenicilor prigoane pentru faptul că-L slujeau pe Cristos. Ei erau plini de întristare pentru necazurile lor, mai degrabă decât pentru ale Domnului.

Totuşi ei nu vor fi lăsaţi fără ajutor sau mângâiere. Cristos le va trimite pe Duhul Sfânt, ca să fie Mângâietorul sau Ajutorul lor. Era în avantajul ucenicilor ca să vină acest Ajutor, care îi va umple de putere şi curaj, învăţându-i şi făcându-L pe Cristos mai real pentru ei decât fusese până atunci. Mângâietorul nu va veni înainte ca Domnul Isus să se fi întors în cer şi să fi fost glorificat. Desigur, Duhul Sfânt mai fusese în lume până atunci, dar acum El urma să vină într-un mod deosebit - pentru a convinge lumea şi pentru a-i sluji pe cei răscumpăraţi.

Duhul Sfânt avea să dovedească lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata. Cuvintele acestea sunt interpretate de obicei în sensul că Duhul Sfânt va crea o convingere lăuntrică cu privire la aceste lucruri în inima fiecărui păcătos. Deşi acest lucru este adevărat, nu acesta este sensul real al versetului de faţă. Duhul Sfânt condamnă lumea prin însuşi faptul că se află aici. În mod normal, nu El ar trebui să fie aici, ci Domnul Isus, care să domnească asupra lumii. Dar lumea L-a respins pe Domnul Isus, drept care El S-a întors în cer şi în locul Cristosului respins a venit Duhul Sfânt - aceasta constituind o demonstraţie a vinovăţiei lumii.

Mântuitorul S-a declarat neprihănit, dar oamenii au spus că e stăpânit de demon. Dumnezeu a fost însă Cel care a avut ultimul cuvânt, spunând, de fapt: „Fiul Meu este neprihănit şi Eu voi demonstra acest lucru prin faptul că-L voi învia şi-L voi duce înapoi în cer." Duhul Sfânt depune mărturie asupra faptului că Cristos este Cel care a avut dreptate, nu lumea!

Prezenţa Duhului Sfânt găseşte lumea vinovată şi cu privire la judecata care va veni. Faptul că El se află aici înseamnă că diavolul a fost deja condamnat la cruce şi că toţi cei care îl refuză pe Mântuitorul vor avea parte de aceeaşi judecată groaznică ce-i este rezervată lui în viitor.

Mai erau multe lucruri pe care Domnul trebuia să le spună ucenicilor, dar ei nu erau pregătiţi să le digere. Acesta e un important principiu pedagogic - că pentru ca elevul să poată trece la cunoştinţe mai avansate, trebuie să-şi fi însuşit mai întâi adevărurile predate anterior. Domnul nu i-a copleşit niciodată pe ucenici cu învăţături prea multe, ci le-a predat adevărul „rând cu rând, precept după precept".

Lucrarea pe care a început-o Domnul avea să fie dusă mai departe de Duhul adevărului. El avea să-i călăuzească în tot adevărul. Într-o anumită privinţă, tot adevărul le-a fost încredinţat apostolilor în timpul vieţii lor. La rândul lor, ei l-au aşternut în scris sub forma în care ne-a parvenit nouă, respectiv Noul Testament, care, adăugat la Vechiul Testament, a încheiat revelaţia scrisă pe care a dat-o Dumnezeu omului. Trebuie subliniat însă că în toate veacurile Duhul îi călăuzeşte pe oamenii lui Dumnezeu în tot adevărul. Aceasta El o face prin intermediul Scripturii. El nu va vorbi decât lucrurile care îi sunt date să le spună de către Tatăl şi Fiul. „El vă va vesti lucrurile viitoare." Desigur, lucrul

acesta se face în Noul Testament şi mai cu seamă în cartea Apocalipsa, unde este descoperit viitorul.

Lucrarea principală a Duhului Sfânt este să-L slăvească pe Cristos. Prin aceasta putem verifica învăţătura şi predicarea oricui. Dacă are ca efect preamărirea Mântuitorului, atunci este de la Duhul Sfânt.

„El va lua din ce este al Meu" înseamnă că El va primi marile adevăruri privitoare la Cristos. Acestea sunt lucrurile pe care le descoperă El credincioşilor. Este un subiect inepuizabil!

Toate atributele Tatălui aparţin şi Fiului. La aceste desăvârşiri S-a referit Cristos în versetul 14. Duhul le-a descoperit apostolilor slăvitele perfecţiuni, slujiri, funcţii, haruri şi plinătăţi ale Domnului Isus.

Nu se poate stabili cu exactitate cadrul cronologic al versetului 16. Ar putea să însemne că Domnul avea să lipsească din mijlocul lor timp de trei zile, revenind apoi la ei după înviere. Ar mai putea însemna că El se va duce înapoi la Tatăl Său, în cer, şi abia atunci, după puţină vreme (adică după ce se va fi încheiat epoca actuală), El va reveni la ei (în cadrul celei de-a Doua Veniri). Sau ar putea însemna că pentru puţină vreme ei nu-L vor vedea cu ochii lor fizici, ci, după ce Duhul Sfânt va fi fost dat la Rusalii, ei îl vor percepe prin credinţă într-un mod în care nu L-au mai văzut până atunci.

Ucenicii erau nedumeriţi, pentru faptul că în versetul 10 Mântuitorul spusese: „Mă duc la Tatăl şi nu Mă veţi mai vedea," Acum le spune: „Peste puţin timp nu Mă veţi mai vedea şi apoi iarăşi peste puţin timp Mă veţi vedea." Pentru ei cele două afirmaţii se băteau cap în cap.

Ei s-au întrebat unul pe altul ce puteau să însemne cuvintele „peste puţin timp". Ciudat, dar şi noi cei de azi suntem confruntaţi cu aceeaşi problemă spinoasă, căci nu ştim dacă se referă la cele trei zile dinaintea învierii Sale, la cele patruzeci de zile dinaintea Rusaliilor sau la cei peste 1900 de ani care se vor scurge înainte de Revenirea Sa!

Fiind Dumnezeu, Domnul Isus le-a citit gândurile. Prin întrebările pe care le-a pus, El a dezvăluit că era deplin conştient de starea lor de perplexitate.

El nu a răspuns direct la problema lor, ci le-a dat informaţii suplimentare cu privire la cuvintele „peste puţin timp". Lumea se va bucura pentru că a reuşit să-L răstignească pe Domnul Isus, dar ucenicii vor plânge şi se vor tângui. Acest lucru nu va ţine însă decât puţin timp. Întristarea lor se va preface în bucurie - cum s-a şi întâmplat, de fapt, mai întâi la învierea Sa, şi apoi prin venirea Duhului. După aceea, pentru toţi ucenicii din toate veacurile, întristarea se va fi prefăcut în bucurie, când Domnul va fi revenit.

Nimic nu este mai remarcabil decât rapiditatea cu care o mamă uita durerile facerii, după ce i s-a născut copilul. Tot aşa va fi şi cu ucenicii. Durerea legată de absenţa Domnului avea să fie dată în curând uitării, de îndată ce ei îl vor fi văzut iarăşi.

Din nou trebuie să recunoaştem că nu ştim la ce perioadă de timp se referă cuvintele Domnului: „vă voi vedea iarăşi". E vorba de învierea Sa, de trimiterea Duhului Sfânt la Rusalii sau de a Doua Sa Venire? În toate trei cazurile, urmarea este aceeaşi: o bucurie care nu poate fi răpită.

Până acum ucenicii veniseră la Domnul cu toate întrebările şi cererile lor. În ziua aceea (adică în era inaugurată de coborârea Duhului la Rusalii), El nu va mai fi alături de ei cu trupul, prin urmare nu-I vor mai pune întrebări. Înseamnă oare asta că nu vor mai avea la cine să se ducă? Nicidecum, deoarece în ziua aceea vor avea privilegiul de a-I cere Tatălui iar El le va acorda cererile, din pricina lui Isus. Ni se va răspunde la cereri nu pentru că noi suntem vrednici, ci pentru că Domnul Isus este vrednic.

Până în acest punct ucenicii nu se rugaseră lui Dumnezeu Tatăl în numele Domnului. Acum ei sunt invitaţi că ceară şi, prin răspunsurile primite la rugăciunile lor, bucuria lor va fi deplină.

Sensul multora din învăţăturile Domnului nu părea întotdeauna clar, la prima vedere. El a recurs la parabole şi la limbaj figurat. Chiar în capitolul acesta nu putem fi întotdeauna siguri de sensul precis al cuvintelor Sale. Odată cu venirea Duhului Sfânt, învăţătura despre Tatăl a devenit mai clară. În cartea Faptelor Apostolilor şi în Epistole adevărul nu mai este dezvăluit prin parabole, ci prin afirmaţii directe.

Tatăl i-a iubit pe ucenici pentru că ei L-au primit pe Cristos, L-au iubit şi au crezut în Dumnezeirea Lui. Acesta e motivul pentru care Domnul nu a trebuit să stăruie pe lângă Tatăl. După venirea Duhului Sfânt ei aveau să beneficieze de o intimitate sporită cu Tatăl, apropiindu-se de El cu încredere - toate acestea datorându-se faptului că L-au iubit pe Fiul Său.

Aici Domnul a repetat declaraţia Sa de egalitate cu Dumnezeu Tatăl. El nu a spus: „Eu am venit de la Dumnezeu", ca şi când nu ar fi decât un Profet trimis de Dumnezeu, ci „Am ieşit de la Tatăl". Asta înseamnă că El este Fiul etern al Tatălui etern, egal cu Dumnezeu Tatăl. El a venit în lume ca Unul care a trăit altundeva înainte de Venirea Sa. La înălţarea Sa la cer, El a părăsit lumea şi S-a întors la Tatăl. Aceasta este o scurtă relatare biografică a Domnului slavei.

V. Strâmtorare şi pace (16:29-33)

Ucenicii lui Isus au crezut că acum, în sfârşit, au ajuns să-L înţeleagă, deoarece El nu mai vorbea în limbaj figurat - au zis ei. Ei credeau că acum au pătruns taina Persoanei Sale. Acum ei erau siguri că El dispune de toată cunoştinţa şi că a ieşit de la Dumnezeu. Dar El spusese că a venit de la Tatăl. Înţelegeau ei oare semnificaţia acestei afirmaţii? Îşi dădeau ei seama că Isus era una din cele Trei Persoane ale Sfintei Treimi?

Isus a sugerat prin această întrebare că ei nu erau încă desăvârşiţi în credinţa lor. El ştia că ei îl iubesc şi se încred în El, dar înţelegeau ei că El este Dumnezeu întrupat?

Peste puţin timp El avea să fie arestat, judecat şi răstignit. Ucenicii îl vor părăsi cu toţii, fugind fiecare la casa lui. Dar El nu va fi părăsit, deoarece Tatăl va fi cu El. Tocmai această unire cu Dumnezeu Tatăl nu o înţelegeau ei. Acesta era lucrul care avea să-I dea Lui sprijin când ei vor fi fugit cu toţii, ca să-şi scape viaţa.

Scopul acestei conversaţii avută cu ucenicii a fost ca ei să aibă pace. Când vor fi prigoniţi, urmăriţi, acuzaţi pe nedrept şi urâţi, ba chiar torturaţi, ei vor avea pace în El, căci El a biruit lumea pe crucea Calvarului. În pofida strâmtorărilor prin care vor trece, ei se puteau odihni, pe deplin asiguraţi că, împreună cu El, sunt biruitori.

De asemenea, odată cu venirea Duhului Sfânt, ei vor dispune de putere sporită de a răbda şi de mai mult curaj în faţa vrăjmaşului.

Ceasul sosise. De multe ori duşmanii Lui fuseseră împiedicaţi să-L prindă, pentru că nu sosise ceasul Lui. Dar acum a sosit în sfârşit momentul pentru ca Domnul să fie dat la moarte. „Proslăveşte pe Fiul Tău", S-a rugat Mântuitorul, contemplând moartea Sa pe cruce. Dacă ar fi rămas în mormânt, lumea ar fi ştiut că El nu e decât un om ca toţi ceilalţi. Dar dacă Dumnezeu îl va proslăvi, înviindu-L din morţi, asta va fi o dovadă că El este Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul lumii. Dumnezeu a răspuns la această cerere, înviindu-L pe Domnul Isus a treia zi şi apoi ,ducându-L înapoi în cer şi încununându-L cu slavă şi cinste.

„Pentru ca şi Fiul să te poată proslăvi," a continuat Domnul. Sensul acestor cuvinte este explicat în următoarele două versete. Isus îl proslăveşte pe Tatăl prin faptul că dăruieşte viaţă veşnică celor care cred în El. Dumnezeu este mult proslăvit atunci când bărbaţi şi femei necredincioşi sunt convertiţi, etalând viaţa Domnului Isus pe acest pământ.

Ca urmare a lucrării Sale de răscumpărare de la cruce, Dumnezeu I-a dat Fiului Său autoritate peste întreaga omenire. Această autoritate îl îndreptăţeşte să dea viaţă veşnică celor pe care Tatăl I i-a dat. Din nou ni se aminteşte că înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu i-a marcat pe unii să fie ai lui Cristos. A nu se uita însă că Dumnezeu oferă mântuirea tuturor celor care îl primesc pe Isus Cristos. Nu există nici o persoană care să nu poată fi mântuită prin credinţa în Mântuitorul

Iată o explicaţie concisă a modului în care se poate obţine viaţa veşnică: prin cunoaşterea lui Dumnezeu şi a lui Isus Cristos. Singurul Dumnezeu adevărat contrastează puternic cu idolii, care nici nu sunt, de fapt, dumnezei adevăraţi. Versetul acesta nu înseamnă că Isus Cristos nu este adevăratul Dumnezeu. Faptul că Numele Lui este menţionat împreună cu Dumnezeu Tatăl ca fiind sursa comună de viaţă veşnică înseamnă că Ei sunt egali. Aici Domnul Se numeşte pe Sine Isus Cristos. Cristos este tot una cu Mesia. Versetul acesta infirmă categoric teoria unora potrivit cărora Isus nu S-ar fi numit niciodată pe sine drept Mesia.

Rostind aceste cuvinte, Domnul vorbea ca şi când ar fi murit, ar fi fost îngropat şi ar fi înviat deja. El îl proslăvise pe Tatăl prin viaţa Sa fără păcat, prin minunile Sale, prin suferinţa şi moartea Sa şi prin învierea Sa. El terminase lucrarea de mântuire pe care I-o încredinţase Tatăl s-o aducă la îndeplinire, aşa cum arată Ryle:

Răstignirea I-a adus slavă Tatălui. A proslăvit înţelepciunea, credincioşia, sfinţenia şi dragostea Sa. A demonstrat cât de înţelept este, pentru faptul că a asigurat un plan prin care El să poată fi drept şi, în acelaşi timp, îndreptăţitorul celor răi. - A demonstrat cât de credincios a fost El, respectându-şi promisiunea, potrivit căreia sământa femeii va zdrobi capul şarpelui. - A demonstrat că El este sfânt, pentru că a cerut ca pretenţiile legii Sale să fie satisfăcute, prin lucrarea marelui nostru înlocuitor. - Şi a mai demonstrat cât de mare este dragostea Tatălui, prin faptul că ne-a asigurat un asemenea Mediator, un asemenea Răscumpărător şi un Prieten atât de mare al omului păcătos în Persoana Fiului Său coetern.

Răstignirea a adus slavă Fiului. A proslăvit compasiunea Sa, răbdarea Sa şi puterea Sa. A demonstrat nemărginita Sa compasiune, pentru faptul că a murit pentru noi, a suferit în locul nostru, îngăduind să fie socotit păcat şi blestem pentru noi, şi cumpărându-ne răscumpărarea cu preţul propriului Său sânge vărsat pentru noi. - A demonstrat nemărginita Lui răbdare, prin faptul că nu a murit de moarte obişnuită, ca mai toţi oamenii, ci S-a supus de bună voie unor dureri şi agonii inimaginabil de cumplite, când, printr-un singur cuvânt, ar fi putut cere ajutorul îngerilor Tatălui Său, fiind imediat eliberat. - A demonstrat atotputernicia Sa, prin faptul că a purtat povara tuturor fărădelegilor lumii, biruindu-l pe Satan şi deposedându-l de prada sa.

Înainte de a verii în lume, Cristos a locuit în cer cu Tatăl. Când îngerii au privit la Domnul, ei au văzut toată slava Dumnezeirii. Ochii aceştia desluşeau limpede că El este Dumnezeu. Dar când S-a coborât între oameni, gloria Dumnezeirii a fost acoperită cu un văl. Deşi El era în continuare Dumnezeu, pentru cei mai mulţi din jurul Lui faptul acesta nu era evident. Ei nu vedeau în El decât pe Fiul tâmplarului. Aici Mântuitorul se roagă ca manifestarea vizibilă a gloriei Sale din cer să fie restaurată. Cuvintele: „Proslăveşte-Mă împreună cu Tine însuţi" înseamnă „proslăveşte-Mă în prezenţa Ta, în cer. Lasă ca slava iniţială pe care o împărtăşeam cu Tine înainte de întruparea Mea să fie reluată." Acest verset vesteşte fără echivoc pre-existenţa lui Cristos.

Isus le făcuse ucenicilor cunoscut Numele Tatălui. Termenul „nume" înseamnă în Scriptură Persoana, atributele şi caracterul Său. Cristos revelase plenar natura adevărată a Tatălui. Ucenicii Îi fuseseră daţi Fiului din lume. Ei au fost separaţi de masa necredincioasă a omenirii, fiind puşi deoparte, ca să fie ai lui Cristos. „Ei au fost ai Tatălui prin alegere înainte de crearea lumii, devenind ai lui Cristos prin harul Tatălui şi prin cumpărarea lor cu sânge," a scris J. G. Bellett.

„Ei au păzit cuvântul Tău," a spus Domnul. În pofida tuturor scăderilor şi eşecurilor lor, Domnul le acordă creditul de a fi crezut şi ascultat de învăţăturile Sale. „Nici un cuvânt nu rosteşte El împotriva alor Săi", scrie Rainsford. „Nu face nici o aluzie la ceea ce au săvârşit ei sau ce urmau să săvârşească - respectiv faptul că aveau să-L părăsească pe Domnul."

Mântuitorul L-a reprezentat pe Tatăl Său în mod desăvârşit. El le-a explicat ucenicilor că nu vorbea şi nu acţiona din proprie autoritate, ci numai după instrucţiunile Tatălui. Şi astfel ei au crezut că Tatăl L-a trimis pe Fiul.

Mai mult, nu Cristos a avut iniţiativa propriei Sale misiuni, ci El a venit ca urmare a faptului că S-a supus voii Tatălui. El a fost Robul desăvârşit al lui Iehova.

Ca Mare Preot, El S-a rugat pentru ucenici; El nu s-a rugat pentru lume. Asta nu trebuie să însemne că Cristos niciodată nu S-a rugat pentru lume. În fond, pe cruce El S-a rugat: „Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac."

Dar aici El S-a rugat ca Unul care îi reprezenta pe ucenici înaintea tronului lui Dumnezeu şi, prin urmare, această rugăciune nu poate să-i cuprindă decât pe ai Săi.

Perfecta unitate dintre Tatăl şi Fiul este clar prezentată aici. Nici un om obişnuit nu ar putea rosti aceste cuvinte. Noi am putea să-i spunem lui Dumnezeu: „Tot ce este al meu este al Tău", dar n-am putea spune: „Tot ce este al Tău este al Meu".

Dar întrucât Fiul este egal cu Tatăl, El a putut face această afirmaţie. În versetele acestea (6-9), Isus înfăţişează sărmana şi înapoiata Sa turmă şi apoi, înfăşurând fiecare miel într-o haină multicoloră, El declară: „Eu sunt preamărit în ei."

Din nou, Domnul Isus a anticipat revenirea Sa în cer. El S-a rugat ca şi când deja ar fi plecat din mijlocul lor. Observaţi titlul: Sfinte Tată. Sfânt se referă la Cel care este nespus de sus. Tată se referă la Cel ce este nespus de aproape.

Rugăciunea lui Isus: „ca toţi să fie una" se referă la unitatea caracterului creştin. După cum Tatăl şi Fiul sunt Una în asemănare morală, tot aşa credincioşii trebuie să fie uniţi în această privinţă - că sunt asemenea Domnului Isus.

Câtă vreme a fost cu ucenicii Săi, Mântuitorul i-a păzit în numele Tatălui, adică, prin puterea şi autoritatea Sa, i-a păstrat credincioşi Lui. „Nici unul din ei n-a pierit", a spus Isus, „afară de fiul pierzării", adică Iuda. Dar asta nu înseamnă că Iuda a fost unul dintre cei care I-au fost daţi Fiului de către Tatăl sau că el a fost un credincios adevărat. Mai degrabă, fraza trebuie citită astfel: „Eu i-am păzit pe cei pe care Mi I-ai dat Tu şi nici unul nu s-a pierdut, decât fiul pierzării, care este pierdut, pentru ca să se împlinească Scriptura." Titlul „fiul pierzării" înseamnă că Iuda a fost scris pentru pierzare şi osândă veşnică. Iuda nu a fost obligat să-L trădeze pe Cristos pentru a împlini profeţia, ci a decis el însuşi să-L trădeze pe Mântuitorul, şi prin această faptă a sa, s-a împlinit Scriptura.

Domnul a explicat că El S-a rugat în prezenţa ucenicilor Săi. Era ca şi când le-ar fi spus: „Acestea sunt mijlociri pe care n-am să încetez niciodată să le fac în cer înaintea lui Dumnezeu. Dar acum le fac în lume, în auzul vostru, pentru ca voi să pricepeţi mai bine cum mă voi angaja eu acolo în cer în promovarea bunăstării voastre, pentru ca voi să fiţi făcuţi, într-o mare măsură, părtaşi ai bucuriei Mele."

Domnul le-a dat ucenicilor cuvântul lui Dumnezeu iar ei l-au primit. Ca urmare a acestui fapt, lumea s-a întors împotriva lor, urându-i. Ei purtau trăsăturile Domnului Isus şi astfel lumea i-a dispreţuit, căci nu erau în pas cu mersul lumii, nu corespundeau normelor ei.

Domnul nu S-a rugat ca Tatăl să-i ia pe credincioşi acasă în cer, imediat. Mai întâi, ei trebuie să stea aici pe pământ, să crească în har şi să-L mărturisească pe Cristos. Dar Cristos S-a rugat ca ei să fie păziţi de cel rău. Nu să scape, ci să fie păziţi sau păstraţi teferi.

Creştinii nu sunt din lume, după cum Cristos nu este din lume. Să nu uităm acest lucru, atunci când suntem ispitiţi să ne lăsăm antrenaţi în vreo distracţie a lumii sau să încheiem prietenii cu persoane din cercuri în care numele lui Isus nu este onorat.

A sfinţi înseamnă a pune deoparte. Cuvântul lui Dumnezeu are un efect sfinţitor asupra credincioşilor. Pe măsură ce îl citesc şi i se supun, ei sunt puşi deoparte ca vase vrednice pentru uzul Stăpânului. Tocmai pentru asta Se roagă Domnul Isus aici. El a dorit să aibă un popor al Său, pus deoparte pentru Dumnezeu, despărţit de lume şi sfinţit, pentru a putea fi folosit doar de Dumnezeu. „Cuvântul Tău este adevărul", a spus Isus. El nu a spus, cum spun atâţia astăzi: „Cuvântul Tău conţine adevăr", ci „Cuvântul Tău ESTE adevărul."

Tatăl L-a trimis pe Domnul Isus în lume ca să le arate oamenilor caracterul lui Dumnezeu. Rugându-se, Domnul Şi-a dat seama că în curând Se va întoarce în cer. Dar generaţiile viitoare încă aveau trebuinţă de mărturia privitoare la Dumnezeu. Or, această lucrare trebuia înfăptuită de credincioşi, prin puterea Duhului Sfânt. Desigur, creştinii nu vor putea niciodată să-L reprezinte pe Dumnezeu atât de desăvârşit cum L-a reprezentat Cristos, pentru că ei nu vor putea niciodată să fie egali cu Dumnezeu. Dar credincioşilor li se spune aici că au totuşi datoria de a-L reprezenta pe Dumnezeu în faţa lumii. Tocmai cu acest scop i-a trimis Isus în lume.

A sfinţi nu înseamnă neapărat a face sfânt. El este sfânt în ce priveşte caracterul Său. Gândul care se desprinde de aici este că Domnul S-a pus pe Sine deoparte pentru lucrarea pe care L-a trimis Tatăl s-o îndeplinească, adică să moară, jertfindu-se pentru noi. Ar mai putea însemna că El S-a pus pe Sine deoparte, ocupând un loc în afara lumii şi intrând în slava Sa. „Sfinţirea Sa este tiparul şi modelul sfinţirii noastre", spune Vine. Noi trebuie să fim puşi deoparte, delimitaţi net de lume, luându-ne partea împreună cu El.

Acum Marele Preot îşi extinde rugăciunea dincolo de ucenicii Săi, rugându-Se pentru generaţiile care vor veni. De fapt, fiecare credincios care citeşte acest verset poate să spună: „Isus S-a rugat pentru mine, în urmă cu peste 2.000 de ani."

Rugăciunea a avut în vedere unitatea între credincioşi, dar de data aceasta este avută în vedere şi mântuirea păcătoşilor. Unitatea pentru care S-a rugat Cristos nu s-a referit doar la unirea bisericii exterioare. Mai degrabă, a fost o unitate bazată pe identitatea morală. El S-a rugat ca credincioşii să fie una în manifestarea caracterului lui Dumnezeu şi al lui Cristos. Asta va determina lumea să creadă că Dumnezeu L-a trimis. Aceasta este unitatea care o face pe lume să spună: „Îl văd pe Cristos în creştinii aceştia, după cum Tatăl putea fi văzut în Cristos."

În versetul 11, Domnul S-a rugat pentru unitate în părtăşie. În versetul 21, este unitatea în mărturie. Acum am ajuns la unitatea în slavă, fiind o referire la acea perioadă de timp în care sfinţii vor primi trupurile lor proslăvite. „Slava pe care Mi-ai dat-o Tu Mie" este slava învierii şi înălţării la cer.

Noi nu avem încă această slavă. Ea ne-a fost deja acordată, în planul lui Dumnezeu, dar o vom primi în mod concret abia atunci când se va întoarce Mântuitorul să ne ducă în cer. Ea va fi înfăţişată lumii atunci când se va întoarce Cristos, ca să-Şi întemeieze împărăţia pe pământ. Atunci lumea va realiza unitatea vitală care există între Tatăl şi Fiul, şi între Fiul şi poporul Său, şi va crede, dar va fi prea târziu, că Isus a fost cu adevărat Trimisul lui Dumnezeu.

Nu numai că lumea îşi va da seama că Isus a fost Dumnezeu Fiul, ci va şti şi faptul că toţi credincioşii au fost iubiţi de Dumnezeu exact aşa cum Cristos a fost iubit de Dumnezeu. Pare incredibil ca noi să fim iubiţi în aceeaşi măsură, dar este totuşi adevărat!

Fiul doreşte să-i aibă cu Sine în glorie pe ai Săi. De fiecare dată când moare un credincios, rugăciunea aceasta îşi primeşte, într-o privinţă, răspunsul. Dacă am înţelege mai bine adevărul acesta, poate am fi mai mângâiaţi atunci când trecem prin întristarea pierderii cuiva drag nouă. A muri înseamnă a trece la Domnul, a fi cu Cristos şi a privi slava Sa. Slava aceasta nu este doar slava Dumnezeirii, pe care o avea El la Dumnezeu înainte de facerea lumii, ci este şi slava pe care a dobândit-o ca Mântuitor şi Răscumpărător. Slava aceasta este dovada că Dumnezeu L-a iubit pe Cristos înainte de întemeierea lumii.

Lumea nu a fost în stare să-L vadă pe Cristos descoperit în Isus. Dar câţiva ucenici au văzut acest lucru şi au crezut că Dumnezeu L-a trimis pe Isus. În ajunul răstignirii Sale, nu mai rămăseseră decât vreo câteva inimi credincioase - şi până şi acelea aveau să-L părăsească!

Domnul Isus le făcuse cunoscut ucenicilor Săi Numele Tatălui, cât timp a stat cu ei - adică li L-a revelat pe Tatăl. Cuvintele şi lucrările Sale au fost cuvintele şi lucrările Tatălui. Isus a continuat să facă cunoscut Numele Tatălui prin lucrarea Duhului Sfânt. În toată perioada scursă de la Rusalii încoace, Duhul i-a învăţat pe credincioşi despre Dumnezeu Tatăl. Îl putem cunoaşte mai îndeaproape pe Dumnezeu mai cu seamă prin Cuvântul Său. Când oamenii îl acceptă pe Tatăl aşa cum este El revelat de Domnul Isus, ei devin ţinta specială a iubirii Tatălui. Întrucât

Domnul Isus sălăşluieşte în toţi credincioşii, Tatăl îi poate privi şi trata aşa cum îl priveşte şi-L tratează pe Singurul Său Fiu. Iată ce spune Reuss în această privinţă:

Dragostea lui Dumnezeu, care, înainte de crearea lumii fizice, era, pe buna dreptate, îndreptată asupra Fiului (versetul 24), este îndreptată acum, după crearea noii lumi spirituale, asupra tuturor celor care sunt uniţi cu Fiul.

Şi Godet adaugă următoarele:

Ceea ce a urmărit Dumnezeu prin trimiterea Fiului Său aici pe pământ a fost, nici mai mult, nici mai puţin, decât să-Şi formeze în mijlocul omenirii o familie de copii ca Domnul Isus.

Tocmai pentru că Domnul Isus se află în credincios Dumnezeu îl poate iubi aşa cum îl iubeşte pe Cristos.

Atât de drag îi sunt lui Dumnezeu încât Mai drag nici n-aş putea să-l fiu. Căci mă iubeşte şi pe Mine cu aceeaşi dragoste ce i-o acordă Fiului! - Catesby Paget

Cererile făcute de Cristos în folosul a lor Săi, după cum remarcă Rainsford,

...se referă la lucruri spirituale, la binecuvântări cereşti. Nu la bogăţii sau onoare sau influenţă pământească, ci la izbăvirea de ce este rău şi de cel rău, la despărţirea de lume, la înzestrarea noastră cu tot ce avem nevoie pentru a ne putea face datoria, şi, în final, la sosirea noastră teferi în cer.

Cuvintele din capitolele 13-17 au fost rostite la Ierusalim. Acum Isus părăseşte oraşul, îndreptându-se spre Muntele Măslinilor. În cursul acestei deplasări El a traversat pârâul Chedron, ajungând în Grădina Ghetsimane, care se afla pe panta de vest a Muntelui Măslinilor.

Iuda ştia că Domnul avea obiceiul să petreacă mult timp în rugăciune în această grădină. El ştia că locul cel mai probabil în care putea fi găsit Domnul era acela al rugăciunii.

Ceata ostaşilor era formată probabil din soldaţi romani, în vreme ce slujitorii erau oficialităţi iudaice, reprezentându-i pe preoţii cei mai de seamă şi pe farisei. Aceştia au venit cu felinare, cu făclii şi cu arme. „Ei au venit să vadă Lumina lumii cu felinarele lor!"

Ei L-au căutat pe Isus din Nazaret, fără să-şi dea seama că El este Creatorul şi Susţinătorul lor - Prietenul cel mai bun pe care îl aveau. Isus a spus „Eu sunt" (Pronumele Eu nu se găseşte în original, dar este necesar pentru complinire în textul englez.) Prin asta El a declarat că este nu numai Isus din Nazaret, ci şi Iehova. Cum am arătat deja, EU SUNT constituie unul din Numele lui Iehova în Vechiul Testament. L-a tăcut această declaraţie pe Iuda să reconsidere fapta sa, în timp ce stătea acolo în mijlocul mulţimii?

Pentru o clipă, Domnul Isus S-a descoperit pe Sine drept Cel ce este: EU SUNT, Dumnezeul Atotputernic. Revelaţia a fost atât de copleşitoare încât ei s-au dat înapoi şi au căzut la pământ.

Din nou Domnul i-a întrebat pe cine caută. Şi din nou răspunsul a fost acelaşi - în pofida efectului pe care l-au avut cele două cuvinte rostite de Cristos asupra lor.

Din nou Isus a răspuns că El este Acela şi că este Iehova: „V-am spus că EU SUNT." Întrucât pe El îl căutau, El le-a spus să-i lase pe ucenici să plece. Ce minunat este să observăm din nou altruismul cu care urmăreşte Domnul interesele altora, chiar în aceste momente când însăşi viaţa Lui era în pericol. Astfel şi cuvintele de la Ioan 17:22 s-au împlinit.

Simon Petru a crezut că a venit momentul să recurgă la violenţă, pentru a-L salva pe Stăpânul său din mâinile mulţimii. Acţionând fără să fi primit atari instrucţiuni din partea Domnului, el şi-a scos sabia şi l-a lovit pe robul marelui preot. Negreşit intenţiona să-l omoare, dar sabia a fost deviată de o Mână Nevăzută, aşa încât nu a provocat moartea robului, ci doar i-a tăiat acestuia urechea dreaptă.

Isus l-a mustrat pe Petru, ucenicul plin de râvnă, dar greşit canalizată. Paharul suferinţei şi al morţii I-a fost încredinţat de Tatăl şi Domnul era hotărât să-L bea! Fiind medic, Luca consemnează faptul că Domnul s-a atins de urechea lui Malhus şi i-a vindecat-o (22:51).

B. Isus este arestat şi legat (18:12-14)

Acum este prima oară când oamenii răi au reuşit să pună mâna pe Isus şi să-l lege braţele.

Ana mai fusese mare preot. Nu se poate şti cu precizie de ce a fost adus Isus mai întâi la el, şi nu la ginerele său, Caiafa, care era mare preot în vremea aceea. Ceea ce trebuie neapărat observat aici este faptul că Isus a fost judecat mai întâi înaintea iudeilor, în încercarea de a-L găsi vinovat de blasfemie şi erezie, în cadrul a ceea ce am putea numi un proces religios. Abia apoi a fost dus la judecată înaintea autorităţilor romane, unde s-a încercat să se demonstreze că ar fi fost un duşman al Cezarului. Acesta a fost procesul civil. Întrucât iudeii se aflau sub stăpânire romană, ei trebuiau să funcţioneze în cadrul sistemului juridic al romanilor, în tribunalele lor. Astfel, de pildă, ei nu puteau executa pedeapsa cu moartea asupra cuiva - aceasta fiind o prerogativă rezervată lui Pilat.

Ioan arată că marele preot era acelaşi Caiafa care profeţise că era mai bine să moară un singur om pentru popor (vezi Ioan 11:50). Iar acum chiar el însuşi urma să ia parte la împlinirea acestei profeţii, după cum arată Stewart:

Omul acesta era cel căruia i se încredinţase sarcina de a veghea la bunăstarea sufletului naţiunii. El fusese pus deoparte ca să îndeplinească funcţia de interpret şi reprezentant al Celui Prea înalt. Lui i se încredinţase privilegiul slăvit de a intra o dată pe an în sfânta sfintelor. Şi totuşi, omul acesta îl condamnă pe Fiul lui Dumnezeu! Istoria nu cunoaşte un alt exemplu mai elocvent al adevărului potrivit căruia nici cele mai mari avantaje pe care le poate avea cineva pe plan religios, nici mediul cel mai ambiant nu vor fi în stare să-i garanteze mântuirea. Aceste elemente în sine nu vor putea înnobila sufletul său. „Atunci am văzut," spune John Bunyan, în cuvintele cu care se încheie monumentala sa lucrare: „Călătoria Creştinului", „că se poate ajunge în iad chiar de la porţile raiului".

Majoritatea cercetătorilor Bibliei cred că celălalt ucenic din acest verset a fost Ioan, care, din modestie, nu-şi divulgă numele, mai ales având în vedere eşecul jalnic al lui Petru. Nu ni se spune cum a ajuns Ioan să fie atât de bine cunoscut de marele preot, dar fapt este că i s-a permis să intre în curtea marelui preot

Petru nu a putut să intre decât atunci când Ioan a ieşit şi a vorbit cu portăreasa. Privind în urmă, ne întrebăm dacă a fost un gest de bunătate din partea lui Ioan faptul că a uzat astfel de influenţa sa. E semnificativ faptul că prima lepădare a lui Petru de Domnul nu a avut loc în faţa unui ostaş puternic şi terifiant, ci în faţa unei simple slujnice, care păzea poarta. El a negat că ar fi un ucenic al lui Isus.

Petru s-a amestecat acum printre duşmanii Domnului, încercând să-şi ascundă identitatea. Asemenea multor alţi ucenici, el s-a încălzit la focul lumii acesteia.

Nu se poate stabili cu precizie dacă marele preot din acest verset este Ana sau Caiafa. Dacă a fost Ana (cazul cel mai probabil), atunci titlul de mare preot i-a fost acordat din complezenţă, ca o referire la titlul pe care l-a purtat cândva. Marele preot L-a întrebat atunci pe Isus despre ucenicii Lui şi despre învăţătura Lui, ca şi când aceasta ar fi constituit o ameninţare la Legea lui Moise şi a guvernului roman. E cât se poate de limpede că oamenii aceştia nu dispuneau de nici un temei legal de a-L acuza pe Domnul, ceea ce i-a determinat să născocească unu.

Isus i-a răspuns că lucrarea Lui a fost săvârşită pe faţă. El nu avea nimic de ascuns. El îi învăţase pe oameni în prezenţa iudeilor, atât în sinagogi, cât şi în templu. Nimic nu fusese făcut în secret.

Aici Domnul îi provoacă să-i aducă pe unii dintre iudeii care L-au ascultat vorbind, pentru ca aceştia să-L acuze dacă pot. Dacă a spus sau a făcut ceva greşit, să fie aduşi martorii acestora.

Evident, provocarea aceasta i-a iritat pe iudei, căci i-a încuiat. Şi atunci, în absenţa unor temeiuri juridice, au recurs la abuzuri. Unul dintre slujitorii care stăteau acolo L-a pălmuit pe Isus pentru că i-a vorbit astfel marelui preot.

Păstrându-Şi calmul şi dând dovadă de o logică imbatabilă, Mântuitorul a demascat nedreptatea punctului lor de vedere. Ei n-au putut să-L acuze că ar fi spus vreun lucru rău, şi totuşi L-au lovit pentru că a spus adevărul.

Versetele precedente descriu interogarea Sa înaintea lui Ana. Ioan nu consemnează procesul înaintea lui Caiafa, dar acesta a avut loc între 18:24 şi 18:28.

Firul naraţiunii se ocupă din nou de Simon Petru. În răcoarea dimineţii, el se încălzea la foc. Negreşit ţinuta sa vestimentară şi accentul lui îl trădau, indicând că este un pescar galileean. Cel care stătea cu el a întrebat dacă Petru este ucenic al acestui Isus. Dar el s-a lepădat, zicând „Nu sunt".

După aceea o rudă a lui Malhus i s-a adresat lui Petru. Acesta îl văzuse pe Petru tăindu-i urechea rudei sale. „Nu te-am văzut eu cu El în grădină?" a întrebat el.

Petru s-a lepădat pentru a treia oară de Domnul. Îndată a auzit cântarul cocoşului şi şi-a adus aminte de cuvintele Domnului: „Nu va cânta cocoşul până când te vei lepăda de Mine de trei ori." Din alte evanghelii ştim că Petru a ieşit în acest punct afară şi a plâns cu amar.

Procesul religios s-a încheiat şi acum urma să înceapă procesul civil, a cărui scenă s-a petrecut în sala de judecată sau în palatul guvernatorului. Iudeii nu au voit să intre în palatul unui neevreu, căci au considerat că se vor întina şi astfel nu vor mai putea mânca Paştele. Dar faptul că puneau la cale moartea Fiului lui Dumnezeu nu părea să-i tulbure deloc. Pentru ei ar fi fost o tragedie să intre în casa unui neevreu, în schimb comiterea unei crime era un fleac pentru ei, după cum remarcă Augustin:

O, ce orbi erau aceşti oameni neevlavioşi, de se considerau întinaţi de o locuinţă care nu le aparţinea, dar nu şi de o crimă care le aparţinea cu totul! Ei se temeau să nu se întineze de pretoriumul unui judecător străin, dar nu se temeau să se întineze de sângele unui frate nevinovat.

Hali comentează şi el:

Vai vouă, preoţi, cărturari, bătrâni şi ipocriţi! Poate exista vreun acoperiş atât de necurat ca pieptul vostru? Nu pereţii lui Pilat, ci inimile voastre sunt necurate. Când uciderea este ţelul vostru arzător, vă mai poticniţi de o infecţie locală? Dumnezeu vă va lovi, pereţi văruiţi! Tânjiţi să fiţi pătaţi de sânge - de sângele lui Dumnezeu? Şi vă temeţi că veţi fi întinaţi dacă vă atingeţi de caldarâmul lui Pilat? Vă stă în gât un ţânţar atât de mic, în timp ce înghiţiţi o cămilă de răutate fără egal? Ieşiţi din Ierusalim, necredincioşilor şi falşilor, dacă nu doriţi să vă întinaţi! Pilat este cel care trebuie să se teamă, că pereţii lui se vor întina de prezenţa unor inegalabili monştri ai fărădelegii.

Poole face şi el următoarea observaţie:

„Nimic nu este mai comun decât situaţia în care cei ce sunt prea plini de râvnă pentru împlinirea meticuloasă a unor ritualuri ajung să neglijeze însă respectarea normelor morale".

Expresia: „să poată mânca Paştele" înseamnă probabil ospăţul care urma Paştelui. Paştele propriu-zis se încheiase în seara precedentă.

Pilat, guvernatorul roman, a cedat scrupulelor religioase ale iudeilor, ducându-se unde se aflau aceştia. El a început procesul cerându-le să formuleze acuzaţia împotriva Deţinutului.

Răspunsul lor a fost obraznic şi dur. Ei au afirmat, de fapt, că deja au judecat cazul ei înşişi şi că L-au găsit vinovat pe Domnul. Singurul lucru de care mai aveau nevoie era ca Pilat să pronunţe sentinţa.

Pilat a încercat să se eschiveze de răspundere, pasând-o iudeilor. Dacă ei L-au judecat deja pe Isus şi L-au găsit vinovat, atunci de ce nu L-au condamnat potrivit legii lor? E semnificativ răspunsul dat de iudei, care s-au exprimat cam aşa: „Noi nu suntem o naţiune independentă. Noi am fost ocupaţi de puterea romană. Guvernul civil a fost luat din mâna noastră, noi nemaiavând autoritatea de a executa pe nimeni." Răspunsul lor a demonstrat robia şi supunerea lor în faţa unei puteri neevreieşti. Mai mult, ei au dorit să aşeze asupra lui Pilat grozăvia omorârii lui Cristos.

Versetul 32 poate avea două interpretări:

(1) La Matei 20:19 Isus prezisese că va fi dat în mâna Neamurilor ca să fie omorât. Aici iudeii sunt cei care îi fac exact acest lucru.

(2) În multe locuri, Domnul a spus că va fi „înălţat" (Ioan 3:14;8:28;12:32,34), aceasta fiind o referire la moartea Sa prin răstignire. Iudeii recurgeau la metoda omorârii cu pietre în cazurile de pedeapsă capitală, răstignirea fiind o metodă romană de execuţie. Astfel, prin refuzul lor de a duce la îndeplinire pedeapsa cu moartea, iudeii au împlinit, fără să-şi dea seama, cele două profeţii privitoare la Mesia (vezi şi Psalmul 22:16).

Pilat L-a dus apoi pe Isus în pretoriu, ca să-L chestioneze în particular. Acolo L-a întrebat pe faţă: „Eşti Tu Regele Iudeilor?"

Isus i-a răspuns cam aşa: „Ca guvernator, ai auzit de vreo încercare a Mea de a răsturna puterea romană? Ţi s-a adus vreodată la cunoştinţă că M-aş fi proclamat Rege, încercând să subminez imperiul Cezarului? Este aceasta o acuzaţie pe care o aduci din experienţă personală, sau se întemeiază doar pe ceea ce i-ai auzit pe iudei zicând?"

Cuvintele lui Pilat: „Sunt eu iudeu?" au fost încărcate de dispreţ. Cu alte cuvinte, el era o persoană mult prea importantă pentru ca să se implice într-o problemă atât de locală, care îi privea doar pe iudei. Dar răspunsul lui a constituit, în acelaşi timp, şi recunoaşterea faptului că nu găsise nici o vină reală la Isus, nici un capăt de acuzare temeinic nu putea fi formulat împotriva Lui, întrucât Pilat nu ştia decât ceea ce auzise de la iudei.

Domnul a mărturisit apoi că într-adevăr este Rege. Dar nu acel tip de rege de care îl acuzau iudeii că este. Şi, în orice caz, nu un rege care ar putea fi o ameninţare la adresa Romei. Împărăţia lui Cristos nu propăşeşte prin forţa armelor omeneşti. Căci dacă ar fi aşa, ucenicii Lui ar fi luptat, încercând să-i împiedice pe iudei să-L aresteze. Împărăţia lui Cristos nu este de aici, adică, nu e din lumea aceasta. Ea nu-şi derivă puterea sau autoritatea din lume; ţelurile şi obiectivele ei nu sunt fireşti sau carnale.

Când Pilat L-a întrebat dacă este rege... Isus a răspuns: „Bine spui tu că sunt rege." Dar împărăţia Sa are de a face cu adevărul, nu cu săbii şi scuturi. Ea trebuia să mărturisească despre adevăr. Adevărul înseamnă aici adevărul despre Dumnezeu, despre Cristos însuşi, despre Duhul Sfânt, despre om, păcat, mântuire şi toate celelalte doctrine mari ale creştinismului. Oricine iubeşte adevărul aude glasul Lui şi aşa se dezvoltă imperiul Său.

Este greu de precizat ce anume a vrut să spună Pilat când L-a întrebat: „Ce este adevărul?" Exprimau aceste cuvinte mirarea sa, sarcasmul sau interesul său real? Tot ce ştim este că Adevărul întrupat stătea înaintea lui iar el nu L-a recunoscut. Pilat s-a dus apoi în grabă la iudei, recunoscând că nu a găsit nici o vină în Isus.

Iudeii aveau obiceiul să ceară de Paşte eliberarea unui deţinut iudeu de la autorităţile romane. Pilat s-a agăţat disperat de această tradiţie, în efortul de a le face pe plac iudeilor şi, în acelaşi timp, de a-L elibera pe Isus.

Dar planul lui a eşuat. Iudeii nu-L voiau pe Isus, ci, mai degrabă, pe Baraba, care era un tâlhar. Inima rea a omului a preferat un bandit, în locul Creatorului.

Pilat a comis o nedreptate cumplită când a pus să fie biciuită o Persoană nevinovată. Poate spera că pedeapsa aceasta îi va satisface pe iudei şi că aceştia nu vor mai cere moartea lui Isus. Biciuirea era o formă romană de pedepsire, Deţinutul era bătut cu un bici sau cu o nuia. Biciul era format din fâşii prevăzute cu bucăţi de metal sau de os, care provocau răni adânci în carnea biciuitului.

Ostaşii şi-au bătut joc de Isus, prefacându-se că-L recunosc de rege, şi i-au pregătit o cunună, dar o cunună de spini. Aceasta trebuie să-I fi cauzat o durere cumplită lui Isus, deoarece i-a fost înfiptă cu forţa pe cap. Spinii sunt simbolul blestemului pe care l-a adus păcatul omenirii. Aici avem imaginea Domnului Isus purtând blestemul păcatelor noastre, pentru ca noi să putem purta o cunună de slavă. Haina de purpură a fost şi ea oferită în batjocură. Purpura era culoarea regalităţii. Dar iarăşi ea ne aminteşte de modul în care păcatele noastre au fost aşezate asupra lui Isus, pentru ca noi să putem fi îmbrăcaţi cu haina neprihănirii lui Dumnezeu.

Ce cutremurător este, dacă stăm să ne gândim, că Fiul lui Dumnezeu a fost pălmuit de mâinile creaturilor Sale! Gurile pe care El le-a creat au rostit acum batjocuri la adresa Lui!

Pilat a ieşit iarăşi afară la gloată, anunţând că li-L va aduce afară pe Isus, ca să ştie că este nevinovat. Astfel Pilat s-a condamnat prin propriile Sale cuvinte. El n-a găsit nici o vină la Cristos, şi totuşi nu l-a dat drumul.

Când a ieşit Isus afară, purtând cununa de spini şi haina de purpură, Pilat a anunţat că El este „Omul". E greu de precizat dacă a spus aceste cuvinte în batjocură, cu compasiune sau fără nici o emoţie anumită.

Preoţii cei mai de seamă au sesizat şovăiala lui Pilat şi astfel au strigat cu glas tare, cerând ca Isus să fie răstignit. Tocmai oamenii religioşi s-au aflat în fruntea celor care au cerut moartea Mântuitorului! De atâtea ori, de-a lungul veacurilor, feţele bisericeşti au fost acelea care i-au prigonit cel mai aprig pe credincioşii adevăraţi! Se pare că în acest punct Pilat s-a dezgustat de ei şi de ura fără noimă ce l-o purtau lui Isus. El a spus, în fapt: „Dacă aşa gândiţi, atunci de ce nu-L luaţi şi nu-L răstigniţi voi? în ce mă priveşte, El este nevinovat." Dar Pilat ştia că iudeii nu aveau voie să-L execute, aceasta fiind prerogativa exclusivă a romanilor pe vremea aceea.

Când au văzut ei că nu au reuşit să demonstreze că Isus constituie o ameninţare la adresa guvernului lui Cezar, l-au adus o acuzaţie religioasă. Cristos a pretins că este egal cu Dumnezeu, spunând că este Fiul lui Dumnezeu. Pentru iudei, aceasta constituia blasfemie şi reclama pedeapsa cu moartea.

Posibilitatea ca Isus să fi fost Fiul lui Dumnezeu l-a tulburat pe Pilat. Toată afacerea îi crease deja o stare de nelinişte, dar asta, l-a făcut să se teamă şi mai mult.

Pilat L-a dus deci pe Isus în pretoriu sau sala de judecată şi L-a întrebat de unde vine. Ce tablou jalnic ne prezintă Pilat, în toate aceste situaţii! El a mărturisit cu buzele lui că Isus nu a tăcut nimic rău. Cu toate acestea, el nu a avut curajul moral de a-L elibera pe Isus, deoarece se temea de iudei. De ce nu a oferit Isus nici un răspuns? Probabil pentru că ştia că Pilat nu este dispus să acţioneze în conformitate cu lumina pe care o avea. Pilat a pierdut prin păcat prilejul ce i s-a oferit şi astfel nu avea să i se mai dea altă lumină, pentru că nu a răspuns la lumina pe care o primise deja.

Pilat a încercat să-L forţeze pe Domnul să răspundă, ameninţându-L. Astfel I-a amintit lui Isus că, în calitate de guvernator roman, avea puterea sau autoritatea de a-L elibera sau de a-L răstigni.

Ce remarcabilă este stăpânirea de sine a Domnului Isus! El era mai calm decât Pilat. El a răspuns calm că orice putere de care dispunea Pilat îi fusese dată de către Dumnezeu. Toate guvernele sunt rânduite de Dumnezeu şi orice autoritate, fie civilă, fie spirituală, provine de la Dumnezeu.

„Cine M-a dat în mâinile tale" se referă probabil fie la:

(1) marele preot, Caiafa, fie

(2) la Iuda, trădătorul, fie

(3) la poporul iudeu în general.

Ideea care se desprinde de aici este că s-ar fi cuvenit ca iudeii să ştie, căci aveau Scriptura, care a prezis venirea lui Mesia. Ei ar fi trebuit să-L recunoască atunci când a venit. Dar ei L-au respins şi, chiar în acele clipe, strigau că trebuie omorât. Versetul acesta ne învaţă că există mai multe grade de vinovăţie. Pilat era vinovat, dar Caiafa şi Iuda, şi toţi iudeii răi erau şi mai vinovaţi.

Tocmai pe când Pilat se hotărâse şi mai tare să-L elibereze pe Isus, iudeii au recurs la ultimul şi cel mai puternic argument. "Dacă-L eliberezi pe Omul acesta, nu eşti prieten al Cezarului" - cezar fiind, desigur, titlul oficial al împăratului roman. Au spus asta ca şi când lor le-ar fi păsat de Cezar, pe care, în realitate, îl urau şi îi doreau moartea, pentru a fi eliberaţi de sub stăpânirea lui. Iată-i însă aici erijându-se în apărători ai imperiului lui Cezar în faţa pericolului acestui Isus care pretindea că este rege! Ei au plătit cu vârf şi îndesat făţărnicia aceasta, când trupele romane au pătruns în Ierusalim în anul 70 d.Cr., distrugând cu desăvârşire oraşul şi ucigându-i locuitorii.

Pilat nu-şi putea permite să se lase acuzat de iudei că ar fi neloial Cezarului şi astfel a cedat în faţa gloatei. Prin urmare L-a adus pe Isus în zona publică, numită Pardoseala, unde se rezolvau adesea aceste probleme.

În realitate, ospăţul de Paşte se ţinuse cu o seară înainte. Pregătirea Zilei Paştelui înseamnă pregătirea pentru ospăţul care urma. „Cam pe la ceasul al şaselea" însemna probabil ora 6 dimineaţa, deşi problema stabilirii timpului în Noul Testament nu poate fi lesne rezolvată.

„Iată Regele vostru!" E aproape sigur că Pilat a făcut această afirmaţie pentru a-i irita şi provoca pe iudei; Negreşit el îi blama pentru că l-au făcut să cadă în cursă, condamnându-L pe Isus.

Iudeii au cerut cu insistenţă ca Isus să fie răstignit. Pilat i-a întrebat în zeflemea: „Cum se face că vreţi să-L răstigniţi pe Regele vostru?" În acest moment, iudeii s-au pretat la o afirmaţie foarte josnică, spunând: „Nu avem alt rege decât pe Cezar!" Ce neam necredincios! Să refuze ei pe Dumnezeul lor, preferând un monarh păgân!

Pilat a vrut să facă pe placul iudeilor, şi astfel L-a dat pe Isus în mâinile ostaşilor să fie răstignit. El a iubit lauda oamenilor mai mult decât lauda lui Dumnezeu.

Termenul tradus prin cruce se referă probabil la o bucată verticală sau poate că avea şi bara transversală. În orice caz, putea fi dusă în mod normal de un om. Isus Şi-a purtat crucea până la un punct. Apoi, aflăm din celelalte evanghelii, un om pe nume Simon din Cirena a fost forţat s-o ducă. Locul Căpăţânii (sau Craniului) a primit această poreclă din două motive posibile:

(1) Terenul avea conformaţia unui craniu, în special dacă era un deal, cu peşteri pe versantul lateral. Există un asemenea loc în ziua de azi, în Israel: aşa-numitul „Gordon's Calvary", sau Calvarul lui Gordon.

(2) Acesta era, probabil, locul de execuţie a criminalilor, conţinând, pesemne, cranii şi oase, deşi, potrivit Legii lui Moise privitor la prevederile îngropării morţilor, nu ar fi normal să găsim aceste rămăşiţe pământeşti.

Domnul Isus a fost aşezat pe cruce, fiindu-I ţintuite mâinile şi picioarele cu cuie. Crucea a fost apoi ridicată şi aşezată într-o groapă săpată în acest scop. Şi astfel, singurul Om desăvârşit care a trăit vreodată este supus de creaturile Sale acestui tratament cumplit de barbar, şi încă din partea a lor Săi! Dacă nu ţi-ai pus până acum încrederea în El, ca Domn şi Mântuitor al tău, acum e momentul s-o faci. Te invit să nu mai amâni. Crede în El, în timp ce citeşti această relatare simplă a modului în care a murit El pentru tine. Doi hoţi au fost răstigniţi împreună cu El, unul de o parte şi altul de alta. Asta a împlinit profeţia de la Isaia 53:12: „El a fost pus în numărul celor fărădelege."

Era obiceiul să se aşeze o inscripţie deasupra celor răstigniţi, indicând delictul comis. Pilat a ordonat să se aşeze titlul ISUS DIN NAZARET, REGELE IUDEILOR pe crucea din mijloc.

Alexander exprimă foarte elocvent acest lucru:

În ebraică, limba sacră a patriarhilor şi a profeţilor, în greacă, limba de aur, muzicală prin excelenţă, care conferea suflet obiectelor palpabile şi expresie conceptelor abstracte ale filozofiei. În latină, limba unui popor ce fusese la început cel mai puternic dintre toţi fiii oamenilor. Cele trei limbi reprezintă trei rase şi ideile ce le caracterizează: revelaţie, artă, literatură; progres, război şi jurisprudenţă. Ori de câte ori există aceste trei năzuinţe ale rasei umane, oriunde se poate face o rostire în limba oamenilor, oriunde există o inimă care poate păcătui, o limbă care poate vorbi şi un ochi ce poate citi, Crucea are un mesaj.

Locul... era aproape de cetate. Domnul Isus a fost răstignit în afara hotarelor oraşului, dar nu se cunoaşte locul exact unde a avut loc răstignirea.

Preoţii cei mai de seamă au obiectat faţă de formularea ce urma să fie pusă deasupra lui Isus. Ei doreau să se scrie că doar Isus a făcut această afirmaţie, ea nefiind, după ei, o realitate (deşi inscripţia exprima adevărul).

Pilat nu a permis însă nici o schimbare în formularea inscripţiei. Destule necazuri i-au pricinuit evreii, aşa că nu mai era dispus să cedeze în faţa lor. Dar el trebuia să fi dat dovadă de această hotărâre cu mult mai înainte!

În cazul unor asemenea execuţii, ostaşilor li se permitea să-şi însuşească lucrurile personale ale celor care mureau. Aici îi găsim împărţind hainele lui Cristos între ei. Se pare că au fost cinci articole vestimentare. Le-au împărţit pe primele patru şi a mai rămas cămaşa (sau tunica), ce nu avea nici o cusătură, ci era dintr-o ţesătură de sus până jos. Deci, dacă ar fi fost tăiată, nu ar mai fi avut nici o valoare.

Ei au tras atunci la sorţi pentru cămaşă şi aceasta a fost dată persoanei anonime care a ieşit câştigătoare. Procedând astfel, ei nu ştiau deloc că împlinesc o profeţie remarcabilă făcută cu o mie de ani înainte (Psalmul 22:18) Aceste profeţii împlinite ne amintesc din nou că această Carte este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu şi că Isus Cristos este, într-adevăr, Mesia cel Făgăduit.

Mulţi cercetători ai Bibliei cred că în acest verset sunt pomenite patru femei, după cum urmează:

(1) Mama, mama lui Isus;

(2) sora Mariei, Salomeea, mama lui Ioan;

(3) Maria, soţia lui Clopa;

(4) Maria Magdalena.

În pofida propriilor Sale suferinţe, Domnul S-a îngrijit cu toată delicateţea de alţii. Văzând-o pe mama Sa, şi pe Ioan, ucenicul, El i-a prezentat pe Ioan ca cel care va ocupa de acum încolo locul de fiu al ei. Numind-o pe mama Lui „femeie", Domnul nu a dat dovadă de lipsă de respect. Totuşi nu poate să ne scape faptul că nu a numit-o „Mamă"! Să fie aceasta o lecţie pentru cei care sunt ispitiţi s-o preamărească pe Maria, făcând din ea obiectul adoraţiei lor? Isus l-a instruit aici pe Ioan să aibă grijă de Maria ca şi când ar fi mama lui. Ioan s-a conformat şi a luat-o pe Maria acasă la el.

Între versetele 27 şi 28, avem, desigur, cele trei ore de întuneric - de la amiază până la ora 3 după-amiază. Tocmai în acest interval de timp a fost Isus părăsit de Dumnezeu, în timp ce El a suferit pedeapsa pentru păcatele noastre. Strigătul Său: „Mi-e sete!" a indicat o sete reală, fizică, intensificată enorm prin faptul că era răstignit. Dar ne aminteşte, în acelaşi timp, că mult mai puternică decât setea Sa fizică era setea Lui spirituală pentru mântuirea sufletelor oamenilor.

Ostaşii l-au dat oţet să bea. Probabil au legat un burete cu oţet, punând isop în jurul lui, şi l l-au adus la buze. (Isopul este o plantă folosită, de asemenea, la Paşte (Exod 12:22). A nu se confunda cu oţetul amestecat cu fiere amară, ce I-a fost oferit mai înainte (Matei 27:34), pe care nu l-a băut, deoarece ar fi acţionat ca tranchilizant, uşurându-I durerile. El trebuia să poarte păcatele noastre într-o stare de totală conştientă.

„S-a sfârşit!" Lucrarea pe care I-o încredinţase. Tatăl s-o înfăptuiască! Turnarea sufletului Său ca jertfă pentru păcat! Lucrarea de răscumpărare şi de ispăşire! Este adevărat că încă nu murise, dar moartea Sa, îngroparea Sa şi înălţarea Sa la cer erau absolut sigure, de parcă s-ar fi şi întâmplat. De aceea, Domnul Isus a putut anunţa că era de acum asigurată o cale prin care păcătoşii să poată fi mântuiţi. Mulţumiţi-I astăzi lui Dumnezeu pentru lucrarea terminată a Domnului Isus de pe crucea Calvarului!

Unii învăţaţi ai Bibliei ne spun că faptul că Şi-a plecat capul ar putea însemna că a lăsat capul pe spate. Vine spune: „Nu e vorba aici de o plecare neputincioasă a capului, după ce a survenit decesul, ci aşezarea deliberată a capului Său în poziţia de odihnă."

Faptul că se spune că Şi-a dat duhul subliniază că moartea Sa a fost de bună voie, voluntară. El este Cel care a stabilit timpul morţii Sale. Fiind stăpân absolut pe facultăţile Sale mentale, El şi-a eliberat duhul - act pe care nu-l putea săvârşi nici o persoană obişnuită.

Din nou vedem cu câtă minuţiozitate se ocupă aceşti iudei religioşi până şi de cele mai mici amănunte, când, în realitate, ei comiteau, cu sânge rece, o crimă oribilă. Ei „strecurau astfel ţânţarul şi înghiţeau cămila." Ei au considerat că nu se cuvine să lase trupurile neînsufleţite ale celor răstigniţi pe cruce în ziua de sabat (sâmbăta), căci în cetate urma să aibă loc o sărbătoare religioasă. Deci i-au cerut lui Pilat voie să pună să fie zdrobite picioarele celor trei, pentru a le grăbi moartea.

Scriptura nu descrie cum au fost zdrobite picioarele. Dar ele trebuiau să fie lovite de multe ori, pentru a provoca moartea răstigniţilor.

Ostaşii aceştia erau versaţi în asemenea operaţii. Ei ştiau că Isus era deja mort. Cu alte cuvinte, nu a existat posibilitatea ca El doar să fi leşinat. Prin urmare, ei nu I-au zdrobit fluierele picioarelor.

Nu ni se spune de ce unul dintre ostaşi I-a străpuns coasta. Poate că a avut un ultim acces de răutate în inima lui. „A fost ultima lovitură plină de duşmănie, a unui duşman înfrânt, după bătălie, exprimând ura adânc înrădăcinată din inima omului faţă de Dumnezeu şi Cristosul Lui." Nu există un consens asupra termenilor sânge şi apă. Unii îi interpretează ca un indiciu al faptului că Isus a murit datorită unei perforaţii a inimii - numai că deja am citit că moartea Sa a survenit ca act voluntar al Său. Alţii cred că se referă la botez şi la Cina Domnului, dar aceasta ni se pare a fi o interpretare forţată. Sângele semnifică curăţirea de vinovăţia păcatului, în timp ce apa simbolizează curăţirea de întinarea păcatului, curăţire efectuată prin Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum reiese şi din următoarele versuri:

Lasă apa şi sângele Ce din coasta-Ţi străpunsă au curs,

De păcat să mă vindece, Să mă salveze de vina şi puterea lui.

Augustus Toplady

Versetul 35 se referă probabil la faptul că fluierele picioarelor lui Isus nu au fost zdrobite, sau se referă la străpungerea coastei lui Isus sau la întreaga scenă a răstignirii. Cel ce a văzut se referă, fără îndoială, la Ioan, cel care a redactat evanghelia de faţă.

Versetul acesta ne trimite înapoi, la versetul 33, ca împlinire a textului de la Exod 12:46: „...şi să nu zdrobiţi nici un os." Versetul acela se referea la mielul pascal. Dumnezeu decretase că oasele nu-I vor fi frânte. Cristos este adevăratul Miel Pascal, care împlineşte timpul cu extraordinară minuţiozitate.

Versetul 37 ne trimite înapoi la versetul 34. Deşi ostaşul nu şi-a dat seama, acţiunea lui a constituit o altă împlinire minunată a Scripturii (Zaharia 12:10). „Omul are răutatea lui, dar Dumnezeu are căile Lui." Profeţia lui Zaharia se referă la ziua când iudeii credincioşi îl vor vedea pe Domnul revenind pe pământ. „Ei îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui

fiu."

Cu aceasta începe relatarea îngropării lui Isus. Până acum Iosif din Arimateea fusese un credincios secret. Frica de iudei l-a împiedicat să-L mărturisească deschis pe Cristos. Acum El păşeşte în faţă fără teamă, cerând trupul lui Isus, ca să-L îngroape. Făcând aşa, s-a expus pericolului excomunicării, prigoanelor şi unor acte de violenţă. Regretabil este doar faptul că nu a fost dispus să se situeze pe faţă de partea Stăpânului câtă vreme Isus era încă în viaţă, slujind masele de oameni.

Cititorilor evangheliei după Ioan le este deja cunoscută persoana lui Nicodim, pe care l-au întâlnit anterior, când acesta a venit la Isus noaptea (în capitolul 3) şi cu prilejul pledoariei sale ca lui Isus să i se audieze cazul cu dreptate în sinedriu (Ioan 7:50,51). Acum el se alătură lui Iosif, aducând cu el un amestec de aproape o sută de litri de smirnă şi aloe. Aceste miresme erau probabil sub formă de pudră şi cu ele a fost acoperit probabil trupul. Apoi a fost legat cu fâşii de in.

Aproape fiecare detaliu din acest pasaj constituie o împlinire a profeţiei. Isaia prezisese că oamenii vor plănui să-L îngroape pe Mesia la un loc cu cei răi, dar că El va fi împreună cu cei bogaţi, la moartea Sa (Isaia 53:9).Un mormânt nou într-o grădină aparţinea, negreşit, unui om bogat. De la: Matei aflăm că era de fapt al lui Iosif din Arimateea.

Trupul lui Isus a fost aşezat în mormânt. Iudeii erau nerăbdători să fie îndepărtat trupul lui Isus cât mai curând, deoarece praznicul lor începea la asfinţitul soarelui. Dar toate s-au întâmplat după planul lui Dumnezeu, ca trupul să fie depus în inima pământului timp de trei zile şi trei nopţi. În legătură cu aceasta, trebuie remarcat că în modul iudaic de calculare a timpului, orice fracţiune dintr-o zi era considerată o zi întreagă. Astfel, faptul că Domnul S-a aflat în mormânt doar o parte din cele trei zile a constituit totuşi o împlinire a prezicerii Sale de la Matei 12:40.

Prima zi a săptămânii era duminica. Maria Magdalena s-a dus la mormânt înainte de zorii zilei. Probabil mormântul era o mică încăpere săpată în stâncă, pe versantul unui deal. Piatra avea negreşit forma unei monede, fiind rotundă şi plană. Ea glisa pe un canal de-a lungul intrării în mormânt, ca o uşă ce se închidea şi se deschidea. Când a ajuns Mana acolo, piatra fusese înlăturată deja. Aşa cum aflăm de la Matei 28, lucrul acesta se petrecuse după învierea Iui Cristos.

Imediat Maria a alergat la Petru şi Ioan, anunţând cu răsuflarea întretăiată că cineva a luat trupul Domnului din mormânt. Ea nu a spus cine a făcut asta, deoarece nu ştia. Sunt demne de remarcat credincioşia şi devotamentul femeilor la răstignirea şi învierea Domnului nostru. Ucenicii Îl dăduseră uitării pe Domnul şi fugiseră. Dar femeile au rămas, fără să ţină seama de pericolul la care se expuneau. Sunt gesturi încărcate de sens.

Este greu să ne imaginăm ce credeau Petru şi Ioan, când au ieşit în grabă din cetate, îndreptându-se spre grădina de lângă Calvar. Ioan era probabil mai tânăr decât Petru şi astfel a ajuns primul la mormânt.

E probabil că mormântul avea o intrare situată în partea de jos, pentru care trebuia să te apleci ca să intri în el sau să priveşti înăuntru. Ioan a văzut fâşiile de pânză jos. Erau ele desfăcute de pe trup, sau se găseau în aceeaşi poziţie în care fuseseră înfăşurate în jurul trupului? Suntem de părere că varianta din urmă este cea valabilă. Dar n-a intrat în mormânt.

Între timp a sosit şi Petru şi a intrat în mormânt, fără nici o ezitare. Există ceva în impulsivitatea lui Petru care ne face să ne identificăm cu el. Şi el a văzut fâşiile de in, lăsate jos, dar trupul Mântuitorului nu se afla acolo.

Amănuntul despre ştergar a fost adăugat pentru a arăta că plecarea Domnului s-a făcut în ordine şi, fără grabă. Dacă cineva ar fi furat trupul, nu s-ar fi oprit să împăturească ştergarul!

Ioan a intrat în mormânt şi a văzut fâşiile şi ştergarul frumos împăturite. Dar când se spune că a văzut şi a crezut asta înseamnă mai mult decât vederea fizică, înseamnă că a înţeles. Înaintea lui erau dovezile învierii lui Cristos, care exprimau ceea ce s-a întâmplat. Şi astfel el a crezut.

Până acum, ucenicii nu au înţeles Scripturile din Vechiul Testament, care spuneau că Mesia trebuie să învie din morţi. Domnul Isus însuşi le-a spus de repetate ori, dar ei tot n-au priceput. Ioan a fost primul care a înţeles.

Atunci ucenicii s-au întors în casa în care stăteau - probabil în Ierusalim. Negreşit ei au conchis că nu mai are nici un rost să aştepte la mormânt, ci mai bine ar fi să se ducă la ceilalţi ucenici şi să le spună ce au aflat.

Primele două cuvinte sunt izbitoare: Dar Maria. Ceilalţi ucenici s-au dus acasă, dar Maria... Asistăm iar la dragostea şi devotamentul unei femei. Ei i se iertase mult. Prin urmare, iubea mult. Ea a stat de veghe singură, afară din mormânt, plângând, pentru că credea că cineva furase trupul - probabil duşmanii Domnului.

De data aceasta, când a privit înăuntru, a văzut doi îngeri, stând în locul unde fusese aşezat trupul lui Isus. Este remarcabil modul calm, lipsit de emoţie în care sunt redate aceste fapte extraordinare.

Maria nu a părut să fie cuprinsă de frică sau de mirare. Ea a răspuns la întrebarea lor ca şi când ar fi fost o experienţă ca oricare altele. Reiese clar din răspunsul ei că încă nu-şi dădea seama că Isus înviase, că este din nou viu.

În acest punct, ceva o face. să privească în spatele ei. Era chiar Isus însuşi, dar ea nu L-a recunoscut. Era încă devreme şi poate că nu mijiseră zorile. În plus, plânsese încontinuu şi poate că ochii îi erau plini de lacrimi. Mai mult, e posibil ca Dumnezeu s-o fi împiedicat să-L recunoască pe Domnul până la sosirea clipei nimerite.

Domnul cunoştea răspunsurile la aceste întrebări; dar El a dorit să le audă din gura ei. Ea a presupus că El este grădinarul. E posibil ca Mântuitorul lumii să fie foarte aproape de oameni, şi totuşi ei să nu-L recunoască. De obicei El se prezintă într-o postură neimpozantă, şi nu ca unul din mai marii acestei lumi. În răspunsul dat, Maria nu L-a numit Domn. De trei ori ea s-a referit la Isus cu termenul de El. Pe ea o interesa doar o singură Persoană şi, deci, nu avea nevoie să adauge alte cuvinte pentru a identifica acea Persoană.

Maria a auzit în acest moment o voce cunoscută, care a chemat-o pe nume. Nu mai încăpea nici o îndoială: era chiar Isus! Ea L-a numit Rabuni care înseamnă Mare învăţător. De fapt, ea îl considera în continuare drept Marele învăţător pe care-L cunoscuse în trecut, nerealizând că El

era acum mult mai mult decât un învăţător - El era Domnul şi Mântuitorul ei. Şi astfel Domnul S-a pregătit să-i explice noua şi mult mai profunda modalitate în care avea să-L cunoască de acum încolo.

Maria îl cunoscuse pe Isus personal ca Om. Ea văzuse minunile ce avuseseră loc când El era prezent cu trupul. Şi astfel a conchis că dacă nu era cu ea în chip vizibil, atunci nu putea avea nici o nădejde de a fi binecuvântată. Domnul a fost nevoit să îndrepte gândirea ei. El a spus: „Nu Mă atinge" pur şi simplu ca şi când aş fi un Om din carne. „încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Când Mă voi întoarce în cer, Duhul Sfânt va fi trimis pe pământ. Când va veni El, Mă va revela inimii tale într-un mod în care nu M-ai cunoscut niciodată până atunci. Voi fi mai aproape de tine şi mai scump pentru tine decât ar fi fost posibil în timpul vieţii Mele aici pe pământ."

Apoi i-a spus să se ducă la fraţii Lui să le spună despre noua ordine care a fost inaugurată. Pentru prima oară, Domnul S-a referit la ucenici cu denumirea de „fraţii Mei". Ei aveau să cunoască acum faptul că Tatăl Lui era Tatăl lor şi că Dumnezeul Lui era Dumnezeul lor. Până acum credincioşii nu fuseseră numiţi „fii" şi „moştenitori ai lui Dumnezeu".

Domnul Isus nu a spus: „Tatăl nostru", ci „Tatăl Meu şi Tatăl vostru". Explicaţia o găsim în faptul că Dumnezeu este Tatăl Sau în alt sens decât este El Tatăl nostru. Dumnezeu este Tatăl Domnului nostru Isus din veşniciile veşniciilor. Cristos este Fiul prin generaţie eternă. Fiul este egal cu Tatăl. Noi suntem fii ai lui Dumnezeu prin adopţiune. Este o relaţie care începe atunci când suntem mântuiţi şi nu se va sfârşi niciodată. Ca fii ai lui Dumnezeu, noi nu suntem şi nu vom fi niciodată egali cu Dumnezeu.

Maria Magdalena s-a conformat misiunii încredinţate şi a devenit ceea ce s-a numit „apostolul apostolilor". Mai încape oare îndoială că acest privilegiu măreţ i-a fost acordat ca răsplată pentru devotamentul ei faţă de Cristos?

Între timp se făcuse duminică seara. Ucenicii erau adunaţi laolaltă, poate în odaia de sus unde se întâlniseră cu trei seri în urmă. Uşile erau încuiate de frica iudeilor. Deodată L-au văzut pe Isus stând în mijlocul lor şi L-au auzit spunând: „Pace". Reiese clar de aici că Domnul a intrat în încăpere fără să fi deschis uşile. A fost un miracol. A nu se uita că trupul Său de după înviere era un trup adevărat, din came şi oase. Totuşi avea puterea de a trece prin bariere şi de a acţiona independent de legile naturii. Cuvintele „Pace vouă!" au acum un sens nou, deoarece Cristos a făcut pace prin sângele Său vărsat la cruce. Cei care sunt îndreptăţiţi prin credinţă au pace cu Dumnezeu.

După ce le-a urat pace, le-a arătat semnele patimilor Sale, prin care fusese dobândită pacea aceea. Ei au văzut urmele lăsate de cuie şi rana cauzată de suliţă. Inimile le-au fost apoi invadate de bucurie, când şi-au dat seama că era cu adevărat Domnul. El a procedat exact aşa cum spusese că va proceda. El a înviat din morţi. Domnul înviat este izvorul bucuriei creştinului.

Versetul 21 e de o rară frumuseţe. Credincioşii nu trebuie să ţină pacea Lui pentru ei, ci trebuie s-o împartă cu alţii. Şi astfel, Domnul îi trimite în lume, aşa cum L-a trimis Tatăl pe El:

Cristos a venit în lume ca un om sărac.

El a venit ca Slujitor.

El S-a golit de Sine.

El Şi-a găsit toată plăcerea în a face voia Tatălui Său.

El S-a identificat cu omul.

Pretutindeni, unde mergea El făcea bine.

Toate lucrurile El le-a făcut prin puterea Duhului Sfânt.

Ţelul Său a fost crucea.

Şi acum, El le spune ucenicilor Săi: „Aşa vă trimit şi Eu pe voi."

Acesta este unul din cele mai dificile versete din întreaga evanghelie după Ioan. Citim că Isus a suflat peste ucenici, spunând: „Primiţi Duhul Sfânt". Dificultatea constă în faptul că Duhul Sfânt nu a fost dat decât mai târziu, la Rusalii. Dar atunci cum a fost posibil ca Domnul Isus să rostească aceste cuvinte, fără ca evenimentul să aibă loc imediat?

S-au propus următoarele soluţii:

(1) Unii consideră că Domnul a făcut aici o făgăduinţă referitoare la primirea Duhului Sfânt de la Rusalii. Dar explicaţia aceasta nu stă în picioare.

(2) Alţii arată că versetul trebuie tradus prin: „Primiţi Duh Sfânt" (vezi traducerea Azimioară şi Cornilescu, n.tr.), iar nu „Primiţi Duhul Sfânt", deci nearticulat. Concluzia lor este că ucenicii nu ar fi primit Duhul Sfânt în toată plinătatea Lui, în versetul de faţă, ci doar o lucrare a Duhului Sfânt, cum ar fi capacitatea de a cunoaşte adevărul, puterea şi călăuzirea de care aveau nevoie în misiunea lor. Astfel, susţin adepţii acestei teorii, ucenicii au primit o garanţie sau o arvună a Duhului Sfânt.

(3) Cercetătorii din a treia categorie susţin că a avut loc o turnare deplină a Duhului Sfânt peste ucenici în versetul acesta. Dar acest lucru pare improbabil, având în vedere afirmaţiile de la Luca 24:29 şi Fapte 1:4,5,8, unde venirea Duhului Sfânt este descrisă la timpul viitor. Din Ioan 7:39 rezultă limpede că Duhul nu putea veni în toată plinătatea Sa decât după ce va fi fost proslăvit Isus, adică după ce Se va fi întors în cer.

Avem aici încă un verset dificil, care a fost ţinta unor intense dezbateri.

(1) Potrivit unei categorii de interpreţi, Isus realmente le-ar fi dat apostolilor Săi (şi presupuşilor lor succesori) puterea de a ierta sau de a nu ierta păcatele. Dar această opinie intră în contradicţie directă cu învăţăturile Bibliei, potrivit cărora numai Dumnezeu poate ierta păcatele (Luca 5:21).

(2) Gaebelein citează o a doua opinie asupra acestui verset: „Puterea făgăduită aici şi autoritatea acordată sunt în legătură cu propovăduirea Evangheliei, vestindu-se condiţiile în care se vor ierta păcatele. În cazul neîndeplinirii condiţiilor precizate, păcatele vor rămâne neiertate."

(3) A treia interpretare, la care subscriem şi noi, este similară cu interpretarea a doua şi susţine că ucenicilor li. s-a dat dreptul de a declara păcatele iertate.

Să explicăm în ce constă această interpretare: Ucenicii se duc în lume, vestind Evanghelia. Unii oameni se pocăiesc de păcatele lor şi îl primesc pe Domnul Isus. Ucenicii sunt autorizaţi să le spună acestora că păcatele lor au fost iertate. Alţi oameni refuză însă să se pocăiască şi să creadă în Cristos. Acestora ucenicii le spun că păcatele lor continuă să apese asupra lor şi că dacă vor muri. în această stare, vor merge în pierzare veşnică.

Pe lângă această explicaţie, trebuie să subliniem că Domnul le-a dat ucenicilor şi autoritatea specială de a se ocupa de o categorie aparte de păcate. De pildă, la Fapte 5:1-11, Petru uzează de această putere, urmarea fiind moartea lui Anania şi Safira. De asemenea vedem cum Pavel reţine păcatul unui răufăcător de la 1Corinteni 5:3-5,12,13, pe când la 2Corinteni 2:4-8 îl eliberează pe acest om de păcat. În aceste cazuri iertarea se referă la scutirea de pedeapsa pentru aceste păcate în viaţa actuală.

E bine să nu tragem concluzia pripită că Toma este condamnabil pentru faptul că lipsea din mijlocul ucenicilor, căci nu se precizează motivul absenţei sale.

Toma trebuie totuşi cenzurat pentru atitudinea sa necredincioasă, pentru faptul că a dorit să aibă neapărat o dovadă vizibilă, tangibilă a învierii Domnului, înainte de a putea crede. Este exact atitudinea pe care o au mulţi din vremea noastră, fără ca aceasta să poată fi justificată. Chiar oamenii de ştiinţă cred într-o sumedenie de lucruri pe care nici nu le văd, nici nu le pot atinge.

După o săptămână Domnul S-a arătat din nou ucenicilor .Săi. De data aceasta, Toma era cu ei. Din nou, Domnul a pătruns în încăpere în chip miraculos, salutându-i cu cuvintele: „Pace vouă!"

Cu câtă gingăşie şi răbdare se ocupă Domnul de ucenicul Său lipsit de credinţă! îl îndeamnă să demonstreze realitatea învierii Sale, punând mâna în coasta străpunsă de suliţă a Domnului.

Toma este în sfârşit convins. Nu ştim dacă realmente a pus mâna în coasta Domnului, dar cert e că în fine şi-a dat seama că Isus a înviat şi că este Domn şi Dumnezeu. John Boys explică foarte frumos acest lucru: „El a recunoscut divinitatea pe care n-o vedea prin rănile pe care le vedea."

Ceea ce trebuie neapărat să observăm aici este faptul că Isus a acceptat ca ucenicii să I se închine ca lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost doar un om, ar fi avut datoria să refuze această închinare. Dar credinţa lui Toma nu era de genul aceleia care Îi face cea mai mare plăcere Domnului, întrucât era o credinţă bazată pe vedere. Mai binecuvântaţi sunt cei ce n-au văzut şi totuşi au crezut.

Cea mai sigură dovadă este Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu spune un lucru, noi îi aducem cinste când credem acel lucru, în schimb, îl necinstim când cerem să ni se aducă dovezi suplimentare. Ar trebui să credem doar pentru că El a spus şi pentru că El nu poate minţi şi nu poate greşi.

E. Scopul evangheliei după Ioan

Nu toate minunile săvârşite de Isus au fost consemnate în evanghelia după Ioan. Duhul Sfânt a selectat doar acele semne care vor împlini cel mai adecvat planurile Sale.

Găsim consemnat aici obiectivul urmărit de Ioan în redactarea acestei cărţi: anume ca cititorii săi să creadă că Isus este adevăratul Mesia şi Fiul lui Dumnezeu. Şi crezând, ei vor avea viaţă veşnică în numele Lui.

Tu ai crezut?

Scena se mută acum în Galileea, la Marea Tiberiadei. Ucenicii se deplasaseră în ţinutul de nord, unde locuiau. Domnul Isus se întâlneşte cu ei aici. Prin cuvintele: Iată cum S-a arătat, Ioan se pregăteşte să ne arate cum s-a petrecut acest lucru.

Şapte dintre ucenici se aflau la un loc, cu această ocazie: Petru, Toma, Natanael, Iacov şi Ioan (fiii lui Zebedei), şi alţi doi ale căror nume nu le cunoaştem.

Simon Petru s-a hotărât să iasă la pescuit pe lac iar ceilalţi au convenit să meargă cu el. Pare să fi fost o decizie cât se poate de naturală, deşi unii cercetători ai Bibliei consideră că nu a fost după voia lui Dumnezeu să iasă la pescuit şi că, oricum, au ieşit fără să se roage mai întâi. În noaptea aceea n-au prins nimic. N-au fost nici primii, nici ultimii pescari ce au petrecut o noapte întreagă fără să fi prins nimic! Este o ilustraţie elocventă a zădărniciei eforturilor omeneşti, când sunt lipsite de ajutorul divin, în special în privinţa pescuirii de suflete pentru împărăţia Cerurilor.

Isus îi aştepta pe ţărm, în timp ce ei vâsleau spre El, fără să-L recunoască însă. Poate că era încă întuneric ori probabil au fost împiedicaţi de Dumnezeu să-L recunoască.

E ca şi când Domnul i-ar fi întrebat: „Tinerilor, aveţi ceva de mâncare?", la care ei I-au răspuns dezamăgiţi: „Nu".

Ei credeau că este doar un străin care se afla pe plajă la ora aceea. Cu toate acestea, ei au dat curs sfatului Lui, aruncând plasa în partea dreaptă a bărcii. Şi deodată plasa s-a umplut de peşti, până într-acolo încât n-au mai putut s-o tragă afară din apă. Desigur asta demonstrează din nou cunoştinţa perfectă a Domnului Isus, care ştia locul exact unde se găsesc cei mai mulţi peşti în lac. De asemenea, versetul ne învaţă că atunci când Domnul ne călăuzeşte în lucrarea noastră, nu vom mai avea plase goale. El ştie unde se află sufletele coapte pentru mântuire şi ne va conduce la ele - cu condiţia să-L lăsăm.

Ioan a fost primul care L-a recunoscut pe Domnul şi imediat i-a spus lui Petru. Acesta şi-a scos imediat haina şi s-a dus la ţărm. Nu ni se spune dacă a înotat, a mers prin apă sau, cum au sugerat unii, a umblat pe apă.

Ceilalţi ucenici s-au mutat din barca mare de pescuit într-una mai mică, cu vâsle, trăgând la ţărm plasa cu peşte.

Mântuitorul deja le pregătise micul dejun: peşte şi pâine. Nu ştim dacă Domnul a prins aceşti peşti sau dacă i-a procurat în chip miraculos. Ştim însă că El nu depinde de sărmanele noastre eforturi. Negreşit când vom ajunge în cer, vom constata că, deşi mulţi oameni au fost mântuiţi prin propovăduirea şi mărturia personală a unora din slujitorii Lui, vor exista mulţi alţi oameni care au fost mântuiţi chiar de Domnul Isus însuşi, fără nici un ajutor omenesc.

Acum El le spune să tragă plasa cu peşti - nu pentru a-i găti, ci pentru a-i număra. Procedând astfel, ei au prilejul să înveţe că „secretul succesului constă în a lucra la porunca Lui şi a acţiona cu ascultare implicită de Cuvântul Său."

Biblia ne oferă cifra exactă a peştilor din plasă: o sută cincizeci ţi trei. Multe, explicaţii interesante s-au oferit în legătură cu semnificaţia acestui număr. Iată trei dintre ele:

(1) Numărul limbilor aflate în circulaţie pe vremea aceea.

(2) Numărul raselor sau triburilor existente în lume, spre care avea să se răspândească Evanghelia.

(3) Numărul speciilor de peşti din Marea Galileii sau din lumea întreagă.

Negreşit numărul se referă la marea diversitate a celor care aveau să fie mântuiţi prin vestirea Evangheliei - câte unii din fiecare trib, seminţie şi neam. Pescarii şi-au dat seama că nu întâmplător plasa nu s-a rupt, deşi era atât de încărcată de peşte. Iată o dovadă în plus a faptului că „atunci când suntem angajaţi în lucrarea lui Dumnezeu, lucrând după principiile Lui, nu vom duce lipsă de resursele Sale." El va avea grijă ca plasa să nu se rupă.

Ucenicii au receptat chemarea Domnului de a veni la masă şi astfel se strâng în jurul focului de cărbuni, pentru a se împărtăşi din bucatele puse la dispoziţie de Domnul. Petru va fi fost absorbit de propriile şale gânduri, la vederea focului de cărbuni. Îşi va fi adus el oare aminte de focul la care se încălzise atunci când s-a lepădat de Domnul? Ucenicii au fost cuprinşi de un tainic fior, în prezenţa Domnului, care Se afla acolo în trupul Său înviat. Multe întrebări ar fi dorit să-I pună ei, dar n-au îndrăznit, căci ştiau că este Domnul - chiar dacă simţeau că Persoana Lui e învăluită într-un anumit mister.

Isus le serveşte acum micul dejun iar ucenicii îşi aduc probabil aminte de ocazia similară când El a hrănit cinci mii cu numai câteva pâini şi câţiva peştişori.

Este a treia oară când Ioan aminteşte că Isus S-a arătat ucenicilor Săi. Faptul că au existat şi alte arătări ale Sale reiese clar din celelalte Evanghelii. În această evanghelie, El S-a arătat ucenicilor Săi în seara zilei învierii, apoi la o săptămână după aceea şi cu ocazia acestui dejun de pe malul lacului Galileea.

Domnul S-a ocupat mai întâi de nevoile lor fizice. Apoi, după ce s-au încălzit şi s-au săturat, El Se îndreaptă spre Petru şi Se ocupă de chestiunile spirituale. Petru se lepădase de Domnul în public de trei ori. Între timp, el s-a pocăit de aceasta şi a fost repus în părtăşie cu Domnul. în versetele acestea, refacerea lui Petru, redresarea lui este confirmată public de Domnul.

S-a subliniat de multe ori că în aceste versete verbul „a iubi" este reprezentat în textul original de doi termeni diferiţi. Am putea parafraza versetul 15 astfel: „Simon, fiul lui Iona, Mă iubeşti tu mai mult decât Mă iubesc aceşti ucenici (adică ceilalţi)?" El I-a zis: „Da, Doamne, Tu ştii că îmi eşti drag." Cu alte cuvinte, Petru nu se mai laudă că nu se va mai depărta de Domnul, chiar dacă toţi ceilalţi ucenici s-ar lepăda de El. De-acum el şi-a învăţat lecţia.

„Paşte mieluşeii Mei," spune Isus. Un mod foarte practic de a demonstra dragostea lui Cristos este de a-i hrăni pe cei mai tineri din turma Domnului. E interesant să observăm trecerea care se face acum de la pescuit la păstorit. Pescuitul se referă la lucrarea de evanghelizare, pe când păstoritul are de a face cu grija pentru cei deja mântuiţi, învăţarea acestora din Cuvânt.

Pentru a doua oară Domnul îl întreabă pe Petru dacă îl iubeşte. Petru răspunde a doua oară, cu vădită neîncredere în sine. „Tu ştii că îmi eşti drag" La care Domnul îi răspunde: „Paşte oiţele Mele." În turma lui Cristos sunt şi miei, şi oi. Şi unii, şi alţii au nevoie de grija plină de iubire a celui care îl iubeşte pe Păstor.

Petru s-a lepădat de Domnul de trei ori şi astfel i se dau trei prilejuri de a-L mărturisi acum.

De data aceasta, Petru face apel la faptul că Isus este Dumnezeu şi, prin urmare, cunoaşte toate lucrurile. El spune a treia oară: „Tu ştii că îmi eşti drag" Şi pentru ultima oară i se spune că poate demonstra acest lucru hrănind oile lui Cristos. Lecţia care se desprinde din acest pasaj este că dragostea pentru Cristos este singura motivaţie acceptabilă de a-L sluji pe El.

Când Petru era mai tânăr, avea mare libertate de mişcare, ducându-se unde voia. Dar Domnul îi spune aici că la sfârşitul vieţii sale, va fi arestat, legat şi dus la execuţie.

Aici găsim explicaţia versetului 18. Petru îl va proslăvi pe Dumnezeu printr-o moarte de martir. Cel care se lepăda-se de Domnul avea să primească acum curajul de a-şi da viaţa pentru El. Versetul ne aminteşte că Îl putem slăvi pe Dumnezeu atât prin moarte, cât şi prin viaţă. Apoi Isus a exclamat: „Vino după Mine!" Şi de îndată ce a spus aceste cuvinte, probabil Isus S-a urnit din loc.

Se pare că Petru a început să meargă după Domnul, dar apoi, întorcându-se, l-a văzut venind şi pe Ioan. Aici Ioan se opreşte pentru a se identifica drept cel ce-L iubea pe Isus şi se rezemase pe pieptul lui Isus la Cina pascală şi întrebase cine îl va trăda pe Domnul.

Văzându-l pe Ioan, Petru se va fi întrebat: „Dar cu Ioan ce se va întâmpla? Va muri şi el moarte de martir? Sau va rămâne în viaţă până va reveni Domnul?" Aşadar L-a întrebat pe Domnul cu privire la viitorul lui Ioan.

Domnul i-a răspuns că nu trebuie să se preocupe de ce se va întâmpla cu Ioan la sfârşitul vieţii sale. Chiar dacă ar fi să rămână în viaţă până la a Doua Venire a lui Cristos, asta nu ar trebui să-l influenţeze cu nimic pe Petru. Multe eşecuri în slujirea creştinilor izvorăsc din faptul că ucenicii se ocupă mai mult unii de alţii, decât de Domnul.

Cuvintele Domnului au fost citate greşit de mulţi. Domnul nu a spus că Ioan va rămâne în viaţă până va reveni El. El a spus doar că şi dacă aşa s-ar întâmpla, asta n-ar trebui să-l afecteze pe Petru. Mulţi consideră semnificativ faptul că Isus îl pune aici pe Ioan în legătură cu a Doua Sa Venire şi că Ioan este cel căruia i s-a acordat privilegiul de a redacta cartea Apocalipsei (sau Revelaţiei) lui Isus Cristos, în care sunt descrise amănunţit vremurile de pe urmă.

Ioan adaugă câteva cuvinte de mărturie personală cu privire la acurateţea lucrurilor consemnate de el. Alţii interpretează acest verset ca o atestare a bătrânilor bisericii din Efes cu privire la evanghelia după Ioan.

Nu ne temem deloc să luăm versetul 25 la modul propriu! Isus este Dumnezeu şi prin urmare este nemărginit! Nu există nici o limită asupra cuvintelor sau numărului lucrărilor Sale. Câtă vreme S-a aflat aici pe pământ, El a continuat să fie Susţinătorul tuturor lucrurilor - al soarelui, lunii şi stelelor. Cine s-ar putea încumeta să încerce să descrie forţa, complexitatea şi nespusa înţelepciune implicată în menţinerea în perfectă stare de funcţionare a universului? Chiar şi în cadrul minunilor săvârşite de El pe pământ, ni se oferă doar o explicaţie sumară. Într-un simplu act al vindecării, gândiţi-vă la toţi nervii, muşchii, vasele de sânge şi alte componente ale trupului ce se aflau sub controlul Său direct! Gândiţi-vă la controlul exercitat de El asupra microbilor, peştilor şi întregului regn animal. Gândiţi-vă la controlul Său absolut asupra structurii atomice a celui mai mic fragment al materiei universului. Ar putea oare cuprinde lumea însăşi cărţile în care să se descrie infinitatea aceasta de detalii? Răspunsul este un categoric „Nu".

Şi astfel am ajuns la sfârşitul comentariului asupra evangheliei după Ioan. Poate că suntem acum mai în măsură să ne dăm seama de ce este una dintre cele mai îndrăgite părţi din toată Biblia. Nu poţi s-o citeşti sau s-o recitești, cu meditaţie şi rugăciune, fără să nu te îndrăgosteşti din nou de binecuvântata Persoană pe care o înfăţişează.

clickbible.org